

פרשת השבוע

כי תשא פרה

~ תשפ"ו ~

הלכות, זוה"ק, מאמרים, פרפראות,
מעשיות וחידושי תורה נלהבים
מתוך שיעורו השבועי
של מז"ר ועט"ר הגאון המקובל
רבינו בנימו שמואל'י שליט"א
ראש ישיבת המקובלים נהר שלום
ונשיא ישיבתינו הקדושה

יו"ל ע"י ישיבת המייש"ר

רח' אורט ישראל 4 (כניסה ב' רח' יוספטל 80) בת ים

טלפון: 03-5520004

כל הזכויות שמורות
למכון "בני יששכר"
שע"י ישיבת המקובלים "נדר שלום" תכב"ץ

ניתן להשיג את הספר בישיבתנו הקדושה

או בחנות הישיבה "הידור מצוה"

רחוב אורט ישראל 4 בת ים

בעלות 6 ש' בלבד

לבירורים ניתן ליצור קשר

בטלפון: 03-505-1111

ניתן לשלוח הארות והערות

למכון "בני יששכר"

באמייל: m6222560@gmail.com

אור זרוע לצדיק ולישרי לב שמחה

לעילוי נשמת מור אבינו עטרת ראשנו
ראש ישיבתנו הקדושה "נהר שלום" תכב"ץ
האי חסידא קדישא ופרישא
עמוד התפילה ענוותן כהלל
שייף עייל שייף נפיק
ולא מחזיק טיבותא לנפשיה
כמוהר"ר **שלום אהרן שמואלי** זצוק"ל
ב"ר **שמואל ורחל** ז"ל
נלב"ע ביום שב"ק כ"ג סיון התשפ"ד

ולעילוי נשמת
אמנו היקרה הצנועה והחשובה
שזכתה לזכות את הרבים
ולהעמיד דורות ישרים מבורכים
מסרה עצמה למען התורה הקדושה
הרבנית הצדקנית
מרת **שולמית רחל שמואלי** ז"ל
בת נחמיה ומוזל ז"ל
נלב"ע ביום השישי ז"ך אלול התשע"ט

ת.נ.צ.ב.ה.

לזכר עולם יהיה צדיק

לעילוי נשמת

מורנו ורבנו

שר התורה ועמוד ההוראה

גאון ישראל ותפארתו

הרועה הנאמן פוסק הדור

ראש ממשלת התורה

מרון הראשל"צ הגאון כמוהר"ר

עובדיה יוסף

זצוקלה"ה זיע"א

נפטר ג' בחשוון התשע"ד

ת.נ.צ.ב.ה.

קמחא דפסחא תשפ"ו

חלוקת סלי מזון למשפחות נזקקות בני תורה

"כֹּל דְּכַפִּין יִירֵי וְיִיכֹל"

גם השנה, בזכותכם, משפחות הנזקקות יוכלו לערוך את ליל הסדר בכבוד ובהידור!

קחו חלק בחלוקה הגדולה

של הגאון המקובל הרב בניהו שמואלי שליט"א

וזכו לברכה וישועה!

בחרו סל – וקבלו מתנה מיוחדת מידיה הקדושות של מורנו!

רבע סל – 250 ₪

ברכה אישית
ממורנו הרב שליט"א

חצי סל – 500 ₪

תפילה ופדיון נפש
ע"י מורנו הרב שליט"א

סל מלא – 1,000 ₪

קמיע כסף טהור לפרנסה,
תפילה ופדיון נפש ע"י הרב שליט"א

ניתן לקבל את המתנה מידיה של הרב או במשלוח עד הבית

הצטרפו עכשיו למצווה ולברכה: 03-5520004

הלכות פרשת פרה

הלכות פרשת פרה

- א. גם מי שאינו נזהר לטבול בער"ש ישתדל מאד עש"ק פר' פרה לטבול זכר למקדש. וכן יתן צדקה בערב שבת זו, להפריש איש איש כפי יכולתו לצדקה, יתר על שאר הימים.^א
- ב. בשבת שלפני פרשת החודש מוציאים שני ספרי תורה. בראשון קוראים בפרשת השבוע, ובשני קוראים פרשת פרה^ב שהיא מתחילת פרשת חוקת עד "והנפש

עיונים והארות

מעשה הצדקה, כי אין עבירה מכבה מצות הצדקה, כמו שאין מכבה את התורה, ועל ידי זה הוא זוכה לפתוח את שער החמשים של חמשים שערי בינה. שבא משם הגאולה. עכ"ל.

ב. מרן שו"ע (סי' תרפה). וזמנה בשבת שלפני פרשת החודש בלי הפסק ביניהם, מפני שכן היתה שריפתה במדבר סמוך לניסן, כדי להזות בה את בני ישראל מיד אחר הקמת המשכן, שיהיו טהורים ויוכלו לעשות הפסח בזמנו. וקורין פרשה זו להתפלל לפניו יתברך שגם עלינו יזרוק מים טהורים במהרה. ועוד רמזו בספה"ק, שמפז"ר של המן נעשה פר"ה ומפרה נעשה טהור ויכול להקריב קרבן פסח.

גור כתוב בספרים הקדושים, שקודם קריאת פרשת פרה יקבל על עצמו להיות שפל

א. כ"ב במועד לכל חי (סי' לא אות קב) וז"ל: ערב שבת פרה יטבול במקוה המים על כל פנים, אפילו דבשאר ערבי שבתות אין לו פנאי לטבול, הנה בשבת זו יעשה זכר למקדש, ואם הוכרח לקיים מצות עונה, יטבול בשבת בבוקר בבוקר אם אפשר לו, ואם לאו לפחות יעשה טבילת ידים, כי פרשה זו ראויה לקרותה טהר גברא טהר יומא, וכתב במעשה הצדקה (דף קכח ע"ב אות מא) וזה לשונו, והיתה לכם לחוקת עולם, שענין פרה נוהגת לעולם ועד, בין בדיבור בין במעשה, הדיבור הוא לקרות פרשת פרה בציבור, והיא מצות עשה לקצת פוסקים, והמעשה שלם יהיה על ידי מצות הצדקה בערב שבת זו, להפריש איש איש כפי יכולתו לצדקה, יתר על שאר הימים, ואין דבר המטהר את האדם מן הקליפות שהם אבי אבות הטומאה דרגא דמותא, כמו

הנוגעת תטמא עד הערב", ומפטירים "בן אדם בית ישראל יושבים על אדמתם"

עיונים והארות

היא כדי שתתלבש המלכות דקדושה בתוך קל" נוגה ותברר ותוציא הניצוצות הקדושות שנשארו בתוכה בעת תקון העולמות, וזה תכלית כל עבודתינו בעוה"ז לברר את הניצוצות שבקל" נוגה, ובכך נטהר האדם ונעשה טהור וקדוש ומוכן לגאולה, אמן.

וחייב כל איש מישראל להאמין, שכשם שבזמן שהיה אפר פרה היה נטהר האדם על ידי זה ממש מטומאתו, והיה יכול להקריב את קרבן הפסח בפועל. כן גם עתה בגלותינו המרה, ע"י קריאת הפרשה בזמנה בספר התורה, נטהרים נפשותינו כל אחד ואחד כפי זכותו והארת נפשו, ואז ראוי הוא לקדושה העליונה שתשרה עליו בליל חג החירות.

ג. כתב מו"ר בחזון עובדיה (הלכה ט), אם טעה הקורא בתורה וסיים פרשת פרה בפסוק "ולגר הגר בתוכם לחוקת עולם", לא יצאו ידי חובתם, ואפילו כבר קראו גם ההפטרות בברכותיה חוזר ופותח הס"ת ומתחיל לקרות (בברכות שלפני ס"ת ולאחריה) מראש הפרשה עד והנפש הנוגעת וכו'. ואפילו אם הפסיק בפסוק "מים חיים אל כל" ג"כ לא יצא, וחוזר וקורא כאמור. ומ"מ אם כבר בירך על ההפטרות לפניו ולאחריה ואח"כ נזכר, אין צריך לחזור ולברך ברכות ההפטרות כשמפטיר שנית.

וכן אם שכחו ולא קראו פרשת פרה כלל, יכולים להשלימה בשבת שלאחריה, באופן שבשבת

אצל עצמו, ואז קריאה זו מטהרתו כי אפר רומז למדת הענוה.

סוד פרה אדומה נתבאר בזה"ק פ' חוקת (דף קפ), ושם כתב רשב"י, כי סוד פרה אדומה היא במלכות דקדושה, כשמתלבשת בקל" נוגה כדי לברר ניצוצות קדושות מתוכם, ומוציאה בלעם מפיהם וחוזרים הניצוצות אל הקדושה. ונמצא שהפרה אדומה שהיא בחי' המלכות - "מטהרת את הטמאים" פי' הניצוצות הקדושים שננטעו בתוך הקליפות. "ומטמאה את הטהורים" פי' המלכות הטהורה שמתלבשת בין הקליפות מתחללת טהרתה וקדושתה כביכול.

והמלכות [השכינה] "פרה אדומה תמימה", "**פרה**" - כלומר שאות ה' שהיא השכינה מקבלת מהגבורות שבשמאל פ"ר דינים שהם ה"ג מנצפ"ך הרי פרה, וכך היא מתלבשת בקל" נוגה לברר מהם ניצוצות. "**אדומה**" - פי' אדומה כמו שושנה, דהיינו כמו שבשושנה יש מעט לובן באדמימות שלה, כמו כן המלכות שנקראת פרה אדומה, מעורב בה רחמים שהם דינא רפיא, בסוד כשושנה בין החוחים, שהם הקליפות, והיא יורדת שם ומבררת הניצוצות, ומעלה אותם מתוקות וטובות. "**תמימה**" - גימ' מלכות, שהמלכות תמימה מכל מו"ם מבחינת שור"ת"ם. "**אשר אין בה מום**" - היינו המלכות דאצילות, בבחי' כולך יפה רעייתי ומום אין בך, כלומר אפילו שירדה לקל" נוגה לברר בירורים אין בה מום של אחיזת הקליפות.

והמבואר בזה"ק בסוד פרה אדומה, שהכונה

(יחזקאל לו, יז), שכתוב בה "וזרקתי עליכם מים טהורים" וכו'.

ג. מאחר ולדעת הרבה פוסקים קריאת פרשת פרה היא מצות עשה מהתורה, לכן יקראוה בספר תורה הכשר והמהודר ביותר שבבית הכנסת^ז, ויכונו לצאת ידי חובה מן התורה^ח. וטוב שהעולה מפטיר יאמר לפני כן לשם יחוד וכו'. (נוסח הלשם יחוד מסודר לקמן).

ד. יש אומרים שאין מעלין קטן למפטיר לארבע פרשיות ויש מתירים. ומ"מ פרשת פרה שלדעת מרן והרבה פוסקים גם היא מן התורה אין להעלות קטן למפטיר, אלא שאם כבר עלה הקטן לא ירד. והשלוח ציבור יקרא בס"ת להוציא הציבור ידי חובתם^י.

פרשת החודש:

א. בשבת שלפני ראש חודש ניסן, מוציאים שני ספרי תורה, בראשון קוראים בפרשת השבוע, ובשני פרשת "החודש הזה לכם ראש חדשים", ומפטירין ב"כה אמר ה' בראשון באחד לחודש" (יחזקאל מה, יח) ולעולם אין להפסיק בין פרשת פרה לפרשת החודש^י.

ב. אם ראש חודש ניסן חל בשבת, מוציאים שלשה ספרים בראשון קוראים ששה בפרשת השבוע, והשביעי משלים חובת היום בספר השני של ר"ת, ומתחיל "וביום

עיונים והארות

ה. חזו"ע (הלכה ד).

ו. מרן החיד"א בברכי יוסף (סי' רפד ס"ק ב). מו"ר בחזון עובדיה (הלכה י) עיי"ש.

ז. מגילה (כט), רמב"ם (פרק יג מהלכות תפילה הלכה כ), טור שו"ע (סי' תרפה סעי' ד). ורש"י בגמרא שם כתב וז"ל: ששם פרשת הפסח, ובש"ס ירושלמי גרסינן א"ר חמא בדין הוא שיקדים החודש לפרשת פרה, שהרי באחד בניסן הוקם המשכן, ושני לו נשרפה הפרה ומפני מה הקדימוה שהיא טהרתן של ישראל. עכ"ל.

שאחריה שהיא פרשת החודש יקראו בספר שני פרשת פרה בלא ברכה. (אור לציון ח"ד עמוד שב), והמפטיר יקרא בספר שלישי פרשת החודש, ויפטירו בהפטרת החודש.

ד. בן כתב הרשב"א בחידושיו לברכות, ונפסק בשו"ע (סי' קמו וסי' תרפה), שפרשת פרה דאורייתא. וכן כתב המשך חכמה בפרשת חוקת (דף רלא). והביא ראיה ממסכת 'ומא (דף ב ע"א), שדרשו שם מן הפסוק: 'צוה ה' לעשות' - זה מעשה פרה, 'לכפר עליכם' - זה מעשה יוה"כ.

השבת שני כבשים" וכשמסיים אומר קדיש, ואחר כך עולה המפטיר וקורא בספר השלישי בפרשת "החדש הזה לכם ראש חדשים" ואומר קדיש. ומנהג הספרדים לקרות אחר ההפטרה פסוק ראשון ואחרון של השמים כסא"ת.

מאמרי הזוה"ק

שבת פרה

ר' יוסי מבאר החילוק בין וזאת התורה לבין זאת חוקת התורה שהראשון הוא חיבור ז"א ונוק' ובפסוק השני זה הנוק' לבדה שהיא בית דינו של הת"ת

דברי התורה קדושים הם, עליונים הם ומתוקים הם

חוקת דף קעט:

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה וְאֶל אֶהֱרֹן לֵאמֹר זֹאת חֻקַּת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה לֵאמֹר וְגו'. רַבִּי יוֹסִי פָתַח רַבִּי יוֹסִי פָתַח בַּשְּׁבַח הַתּוֹרָה

כדי לפרש מה ההבדל בין זאת חקת התורה לבין זאת התורה ובתחילה יקדים לדבר בשבח התורה. שהנה כתוב (דברים ד, ב) וְזֹאת חֻקַּת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר שָׁם מֹשֶׁה לְפָנַי בְּנִי יִשְׂרָאֵל. תָּא חַוִּי, מַלְיָן דְּאוֹרֵייתָא קַדִּישִׁין אֲנִין, עֲלָאִין אֲנִין, מְתִיקִין אֲנִין בא וראה דברי התורה קדושים הם מעולם הבריאה, עליונים הם מהיצירה, מתוקים הם

עיונים והארות

עובדיה (הלכה ה).

ת. בף החיים סופר (סי' תרפה אות כה), ומו"ר בחזון

מהעשיה. **בְּמַה דְּבַתִּיב** כמו שכתוב (תהלים יט, יא), **הִנֵּחַ מַדְרִים מְזֻהָב וּמְפֹאֶרֶב וּמִתּוֹקִים מְדֻבָּשׁ** ונפת צופים. **מֵאֵן דְּאַשְׁתַּדֵּל בְּאוֹרֵייתָא, בְּאֵלּוּ קָאִים כָּל יוֹמָא עַל טוֹרָא דְּסִינֵי וְקָבִיל אוֹרֵייתָא** ולכן מי שמשתדל ועוסק בתורה נחשב לו כאילו עומד כל יום על הר סיני ומקבל את התורה, כי יש כח למתיקות התורה אפי' אחר אלפיים שנה למי שעוסק בה והיא מאירה כיום נתינתה. **הָרָא הוּא דְּבַתִּיב** זה מה שכתוב (דברים כז, ט), **הַיּוֹם הַזֶּה נִתְּנָה לְעַם. וְהָא אוֹקְמוּהָ חֲבֵרִיָּא** ופי' רש"י, בכל יום יהיו בעיניך כאילו היום קיבלת אותם מהר סיני, והרי כבר פירשוהו החברים, שחביבה תורה על לומדיה כיום נתינתה.

בְּתִיב הָכָא זֹאת חֻקַּת הַתּוֹרָה, וּבְתִיב זֹאת הַתּוֹרָה, מַה בֵּין תַּי לְהָא כתוב כאן זאת חקת התורה וכתוב זאת התורה, מה ההבדל בין וזאת התורה לזאת חקת התורה, א' מדוע כאן כתוב וזאת בתוספת ו'. ב', מדוע בזאת התורה כתוב בלא חקת. **אֵלָא רְזָא עֲלָאָה הוּא, וְהָכִי אוֹלִיפְנָא, וְזֹאת הַתּוֹרָה** אלא דע כי סוד עליון וגדול הוא וכך למדנו, זאת היא השכינה שהיא המלכות, ואות ו' הוא ז"א, **לְאַחֲזָאָה כְּלָא בִּיחּוּדָא חַד לְאַשְׁתַּבַּחָא כְּלָא חַד כְּלָא פִּירוּדָא** להראות שזו"ן ביחוד אחד הם, כי אות ו' הוא ז"א ו"זאת" היא המלכות, **וְלֹא כְּלָלָא בְּנִסְתָּ יִשְׂרָאֵל בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא** ולכלול השכינה עם הקב"ה, להראות שהת"ת ומלכות שניהם אחד בלי פרוד כלל, שהת"ת לבד כולל בתוכו גם את הנוק'. **וְזֹאת, כְּלָל וּפְרָט בְּחֻדָּא, דְּכָר וְנוֹקְבָא** המלכות שנקראת זאת, היא נקראת "כלל" כי כוללת בתוכה את העליונים ואת התחתונים, "ופרט" הוא ז"א כי בו נפרטים הו"ק, הם אחד זכר ונקבה. **וּבְגִין כֵּן,**

וְזֹאת הַתּוֹרָה וַדָּאִי ובשביל כך אמר וזאת שהם חיבור זו"ן. **אָכֵל זֹאת בְּלֹא תוֹסֶפֶת וָא"ו**, אבל זאת חקת התורה בלא תוספת ו' מראה על השכינה לבדה הנקראת חקת התורה וַדָּאִי, וְלֹא הַתּוֹרָה, דִּינָא דְאִוְרֵייתָא, גִּזְרָה דְאִוְרֵייתָא ולא התורה לבד, אלא חקת התורה דיני התורה וגזירות התורה, כי עסק התורה הוא בחי' הת"ת שהוא עצם התורה, כי השכינה היא רק חוקים ומצוות, דיני התורה וגזירות התורה, כי המלכות היא העושה הדינים והגזירות כי היא בית דינו של הת"ת.

ענין "הפרה" הוא במלכות דקדושה, המתלבשת בתוך הקליפות ומבררת את הניצוצות הקדושים מתוכן בסוד ומלכותו בכל משלה, ואז אותם הניצוצות חוזרים לקדושה. וזה פי' מטהרת את הטמאים, היינו ניצוצות הקדושה בתוך הקלי', ומטמאה את הטהורים, היינו כאשר המלכות הטהורה הולכת לברר הניצוצות מהקלי' ואז יורדת בין הקליפות ומתחללת טהרתה וקדושתה

שם דף קפ:

דִּבֶּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ אֵלֶיךָ פָּרָה, הִיא פָּרָה לְדִבְיֹתָא קָא אֲתִיָּא. זאת הפרה האדומה [א] שהיא בחינת המלכות שיורדת לקליפות, לטהר היא

עיונים והארות

רוח רעה, אמר לו כן! ומה רפואה שעשו לו, אמר לו: הביאו שורש והקטירוהו תחת האיש הזה והזו עליו מים ואז יצאה הרוח רעה. אמר לו רבן יוחנן: ישמעו אזניך מה שפיך מדבר! בדיוק כך נצטוו בתורה הקדושה שעל ידי אפר פרה אדומה שמזים על הטמא, הטומאה פורחת ממנו ובכך נטהר האדם. התשובה מצאה חן בעיני הגוי והלך לדרכו.

לאחר מכן שאלו תלמידיו את רבן יוחנן בן זכאי: לאותו גוי דחית בדברים בעלמא, לנו מה

א. מספרים חז"ל שגוי אחד פנה לרבן יוחנן בן זכאי, ואמר לו: אותם מעשים שאתם עושים בפרה אדומה נראים כמעשה כשפים שאתם לוקחים פרה אדומה, שורפים אותה, ולוקחים את האפר ומטילים אותו לתוך מים ומזים שתיים ושלש פעמים על מי שנטמא במות, ובזה אתם אומרים שהוא טהור, והרי דברים אלה אי אפשר להבינם. שאלו רבן יוחנן: האם נכנסה בך רוח רעה בגופך, ענה לא. אמר לו: האם ראית אדם שנכנסה בגופו

באה. לְדַבָּאָה לְמִסְאָבִי הרי היא באה לטהר ולנקות הטמאים, והכוונה על ניצוצות הקדושה שבקליפה. פָּרָה דִּקְבִילַת מִן שְׂמָאלָא המלכות נקראת פר"ה-פ"ר ה', שמקבלת ה"ג מן השמאל דו"א, כי אות הה' שהיא השכינה, מקבלת פ"ר דינים שהם ה"ג מנצפ"ך מז"א, והרי פרה, ועי"ז היא יורדת לקליפות לברר ניצוצי קדושה. וּמֵאֵן הוּא לְשְׂמָאלָא, שׁוֹר ומי הוא לשמאל, השור שהוא גבורה דז"א, כי אלהי"ם דיודי"ן גימ' ש', וריבוע אלהי"ם גימ' ר', וחמש אותיות אלהי"ם שנכללו ביסוד הן ע"ה אות ו', הרי שור כְּמָה דְּאֵת אָמֵר כמו שנאמר (יחזקאל א, י), וּפָנֵי שׁוֹר מִהַשְּׂמָאל א"כ הגבורות שבשור הן בשמאל. אֲדָמָה, פִּי סִמְקָא בְּוֹרְדָא אדומה כשושנה, שיש בה מעט לובן דהיינו שיש בה גם בחי' רחמים. דְּכִתִּיב (שיר השירים ב, ב), כְּשׁוֹשָׁנָה בֵּין הַחֻתִּים כשושנה בין הקוצים שהם הקלי' העושים דין. אֲדָמָה פִּי גִזְרֵת דִּינָא שהיא חותכת וגוזרת הדין.

תְּמִימָה, מֵאֵי תְּמִימָה מדוע כתוב תמימה, הרי כבר כתוב אשר אין בה מום. כְּמָה דִּתְּנִינֵן כמו שלמדנו, שׁוֹר תָּם וְשׁוֹר מוֹעֵד. שׁוֹר תָּם דִּינָא רַפִּיא דִּין רפה. שׁוֹר מוֹעֵד דִּינָא קְשִׁיא דִּין קשה. אוֹף הָכָא, תְּמִימָה, דִּינָא רַפִּיא, גְּבוּרָה תִּתָּאָה, גם כאן, מה שכתב תמימה פִּי דִין רפה, מלכות התחתונה שהיא בחי' רחל העומדת מהחזה דז"א ולמטה, ושם החסדים מגולים, ולכן מתמתקים דיניה ונקראת דינא רפִיא, דָּא הִיא תְּמִימָה וזו הכוונה תמימה, לפי שפועלת הדין

עיונים והארות

תאמר, אמר להם: זהו שנאמר "זאת חקת התורה", למצוא טעמה. חוקה חקתי וגזירה גזרתי ואין אותה מצוה היא סוד גדול, ואל תהרהרו בה. אתה רשאי לעבור על גזרתי (ילקוט שמעוני חקת).

ברחמים. גְבוּרָה עֲלָאָה דָּא הִיא דִּינָא קְשִׁיָּא גבורה עליונה זו היא דין קשה, פי' פרצוף לאה שעומדת מחוזה דו"א ולמעלה, ושם החסדים סתומים ביסוד אמא ולכן דיניה קשים, וְהִיא יָד הַחֹזֶקֶה תְּקִיפָא הקשה בדיניה, שבאה מהיד החזקה דו"א, מצד הגבורה.

אֲשֶׁר אֵין בָּהּ מוֹם, בְּמָה דְּאֵת אָמַר כמו שנאמר (שיר השירים ד, ז) בְּלֶךְ יָפָה רַעֲיָתִי וּמוֹם אֵין בָּךְ שכאשר השכינה היא למעלה באצילות ולא ירדה למטה בקליפות אז אין בה אחיזת הקלי', אֲשֶׁר לֹא עָלָה עֲלֶיהָ עַל, עַל כְּתִיב על כתוב חסר ו', בְּמָה דְּאֵת אָמַר כמו שאתה אומר (שמואל ב' כג, א) וַיָּנָאם הַגִּבּוֹר הַיּוֹקֵם עַל ודרשו חז"ל שנאמר זה על דוד המלך שתיקן מאה ברכות גימ' ע"ל לתיקון השכינה הקדושה במאה ספירות של ז"א שמתקנות את השכינה. מֵאֵי טַעְמָא ומה הטעם שז"א מתקן את השכינה הקדושה, בְּגִין דְּהִיא שְׁלוּמֵי אַמּוּנֵי יִשְׂרָאֵל היות והיא משלמת את הספירות דו"א הנקרא ישראל, וְעֲלִיהָ לָאוּ הִיא, אֵלָּא עֲמָה ומ"ש עליה, אין הכוונה עליה אלא עמה. אֲשֶׁר לֹא עָלָה עֲלֶיהָ עַל ומש"כ לא עלה עליה על, פי' שז"א הנקרא "על" – מאה ספירות, לא עלה עליה בסוד יחוד, אלא עומד עמה אח' באח' בלא יחוד. תִּיַּיְנוּ דְּכְתִיב וזה מש"כ (עמוס ה, ב), בְּתוּלַת יִשְׂרָאֵל היא השכינה עדיין היא בתולה לגבי ז"א שנקרא ישראל, וכמו שנאמר (בראשית כד, טז) בְּתוּלָהּ וְאִישׁ לֹא יָדָעָהּ ז"א שנקרא איש, לא ידעה בסוד יחוד.

שם ברעיא מהימנא

פָּרָה אֲדָמָה תְּמִימָה אֲשֶׁר אֵין בָּהּ מוֹם וְגו' שכל עניני הפרה הם שתתלבש

המלכות דקדושה תוך קליפת נוגה, ותברר ותוציא הניצוצות הקדושים שנשארו בתוכה.

וכן ע"י המלאכה אשר האדם עושה בששת ימי החול, מברר ניצוצות הקדושה מתוך הקלי' ע"י

הו"ק. אבל ביום שב"ק **אָסוּר לַחְרוֹשׁ בַּשַּׁבָּת חֲרִישָׁה דְּשׁוּר** וכן שאר מלאכות,

דְּאִתְמַר שנאמר (תהלים קכט, ג) **עַל גְּבֵי חָרְשׁוֹ חוֹרְשִׁים** כי כל העבודה היא כדי

לברר ברורים ובשב"ק אין ברורים, שע"י חרישה בשבת או שאר מלאכות, גורם שתצטרך המלכות

לצאת מן הקדושה אל הקליפות ולברר הברורים. **וְשָׁכִינְתָּא תַּתְּאָה, אִיהִי פָּרָה**

אֲדָמָה, מְסֻטָּא דְּגִבּוֹרָה והשכינה התחתונה שהיא פרה אדומה היא מצד הגבורה כי

היא מבררת את הרפ"ח ניצוצות שבנוגה. **תְּמִימָה מְסֻטָּא דְּחֶסֶד, דְּאִיהִי דְּרָנָא**

דְּאִבְרָהֶם תמימה מצד החסד שהיא מדרגת אברהם אבינו איש החסד, **דְּאִתְמַר בֵּיהּ**

שנאמר בו (בראשית יז, א) **תִּתְּחַלֵּךְ לִפְנֵי וְהָיָה תָמִים. אֲשֶׁר אֵין בָּהּ מוֹם,**

מְסֻטָּא דְּעֻמּוּדָא דְּאֻמְצָעִיתָא מצד העמוד האמצעי שהוא הת"ת. ומה שנאמר

אֲשֶׁר לֹא עָלָה עָלֶיהָ עַל, מְסֻטָּא דְּשָׁכִינְתָּא עֲלָאָה מצד השכינה

העליונה שהיא הבינה סוד יום השבת שהמלכות עולה לשם, **דְּאִיהִי חִירוֹ בְּאִתְרָהּ**

דְּאִיהִי שְׁלֵטָא שהיא נקראת חירות במקום שהיא שולטת, ושם נאמר (במדבר ג, לח),

וְהָיָה הַקָּרֵב יוֹמָת, לֵית רִשׁוֹ לְמֻטָּא אַחְרָא לְשִׁלְטָאָה שאין רשות

לסטרא אחרא לשלוט. **לֹא שִׁטּוֹן, וְלֹא מִשְׁחִית, וְלֹא מִלֶּאךְ הַמּוֹת** כי בבינה

אין שום אחיזה לחיצונים, **דְּאֵנּוֹן מְסֻטָּא דְּגִיהֶנָּם** שהם מצד הגיהנם שהוא נח ביום

שב"ק. (ע"כ רעיא מהימנא).

מבאר הטעם מדוע פרה אדומה נעשית דוקא בסגן ולא בכהן גדול

וַנִּתֶּנָּהּ אֶל אֱלֶעָזָר ואמרו רז"ל, **מִצֻּתָּהּ בְּסֶגֶן, וְאִזְקָמוּהָ** מצות

פרה אדומה היא בסגן, שהוא אלעזר ששרשו מהחסדים דיסוד דאימא שבז"א, וכבר

בארו סוד זה החכמים. **מֵאִי טַעְמָא לִיָּהּ וְלֹא לְאַהֲרֹן** מה הטעם שנותנים את מצות

פרה לסגן אלעזר שהוא מאמא, ולא לאהרן הכהן שהוא מאבא. **אֵלֶּא, אַהֲרֹן**

שׁוֹשְׁבֵינָא דְּמִטְרוֹנִיתָא אלא אהרן הכהן הוא השושבין של המלכה הגורם ליחוד

השכינה עם ז"א, וכבר אמרנו שענין פרה אדומה הוא לברר ניצוצי הקדושה ולא ליחד את זו"ן.

וְעוֹד, דְּאַהֲרֹן לֹא אָתִי מִסְטָרָא דְּטָהוֹר, אֵלֶּא מִסְטָרָא דְּקָדוֹשׁ

ועוד מסביר הזוה"ק מדוע לא עסק אהרן בפרה, היות והוא לא בא מצד הטהרה שהיא בחי' חסד

דגבורה, אלא מצד "קדוש" שהקדושה היא מגבורה דחסד, **וּבְגִין דְּדָא אָתִיא**

לְטָהֳרָה, לֹא אָתִיּהִיב לִיָּהּ ולפי שהפרה באה לטהר מצד החסד דגבורה, שע"ז

מרחיקים את הקליפות ואחיות החיצונים, לכן לא ניתנה לאהרן הכהן שהוא החסד הגמור בסוד

אבא עילאה, ושאר הכהנים שיש להם שורש לאחיהו בחסד דאימא יכולים לפעול בה.

כל ענייני הפרה הם בסוד השבע, שזה המלכות הנקראת בת שבע

כָּל מִלָּה דְּהָאִי פְּרָה הִיא בְּשִׁבְעַ כל דבר במעשה הפרה הוא בשבע, דהיינו, ו'

בְּבוֹסִים וְכוּ' כלומר שבפרשת פרה מוזכר שבע פעמים פרה, שבע פעמים שריפה,

שבע פעמים הזאה, שבע פעמים כיבוס, שבע פעמים טהרה, שבע פעמים טומאה, שבעה כהנים,

ולכן נקראת הפרה "בת שבע" כנודע, **וְהָא אָתְמַר** וכבר למדנו את זה לעיל בפרשת "אחרי

מות", **מֵאִי טַעְמָא** ומה הטעם בשבע, **בְּגִין דְּהִיא שְׁבַע שְׁנֵי שְׁמִטָּה** לפי

שהמלכות היא סוד שבע שנות שמיטה, שהיא כוללת בתוכה ז' ספירות דז"א, וַיִּבֶת שְׁבַע
 אֶתִּקְרִי והמלכות נקראת בת שבע, כי היא אחת משבע ספירות אלו וכללותן בה, וְעַל דָּא
 כָּל עוֹבְדָיו בְּשִׁבְעַ וְעַל כֵּן כָּל מַעֲשֵׂי הַפֶּה נִזְכָּרִים בַּתּוֹרָה שֶׁבַע פַּעֲמִים לַרְמוּז אֵת ז'
 הַסְפִּירוֹת שֶׁבַּמִּלְכוּת. וְתָא חַוִּי בֵּא וְרָאָה, כָּל מַאי דְּאַתְעָבִיד מִחַאי פָּרָה כָּל
 מַה שֶׁנַּעֲשֶׂה מִפֶּרָה זֶה, הַמַּטְרָה הִיא בְּגִין לְדַבָּאָה וְלֹא לְקַדְשָׁא כְּדִי לַטְהַר אֶת הָאָדָם
 מִהַטּוֹמָאָה וְלַהֲסִיר מֵעָלָיו אַחִיזַת הַקְּלִיפּוֹת, וְלֹא בֵּא כְּדִי לְקַדֵּשׁ אֶת הָאָדָם וּלְהוֹסִיף קְדוּשָׁה עַל
 קְדוּשָׁתוֹ, וְאַף עַל גַּב דְּאַתִּיחִיב לְסַגֵּן וְאֵע"פ שֶׁנִּיתְּנָה הַפֶּרָה לְסַגֵּן שֶׁהוּא בַּחֲסֵד,
 אֲפִילוּ הֵכִי הוּא לֹא שְׁחִיט וְלֹא שְׂרִיף הוּא לֹא שׁוֹחֵט אוֹתָהּ וְלֹא שׁוֹרֵף אוֹתָהּ, אֵלָּא
 זֶר שׁוֹחֵט וְאֵלְעִזֹּר רֹאֵה כְּדִי לֹא לַעֲשׂוֹת פַּעֲלוֹת שֶׁל דִּין, בְּגִין דְּלֹא יִשְׁתַּבַּח דִּינָא
 בְּסִטְרֵי כְּדִי שֶׁלֹּא יִמְצָא דִּין מִצַּד הַכֹּהֵן שֶׁהוּא בַּחֲסֵד, וְכָל שְׁכֵן אַהֲרֹן דְּאִיהוּ
 בְּדִרְגָּא שְׁלִים יִתִּיר וְכָל שֶׁכֵּן שֶׁלֹּא נִיתְּנָה מִצּוֹת הַפֶּרָה לְאַהֲרֹן הַכֹּהֵן שֶׁהוּא בַּמַּדְרָגָה
 שְׁלֵמָה יוֹתֵר מֵאֵלְעִזֹּר, כִּי הוּא בֵּאבָא עֲלָאָה שֶׁשֶּׁם שׁוֹרֵשׁ הַחֲסֵד, דְּלֹא בָּעִי לְאַשְׁתַּבַּח
 תַּמָּן וְלֹא דִּמְנָא תַּמָּן שֶׁלֹּא רָאוּי לְאַהֲרֹן הַכֹּהֵן לְהִימָצֵא שֵׁם וּלְהוֹדִמָּן שֵׁם בְּשִׁרִּיפַת הַפֶּרָה
 שֶׁלֹּא לַעֲוֹרֵר דִּין בַּמָּקוֹם גְּבוּהָ.

הֵאֵי פָּרָה, בִּיּוֹן דְּאַתְעָבִיד אֶפְרָ וְזֵאת הַפֶּרָה כִּיּוֹן שֶׁנַּעֲשֶׂתָה אֶפְרָ, שֶׁהִיא אוֹתִיּוֹת
 א-פר שֶׁנִּכְלָלוּ בַּה"ג מִנְּצַפ"ךְ לְבַחֲנִינָה אַחַת, בָּעִי לְמַשְׁדֵּי בִּיה עֵץ אֶרֶז,
 וְאִזּוּב, וְשְׁנֵי תוֹלַעַת צִרִּיךְ לְהַשְׁלִיךְ בַּה עֵץ אֶרֶז שֶׁהוּא בַּתְּפֹאֲרַת, וְאִזּוּב שֶׁהוּא בִּיסוּד
 וְשְׁנֵי תוֹלַעַת שֶׁהוּא בַּגְּבוּרָה, וְהָא אֱלִין אֶתְמָרוּ וְהִרִי אֱלֹהִים הַדְּבָרִים כִּבְר לְמַדְנֹו עֲלֵיהֶם
 בַּפֶּרֶשֶׁת מְצוּרָה. וְאַסְפָּה אִישׁ מִתּוֹר שֶׁהוּא בַּגְּבוּרָה שֶׁהִיא מַעֲלָה אֶת הַמִּלְכוּת מִתּוֹךְ

הקליפות, וְלֹא קָדוֹשׁ שהוא בחסד. וְהֵנִיחַ מַחוּץ לַמַּחֲנֶה בְּמָקוֹם טָהוֹר פי', שבתחילה צריך להטהר מחוץ למחנה שהוא מקום טהור, דִּהָא טָהוֹר לָא אֶקְרִי אֱלָא מִן סַטְרָא דְּמִסְאֵב בְּקַדְמִיתָא כי לא נקרא אדם טהור אלא שהיה טמא בתחילה. וכן המלכות, בתחילה עולה מבין הקליפות למקום טהור ואח"כ למקום קדוש.

דָּוָא דְּכָלָא הָאִי דְּכִתִּיב כל סוד פרה אדומה הוא מה שכתוב לְמִי נָדָה חַטָּאת הִיא, שפי' בְּגִין דְּכָל דִּינִין תַּתְּאִין לפי שכל הדינים התחתונים אינם מתעוררים, וְכָל אֲנוּן דִּיאָתוּ מִסַּטְרָא דְּמִסְאֵבָא וכן כל אותם כוחות טומאה שבאו מצד הטומאה ואין להם שליטה, אלא כִּד אִיהוּ יִנְקֵא מִסַּטְרָא אַחְרָא כאשר המלכות יונקת מן הסטרא אחרא, וְיִתִּיבַת בְּדִינָא ויושבת בדין ופועלת דין, בְּמָה דִּיאָת אָמַר כמו שנאמר (ישעיה לד, ו) חרב לה' שהיא חרב נוקמת נקם ברית מבחי' המלכות מְלָאָה דָם הַדִּשְׁנָה מִחֻלָּב ע"י אחיזת הקלי' היא מלאה דם נידות, וע"י מעשה אפר הפרה היא נטהרת. בְּדִין, בְּלָהוּ מִתְּעָרִי וּמִסְתַּלְקִי וְשָׂרָאן בְּעֵלְמָא ואז כוחות הקליפות מתעוררים ועולים ושורים בעולם לפעול הדין, בִּיּוֹן דְּעֵבְרִי הָאִי עוֹבְדָא דְּלִתְתָּא כיון שעושים את מעשה פרה אדומה למטה, וְכָל הָאִי דִּינָא בְּאַתָּר דָּא דִּהָאִי פָּרָה וכל הדין הזה נעשה במקום הזה בזאת הפרה ששוחטים אותה ושורפים אותה ואוספים את אפרה, וְרִמָּאן עָלָה עֵץ (דף קפא ע"א) אָרְזוּ וְגו' ומשליכים לתוכה עץ ואזוב ושני תולעת ועי"ז מתמתקים הדינים ומתבטלים. בְּדִין אַתְחַלֵּשׁ חִילָא דְּלָהוֹן אז נחלש כח הקליפות שמהן באה הטומאה לעולם, וּבְכָל אַתָּר דְּשָׂרָאן, אַתְּבָרוּ וְאַתְחַלְשׁוּ וְעָרְקִין מִנִּיהּ ובכל מקום ששורות

ונמצאות הקליפות, הן נשברות ונחלשות ובורחות מחמת מי החטאת, **דְּהָאִי חֵילָא דְּלִהּוֹן**
אַתְחִי כְּגִוּוֹנָא דָּא לְגַבִּיּהוּ כי כח הזה שלהם נראה להם שהוא נשבר ונשרף כמו
 שנעשה בפרה, **כְּדִין לֹא שָׂרָאן בְּבֵר נֶשׁ וְאַתְדָּבִי** ואז לא שורים עוד באדם
 ונטהר האדם ע"י אפר הפרה.

וְעַל דָּא אַתְקַרִּי מִי נִדָּה ועל כן נקרא מי נדה כי הוא, **מִיָּא לְדַבָּאָה** מים
 לטהר שהוא מטהר את טומאת הנדה מן המלכות. **כֹּד עֲלָמָא שְׂאֲרֵי בְּרִינָא**
 וכאשר העולם שורה בדין מחמת אחיזת הקליפות, **וְסִטְרָא מְסַאבָּא אַתְפִּשֵׁט**
בְּעֲלָמָא וצד הטומאה מתפשט בעולם, **הָכָא אַתְבַּלִּילָן כָּל זִינִין מְסַאבָּא,**
וְכָל זִינֵי דְכִיּוֹ כאן במלכות נכללים כל מיני טומאה וכל מיני טהרה, **וְכִנְיִן כֶּךָ**
טוֹמְאָה וְטַהֲרָה, כָּללָא עֲלָאָה דְּאוֹרִייתָא לכן הטומאה והטהרה הם כלל
 גדול בתורה כי בהן תלויה הטהרה של השכינה הקדושה, **וְאוֹקְמוּנָה חֲבֵרְיָא** וכבר בארו
 זה החברים. **אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן** לבנו רבי **אַלְעָזָר, עֲבַדְתָּ דְּלֹא יִימְרוּן**
חֲבֵרְיָא מְלָה אֶבְתָּרְךָ עשית שלא יאמרו החברים דבר אחר כך כי אמרת לבדך כל מה
 שיש בסוד פרה אדומה.

מאמרי הפרשה

**"כִּי תִשָּׂא אֶת רֹאשׁ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לִפְקֻדֵיהֶם וְנָתַנּוּ אִישׁ כֶּפֶר נַפְשׁוֹ לֹה' בִּפְקֹד אֹתָם
וְלֹא יִהְיֶה בָהֶם נֶגֶף בִּפְקֹד אֹתָם" (ל, יב)**

ששים רבוא נשמות ישראל יונקים משישים ריבוא אותיות

הבעל שם טוב (כתר שם טוב ח"ב ד"ה שנו חכמים, וכן כתב בספר גבול בנימין ח"א דרוש נד ד"ה אלה הדברים, וכן כתב ברכת מועדים ח"א על ד' פרשיות) אומר על הפסוק הזה: כי תשא את ראש - "ראש" - ראשי תיבות: ששים רבוא אותיות.

והכוונה היא, למה שכתבו הקדמונים, כי יש ששים ריבוא [600 אלף] אותיות בתורה. [אגב, כבר העירו המפרשים שבסיכום האותיות שבתורה, לא תמצא שש מאות אלף אותיות, אלא רק מעט יותר מ-300 אלף דהיינו שלושים ריבוא. והגאון חיד"א (מדבר קדמות מערכת י סימן ו) מביא תירוץ לזה, שיש אותיות שנחלקות לעוד אותיות, למשל, אות א' נחלקת לג' אותיות, י' ו' י', אות ש' נחלקת לג' ווי"ן, אות מ' נחלקת לאות כ' ואות ו', וכן על זה הדרך, וכתב שאם תעמוד על חשבון זה, תמצא ששים רבוא אותיות].

ופירוש הפסוק לפי מה שאומר הבעל שם טוב, כי תשא את "ראש", היינו "כי תשא" - [תספור ותמנה] את ששים ריבוא אותיות", וצריך להבין הרי משה ספר אנשים ולא אותיות?

וההסבר בזה הוא, שהשישים ריבוא אותיות שיש בתורה, הם כנגד ששים ריבוא נשמות שיש בעם ישראל [ואמנם יש הרבה יותר יהודים בעולם, אך כבר כתבו בספרים הקדושים, שיש ששים ריבוא שורשים של נשמות, המתחלקות לכמה ענפים], ולכן ששים ריבוא אותיות רמוזות במילה "ישראל", שהיא ראשי תיבות יש ששים ריבוא אותיות לתורה. וכל נשמה יונקת הארתה מאות מסויימת בתורה, כי ישראל ואורייתא חד הוא, אלא שתלוי מאיזו אות זוכה כל נשמה לינק מהתורה, יש שזוכה לינק משם הוי"ה ב"ה, או מאותיות אברהם יצחק יעקב וכו', אמנם יש שיונק ח"ו מאותיות שכם בן חמור, וכל אחד לפי מעשיו.

ולכן צריך האדם לזיהר מאוד שלא יפגע בחבירו, שהרי אם אות אחת נוגעת בחברתה, הספר תורה פסול, וכל שכן אם חסרה אות אחת, כלומר אם חסרה נשמה אחת מעם ישראל שאינה יונקת מאותה האות, אם כן אין הספר תורה שלם, כי כולם צריכים להיות בספר תורה תחת כנפי השכינה.

ועל פי רעיון זה, פירש האדמו"ר רבי שלמה הכהן מרדומסק (תפארת שלמה פרשת שמות) את הפסוק בתהלים "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך" (קט, יח) ש"נפלאות" - רומז למילים "נפלה אות", והכוונה היא, שדוד המלך רצה שכל ישראל יהיו תחת כנפי השכינה, ולכן אמר: "רבנו של עולם פתח את עיני ואראה היכן 'נפלה-אות' מהתורה", כלומר היכן נפלה נשמה אחת מישראל, כדי שאחזיר את אותה האות - הנשמה - בתשובה, ותכנס שוב בתוך התורה הקדושה תחת כנפי השכינה.

וזה הכוונה כאן כי תשא את "ראש" - ששים ריבוא אותיות, רוצה לומר אם תמנה ששים רבוא אותיות התורה, תמצא כי: "בני ישראל לפקודיהם" - חשבון של זה כחשבון של זה.

ולכן צריך לדאוג שכולם מקיימים את התורה, וכולם קשורים לתורה ויונקים ממנה כל אחד מהאות השייכת לו, שלא תפול אפילו אות אחת ח"ו מהתורה, אלא כולם יחד באהבה כלולים בה.

על ידי תרי"ג מצוות יש לישראל הרמת ראש

"כי תשא את ראש בני ישראל" - ראשי תיבות גימטריא תרי"ג (דבש לפי ערך ב סימן כו), ורמז בזה, שעל ידי שישאל מקיימים תרי"ג מצוות, תהיה להם "כי תשא" דהיינו הרמת ראש על עשיו, ולא יוכל לשלוט עליהם (ליקוטים מפרדס רמו אות א). כי ראש הוא בחינת חב"ד - המוחין, ועל ידי המצוות ממשיכים אורות וחב"ד על עם ישראל.

"ראש בני ישראל" היא השכינה

"ראש בני ישראל" - היא השכינה, שכאשר נרצה לישא אותה להקים אותה מעפר, נקיים "לפקודיהם" - דהיינו, על ידי פקודי ה', המצוות ומעשים טובים שיכונו לשם יחוד קודשא בריך הוא.

אבל קודם כל צריך לעשות תשובה, וזה מה שכתוב: "ונתנו איש כפר" - "כפר" גימטריא "יצר" דהיינו יצר הרע, "כופר נפשו" - כפרה ותשובה על נפשו, ואז "לא יהיה בהם נגף" - 'נגף' גימטריא 'סמאל' עם ב' כוללים. (ליקוטים מפרדס סוד אות א בשם המקובלים, עם תוספות)

משה עומד בפתח האוהל ובת קול אומרת "כך אנשים יש כאן"

הקשו רבותינו ז"ל, כיצד יכול משה לפקוד אותם, והרי אינו דרך ארץ שילך לתוך כל אהל ואהל מישראל, שאפשר אשה אחת שאינה צנועה או ראשה פרוץ? והשיבו על זה רבותינו ז"ל, שמשה היה עומד בפתח האהל, ובת קול אומרת כך וכך נפשות יש באהל הזה. (כסא רחמים, מלמד)

ראשי תיבות של י"ב השבטים כמנין בני ישראל

אמרו רבותינו ז"ל (ילקוט שמעוני תחילת הפרשה ומדרש תנחומא סי' ה) כאשר אמר הקב"ה למשה, לך מנה את ישראל, אמר משה לפני הקב"ה, כתיב "והיה זרעך כעפר הארץ" וכתיב "והיה מספר בני ישראל כחול הים", ואתה אומר לך מנה את ישראל? איני יכול לעמוד על מנינם! אמר לו הקב"ה: משה, ספור "ראש" בני ישראל, רצונו לומר תפקוד ראשי תיבות של י"ב שבטים, וכמה שיעלה, כך הוא מספרם.

ובאמת סכום ראשי תיבות ראובן שמעון יהודה יששכר זבולון דן נפתלי גד אשר יוסף בנימין עולה תקצ"ז (597), דהיינו תקצ"ז אלפים. [ושבט לוי לא נפקדו בתוך בני ישראל, לפיכך לא מונים את האות ל' בתוך החשבון, וזה שאומר הכתוב "אך את מטה לוי לא תפקוד ואת ראשם לא תשא בתוך בני ישראל"]. וישראל היו שש מאות אלף [חוץ משבט לוי], ובעגל נפלו כשלשת אלפים איש, נשארו אם כן תקצ"ז אלפים, וזה פירוש הכתוב "כי תשא את ראש" - 'ראש' דייקא, דהינו ראשי התיבות. (כסא רחמים, מלמד)

מחצית השקל בזמן הזה פועלת לבטל הקליפות

אמרו בגמרא (בבא בתרא י'): אמר משה לפני הקב"ה: רבונו של עולם במה תרום קרנם של ישראל? אמר לו הקב"ה: ב"כי תשא", דהיינו, בפרשת כי תשא.

ויש לפרש, דהיינו במצות שקלים [האמורה בתחילת כי תשא], שישאל נותנים בכל שנה ושנה עד ביאת המשיח, ואפילו בזמן שאין בית המקדש קיים, יכניעו את הקליפות על ידי השקלים, וזה רמזו במילה "שקלים" ראשי תיבות שוברים קליפות למעלה ינצלו ממקטרגים, מפני ששרו של עמלק עומד בכל שנה ושנה לקטרג עליהם, כמו שאומר בעל ההגדה של פסח "בכל דור ודור עומדים עלינו לכלותינו", והלשון "עומדים עלינו", רמזו שמי שבא לכלותינו עומד מעלינו, דהיינו בשמים ממעל, והקב"ה מצילנו מידם, "מידם" עם הכולל גימטריא "המן", שרומז לשרו של עמלק, ולכן קודם קריאת המגילה לפני תפילת מנחה, חייבים ליתן מחצית השקל, וכך יתבטלו הקליפות.

עוד רמז והוא כי "שקל" גימטריא "נפש", וזה מה שכתוב כאן איש כפר "נפשו" הכוונה לשקל שלו, לה' - לפני ה', שבזכות השקל תהא נפשו לפני ה'.

עוד רמז "כפר" גימטריא "יצר", "בפקוד" אותם, לשון יזכר ויפקד, שבזכות הכפר יכניע את היצר בזמן פקידתם, ולא יהיה בהם "נגף", "נגף" עם הכולל גימטריא סמא"ל עם הכולל והכולל, שלא יכול לקטרג בזכות שקלים, וכן "שקלים" גימטריא ת"ף, גימטריא "לילית" [הנקבה של הקלי] שעל ידי השקלים מכניעים הס"מ וכל חיילותיו, וכן "שקל" בא"ת ב"ש הוא "טוב", ועל ידי זה יעמוד יצר הטוב ומלאך טוב ולא רע.

ולמה דוקא 'מחצית' השקל? מפני שנאמר (משלי י, ב) "וצדקה תציל ממות", ו"מחצית" אותיות מ"ת ח"י, והאות האמצעית היא אות צ' דהיינו צ'דקה, והאותיות הקרובות לצ' הם "ח"י" והרחוקות הם "מת" שהצדקה מרחיקה את המוות. וכל שכן צדקה של מצות שקלים שהיא מצוה מן התורה, ושקולה כנגד כת"ר מצוות [תרי"ג מצוות דאורייתא וז' מצוות דרבנן], כי תשא את ראש ר"ת כת"ר א', ר"ל כתר א'חד, וזה הרמז מבין עשרים שנה ומעלה יתן ולא פחות מבין עשרים, רצונו לומר "עשרים" גימטריא "כתר", וכנסת ישראל תשא ראשה מעפרא כמו שכתוב "התנערי מעפר קומי" ויש לה הרמת הראש, רא"ש נוטריקון רצון אביו שבשמים, והקב"ה נותן לו ברכה.

"ונתנו" איש כפר נפשו, נרמז בזה תפלה וצדקה ביחד, "ונתנו" עם האותיות [היינו אותיות השורש "נתן"] גימטריא "תפלה". "איש" נוטריקון אמן יהא שמיה שעניית אמנים תחבר שם י"ה בו"ה, וגם בצדקה בצדקה מתחברות ד' אותיות הוי"ה, שיו"ד היא הפרוטה, ה' חמש אצבעות הנותן, ו' זרוע הנותן, ה' אחרונה חמש אצבעות של עני. ועל ידי שנותן צדקה לעני, עושה שלום בין העני ובין קונו, ואין לעני תלונה על הקב"ה שיש לו לאכול. וזה מה שכתוב כי "תשא" נוטריקון "אם שלום תענך ופתחה לך" (דברים כ, יא), שעל ידי שפותח את ידו לצדקה, עושה שלום, ועוד שנרמז שם הוי"ה במעשה הצדקה כמו שביארנו, וזהו שנאמר "והיה אם שלום תענך", וכתוב (ישעיה לב, יז) "והיה מעשה הצדקה שלום". [וכך אומר התנא באבות (ב, ז) "מרבץ צדקה מרבץ שלום"]. ושכרו הוא ש"נגף" יהפוך ל"גפן", כמ"ש אשתך כגפן פוריה בירכתי "ביתך" דייקא, שלא תהיה עניה שחוזרת על הפתחים אלא יושבת בירכתי ביתה. (כסא רחמים, מלמד)

יסודות האמונה רמוזים במילת "תשא"

אומר בעל העיקרים (ספר העיקרים מאמר א פרק ד) כל האמונה בנויה ומושתתת על שלושה עיקרים שצריך האדם לדעת: דבר ראשון: אחדות ה' - שהקב"ה יחיד ומיוחד, ואין בורא

אחר אלא הכל מידו. עיקר שני: תורה מן השמיים - שאפילו מי שאומר שהתורה אמת, אבל לא מן השמים, הרי זה כופר בתורה. ודבר שלישי: שכר ועונש - שה' משלם שכר טוב על המצוות ומעניש על העבירות ולא יאמר שלהקב"ה לא איכפת ממעשיו.

ואומר בעל העיקרים (שם) שלכן בראש השנה במוסף ישנן שלש ברכות נוספות: "מלכויות וזכרונות ושופרות", שהם לחזק וליטע בקרבנו את שלושת יסודות האמונה באופן זה: מלכויות - כנגד אחדות ה', שהקב"ה מולך על כל הארץ והוא יחיד בעולם. 'זכרונות' - כנגד שכר ועונש, שהקב"ה זוכר כל מפעל האדם ונותן לו שכרו. 'שופרות' - כנגד תורה מן השמיים, שהתורה ניתנה בקול שופר וכמו שכתוב (שמות יט, יט) "ויהי קול השופר הולך וחזק מאוד משה ידבר והאלהים יענו בקול".

ויש לומר ששלושה יסודות אלו רמוזות במילה "תשא": ת' - תורה משמיים, ש' - שכר ועונש, א' - אחדות ה'.

ג' מצוות עקריות רמוזות במילת "תשא"

עוד יש לומר שבמילה "תשא" רמוזות שלושת המצוות העיקריות, "תשא" ראשי תיבות: אמונה, תורה, שבת, וכמו שאמרו חז"ל (שמות רבה פרשה כה סימן יב) "שקולה שבת כנגד כל המצוות". ואדם שרוצה להיות יהודי שלם צריך שיהיו כנגד פניו שלושת המצוות האלו, תורה שבת אמונה (ע"פ אמרי חיים ח"א פרשת מקץ).

אמרו בגמרא (בבא בתרא י:): אמר משה לפני הקב"ה: רבונו של עולם במה תרום קרנם של ישראל [אחרי חטא העגל]? אמר לו הקב"ה: ב"כי תשא". ויש לפרש שהכוונה שתרום קרנם כאשר ישמרו על היסודות האלה "תורה שבת ואמונה", אז הקב"ה יתן להם סליחה וכפרה. (רבנו יהודה מועלם)

מי שמוסר עצמו לכלל ישראל ראוי להיות מנהיג

דורשי רשומות דורשים כך: "כי תשא את ראש בני ישראל" - כי תבוא למנות ראש ומנהיג לבני ישראל. "לפקודיהם, ונתנו איש כופר נפשו" - תמנה רק את זה שמוכן לתת את עצמו ככופר נפש, ולמסור את נפשו בעבור כלל ישראל.

ולכן צריכים גדולי ישראל לקבל על עצמם ענייני הצבור העומדים ברומם של עולם וגם דאגת כל פרט מישראל, ובזמן שינשאו ויתרוממו נשיאי ישראל שהם חכמי וצדיקי האומה, אז "לפקודיהם" שצריכים גדולי ישראל לקבל על עצמם ענייני ציבור העומדים ברומם של עולם גם דאגת כל פרט מישראל, וזהו לפקודיהם - במספר כל אחד ואחד.

ורבות הזהיר על כך הגאון רבי חיים עוזר גרודזינסקי זצ"ל שצריכים הרבנים לישא בעול הפרט לסייע ליתומים ואלמנות ושאר נצרכים. (טעם ודעת)

העונה אמן בכל כוחו קורעין לו גזר דינו

"ונתנו איש כופר נפשו להשם" - 'איש' נוטריקון: "אמן יהא שמיה", וזה "כופר נפשו להשם" כי כל העונה אמן בכל כוחו, קורעין לו גזר דינו, ואפילו יש בו שמץ עבודה זרה, מוחלין לו (שבת קיט:).

ועל פי זה אפשר להסביר את דברי הגמרא (בבא בתרא י:): "אמר רבי אבהו, אמר משה לפני הקב"ה, רבונו של עולם, במה תרום קרן ישראל, אמר לו, בכי תשא". ויש לרמזו, "בכי תשא" נוטריקון: "בכל כוחכם תענו אמן יהא שמיה". ומשה רבנו שאל, במה תרום קרן ישראל כשהיו צריכין הרמת ראש, דהיינו כשיחטאו חס ושלום, מה תקנתם? אמר לו הקב"ה, "בכי תשא" הרומז לעניית "אמן יהא שמיה", שכל העונה אמן בכל כוחו, קורעין לו גזר דינו, ומוחלין על כל עונותיו.

על ידי שמתרחק מן השקר מאריך ימים

"תשא" - ראשי תיבות הפסוק (משלי יב, יט) "שפת אמת תכון לעד" - שעל ידי שמתרחק מן השקר ודבק באמת אז מאריך ימים, וזהו "תשא" - מלשון התרוממות.

"זֶה יִתְּנוּ כָּל הָעֶבֶר עַל הַפְּקָדִים מַחְצִית הַשֶּׁקֶל בַּשֶּׁקֶל הַקֹּדֶשׁ עֶשְׂרִים גֵּרָה הַשֶּׁקֶל מַחְצִית הַשֶּׁקֶל תְּרוּמָה לָהּ" (ל, יג)

שמירת שבת מכפרת על על חטא העגל

חז"ל (ירושלמי שקלים ט:): מגלים לנו, שמצוות "מחצית השקל" באה לכפר על חטא העגל: "לפי שחטאו במחצית היום יתנו מחצית השקל... רבי יוחנן בן זכאי אומר, לפי שעברו על עשרת הדברות יהיה נותן כל אחד ואחד עשרה גרה".

השל"ה (אות ו' ובפרשת ויקהל אות ט"ו) הקדוש מוסיף, שגם מצוות השבת היא כפרה ותיקון לחטא העגל, שהרי בתחילת פרשת ויקהל נצטוו ישראל אחרי חטא העגל על שמירת השבת, כי שמירת השבת היא כפרה על מה שחטאו בעגל. ומבאר הטעם לכך על פי מה ששינוי בגמרא (שבת קיח:): "כל המשמר שבת כהלכתו אפילו עובד עבודה זרה כדור אנוש מוחלין לו".

בעל חידושי הרי"ם בספרו "ספר הזכות" כותב, ששמירת השבת רמוזה בפסוק: "כי תשא את ראש בני ישראל". כיצד? הנה אם "מנשאים" את אותיות "ראש", לאותיות שלאחריהן, מקבלים את האותיות "שבת" [לפי הסדר], כי אחרי האות ר' באה האות ש', אחרי א' באה ב', ואחרי ש' באה ת', הרי אותיות "שבת".

נמצינו למדים, כי מצוות מחצית השקל היא רמז על שבת קודש, ואם נצרף לכך מה שמבואר בירושלמי כי מחצית השקל הוא כפרה על חטא העגל, הרי נרמז כאן ששמירת שבת כרוכה במצוות מחצית השקל כי שתיהן באות ככפרה על חטא העגל.

מדוע דוקא שבת מכפרת על חטא העגל

הבני יששכר (שבתות מאמר א סימן י) כותב הסבר נפלא מדוע דוקא שמירת השבת מכפרת על חטא העגל:

חז"ל (שבת קיח:) אומרים: "אם שמרו ישראל שבת ראשונה לא שלטה בהן אומה ולשון, שנאמר (שמות טז, כז) ויהי ביום השביעי יצאו מן העם ללקוט, וכתוב בתריה (שם יז, ח) ויבא עמלק". וצריך להבין את הקשר בין שמירת השבת דוקא, לבין שליטת אומות העולם בישראל?

אומות העולם מתחלקות לשני חלקים

ויש לבאר זאת, על פי דברי המגלה עמוקות (פרשת לך לך דף טז.) על "ברית בין הבתרים", שעניין בתרי הבהמות שהיה שם, רומז לשבעים אומות, כי שבעים האומות נחלקות לשני חלקים, ל"ה אומות הם משמאל של הקדושה, ושרו של עשו הוא סמא"ל ממונה ועומד עליהם, ולעומת זה ישנם ל"ה אומות מימין של הקדושה, ושרו של ישמעאל הוא רה"ב ממונה ועומד עליהם. נמצא לפי זה כי שבעים אומות הם אל"ה מול אל"ה, כלומר ל"ה אומות מימין עם השר העומד עליהם [סך הכל ל"ו דהיינו "אלה"], וכן ל"ה אומות משמאל עם השר העומד עליהם, וישראל עם קודש נמצאים בתווך באמצע בין שני "אלה".

וזהו רמז הכתוב בברית בין הבתרים (בראשית טו, י): "ויקח לו את כל אלה ויבחר אותם בתוך", "ויקח לו את כל אלה" - הם שתי פעמים אל"ה של שבעים אומות, "ויבחר אותם בתוך", שביתר אותם לשני חלקים והכניס את ישראל בתווך בין שניהם. וזהו גם כן רמזו בפסוק (תהלים כ, כח): "אלה ברכב ואלה בסוסים", היינו אלה מול אלה שהם שבעים אומות, "ואנחנו בשם ה' אלקינו נזכיר".

ומסביר המגלה עמוקות, כי ישמעאל נולד מצד הזוהמא של אברהם בעל החדס, הנה הוא חסד מצד הקליפה שהיא קליפת חמור, ועשו נולד מצד הזוהמה של יצחק בעל הגבורה, והרי הוא גבורה מצד הקליפה קליפת שור. והנה שתי קליפות הללו עשו וישמעאל הן קליפות קשות הממונות על שבעים אומות העולם, כי שרו של עשו ממונה ועומד על ל"ה אומות שהם מצד שמאל גבורה דקליפה, ושרו של ישמעאל ממונה על ל"ה אומות מצד ימין חסד דקליפה, ולכן אסרה תורה לחברם יחד: "לא תחרוש בשור ובחמור יחדיו", כי יש סכנה גדולה לחבר שני כוחות הללו, שהם שורש הטומאה של שבעים שרי אומות העולם.

בשבת יש כח לבטל כח האומות

ומוסיף המגלה עמוקות, שקדושת השבת בכוחה לבטל קליפות ישמעאל ועשו, ואומר בזה דבר פלא, כי מטעם זה יום המנוחה של ישראל עם קודש הוא בשבת קודש, ואילו להבדיל אלף הבדלות יום חגם של הישמעאלים הוא ביום שישי, שהוא צד ימין של שבת קודש, ויום חגם של בני עשו - אדום הוא ביום ראשון, שהוא צד שמאל של הקדושה, וישראל שהם באמצע ניתן להם למורשה יום שבת קודש. וזהו שכתוב (ויקרא כב, לב): "ונקדשתי בתוך בני ישראל" - קדושת השבת היא "בתוך" דייקא, כי בני ישראל נמצאים באמצע בין עשו וישמעאל.

ומוסיף ה"בני יששכר" על כך רמז נאה: כתוב (בראשית כח, ט), "וילך עשו אל ישמעאל ויקח את מחלת בת ישמעאל לו לאשה" ואמרו על זה בגמרא (ב"ק צב:), "לא לחנם הלך זרזיר אצל עורב אלא מפני שהוא מינו". ומפרש המגלה עמוקות (על ואתחנן אופן מ) כי קליפת עשו נקראת "עורב" וקליפת ישמעאל נקראת "זרזיר", והתחברו יחד כי הם בני מין אחד להילחם כנגד הקדושה. אומר הבני יששכר: **שב"ת** בגימטריא **זרזיר** "עורב", ללמדנו ששבת בקדושתה מבטלת את שתי הקליפות של עשו וישמעאל.

ולפי הדברים הנפלאים הללו יש להסביר את דברי נעים זמירות ישראל במזמור צ"ב: "מזמור שיר ליום השבת", המבוסס כל כולו בשבח קדושת יום השבת: "כי הנה אויבך ה' כי הנה אויבך יאבדו יתפרדו כל פועלי און" (פס' י). ויש לדקדק במה שבחר להכפיל לשונו להזכיר פעמיים: "כי הנה אויבך" - "כי הנה אויבך ה' כי הנה אויבך יאבדו", והיה יכול לומר בקיצור: "כי הנה אויבך ה' יאבדו".

אך לפי האמור יש לומר, כי דוד המלך רמז בכך, על הכוח הגדול של קדושת שבת להפריד בין שתי בחינות של אויבי ה', ל"ה אויבים מימין שתחת קליפת ישמעאל, ול"ה אויבים משמאל שתחת קליפת עשו, ולכן נכפלה מילת "אויבך" לרמז על שניהם.

ויתרה מכך, זהו מרומז במילות הפסוק: "כי הנה אויבך השם", כי הנה אויבך יי ראשי תיבות בגימטריא ל"ו דהיינו ל"ה אומות עם השר שלהם, וכן המשך הפסוק: כי הנה אויבך יאבדו, ראשי תיבות גם כן בגימטריא ל"ו, ועל שניהם יחד אמר: "יתפרדו כל פועלי און", בכוח שבת העומדת בתווך ביניהם הם נפרדים ומתבטלים.

נמצינו למדים, כי קדושת שבת מבטלת קליפות ישמעאל ועשו, שהם ממונים על שבעים האומות, וזהו הביאור במה שאמרו חז"ל: "אם שמרו ישראל שבת ראשונה - לא שלטה בהן אומה ולשון". כי אם היו שומרים את השבת הראשונה, היו מבטלים את קליפות עשו וישמעאל שמצד שמאל וימין של שבת קודש, שהם השורש של כל השבעים אומות, ושוב לא היתה כל אומה ולשון יכולה לשלוט בהם.

הנה כי כן יאירו עינינו להבין מדוע שמירת שבת היא כפרה על חטא העגל, כי בחטא העגל התחברו שני כוחות הטומאה של עשו קליפת שור וישמעאל קליפת חמור, שהרי מטעם זה יצא העגל בצורת חצי שור וחצי חמור (כן מפורש בזוהר דף קצב ע"ב). אולם על ידי שמירת שבת הרי אנו מפרידים בין שני כוחות הטומאה, בין ישמעאל קליפת חמור מימין ובין עשו קליפת שור משמאל, ובכך יש תיקון נפלא לחטא העגל כי יתפרדו כל פועלי און.

"זֶה יִתְּנוּ כָּל הָעֶבֶר עַל הַפְּקָדִים מַחְצִית הַשֶּׁקֶל בַּשֶּׁקֶל הַקֹּדֶשׁ עֶשְׂרִים גֵּרָה הַשֶּׁקֶל מַחְצִית הַשֶּׁקֶל תְּרוּמָה לָהּ" (ל, יג)

מעשה נורא במחצית השקל ששרד מזמן בית המקדש

מעשה נורא (הובא בתחילת ספר דברי מהר"א תולדות המחבר עמ' י' בהערה) שאירע שהתאספו כל גדולי מדינת אונגארן בעיר הבירה פעסט, כדי לישא וליתן לטובת הרמת קרן התורה והדת, וגם הגה"ק בעל כתב סופר זצ"ל היה ביניהם. והיה כטוב לבם באמצע הסעודה, הוציא הכתב סופר זצ"ל מכיסו מטבע ישן נושן, והראה למסובים שזה אוצר נחמד לו, והוא שקל הקודש מזמן המקדש, שיש לו מעזבון אביו הגאון הקדוש החתם סופר זצ"ל. והיו שם כמאה וחמישים רבנים, וכל אחד ואחד רצה לראותה, ומסרו את המטבע מיד ליד.

אדהכי והכי תוך כדי שהמטבע אצל הנוכחים, והנה נעלמה המטבע ואיננה, וחפשוה ולא מצאוה, ונתהווה שם רעש גדול.

והוסכם בין כל הנוכחים, שיחפשו בכיס של כל אחד ואחד, והגם כי לא נאה ולא יאה הדבר לעשות כן, אמנם ההכרח לא יגונה, כי לא היתה לפניהם ברירה אחרת. אך לפתע עמד הגאון הקדוש רבי יהודה אסאד מסערדאהעלי זצ"ל, והכריז שבשום אופן לא יניח לחפש אצלו! ועל ידי זה נתבטלו החיפושים אצל כולם כי כבר לא היה בזה תכלית.

אמנם רבים תמדה עליו והיה הדבר כפליאה נשגבה בעיניהם, למה הוא מסרב שיחפשו אצלו? הלא דבר הוא, שהוא נותן מקום לחשוד בו חלילה. והנה לאחר כמה שעות נכנסה המשרתת והביאה את המטבע שמצאה בין הקערות, ושמחו כולם על הבשורה הטובה.

ואז פנו אל הגאון הקדוש מהר"י אסאד זצ"ל ושאלוהו, מדוע הוא סירב ולא רצה שיחפשו אצלו, הלא איגלאי מילתא למפרע שלא היה לו ממה לפחד. ואז מהר"י אסאד בתגובה, הוציא מכיסו מטבע כזו ממש, והסביר, כי גם ברשותו ישנה מטבע כזו, אך לא רצה מקודם להראותה, כיון שעל ידי זה היה מקטין את גודל התפעלותם של הנאספים, בראותם כי לא רק להכתב סופר לבדו יש מטבע כזה, אלא גם לאחרים. [ורואים כאן את גדלותו של מהרי"א שהסכים שיחשדוהו כגנב ובלבד שלא יתבייש הכתב סופר].

"הַעֲשִׂיר לֹא יִרְבֶּה וְהִדָּל לֹא יִמְעִיט מִמִּחְצִית הַשֶּׁקֶל לָתֵת אֶת תְּרוּמַת ה' לְכַפֵּר עַל נַפְשֵׁיכֶם" (ל, טו)

מעשה נורא עם רבי יהונתן אייבשיץ

המגיד הירושלמי הנודע הגאון הצדיק רבי שלום שבדרון זיע"א אמר פעם בדרשתו (הובא בספר לב שלום): ידוע מה שפירשו המפרשים, ש"העשיר לא ירבה" בממונו כל כך למצוה, עד שלא ישאר לזולתו להשתתף בה, [והדל לא ימעיט בטענה שאין לו, כי המצוה צריכה להתחלק בין כולם, כדי שיוזכו בה הכלל, ולא רק הפרט, ולכן כל אחד ואחד צריך להשתתף בה כפי יכולתו]. ואם חלילה העשיר חוטף לעצמו את כל המצוה ואינו מניח מקום לזולתו להתגדר בו, אזי טורפין לו את מצוותו על פניו, וכמו שנראה במעשה הנשגב שהיה עם הגאון רבי יהונתן אייבשיץ זיע"א:

בעת נישואיו של רבי יהונתן, הבטיח לו חותנו - שהיה נגיד - נדוניא של שלושת אלפים זהובים, כדי שיוכל לשבת באהלה של תורה ללא מפריעים. ואכן כך ישב לו רבי יהונתן על התורה ועל העבודה עבודת ה', יומם ולילה עם החברותא שלו, בקדושה ובטהרה.

אולם, כאשר הקדושה מתפשטת, הטומאה אינה סובלתה, ותיכף באה ללחום כנגדה, וגם כאן, קדושתו וטהרתו של רבי יהונתן אשר השפיעו על כל סביבתו, הפריעו לכת הטומאה, ונסתובב העניין שהחליטו הגויים להקים "בית תיפלה" שלהם בדוקא על יד בית מדרשו של רבי יהונתן.

החלטה זו כמובן הרעישה את ליבות כל המתפללים ואת הלומדים שם בבית המדרש, והיה אחד שלא היה יכול להתאפק. היה זה החברותא של ר' יהונתן, אשר ראה כמה מפריע הדבר לר' יהונתן, ולפיכך לבש קנאות, קם ועשה מעשה: בחצות הלילה, בחסות העלטה - עלה לגג "בית התיפלה", וניתן את הצלם שניצב שם...

אך דא עקא, הגויים ידעו שחמתם של יהודים עלתה למעלה ראש, והבינו שבמוקדם או במאוחר יקום אי מי מהיהודים ויעשה מעשה, ואשר לכן החביאו שומרים ב"בית התיפלה", וכאשר עלה החברותא של ר' יהונתן אל הגג וניתן את הצלם, מיד נתפס בידי השוטרים, ומאותו יום, נעלם. כל הקהילה היהודית החלה מיד לחפש אחריו, אך העלו חרס בידם, ולא מצאו אפילו קצה חוט שיוכל ללמד היכן הוא ומה נעשה איתו.

כך נמשכו החיפושים, עד שבאחד הימים בא שומר "בית התיפלה" לאחד מפרנסי הקהל, וסיפר לו דברים כהווייתם, איך שתפסו את אותו יהודי בעת שעלה אל הגג ושבר את הצלם, ואמר שכבר נשפט הוא על ידי הכמורה, ונידון לשריפה.

השומר הוסיף וסיפר, שהיהודי נמצא במקום סתר בתוך "בית התיפלה", וכי הוא יודע היכן הוא, ולפיכך הצעה בפיו: הוא מסכים להבריחו ממקום מסתורו אל החופש, אך תמורת זאת הוא דורש שלושת אלפי זהובים, אפילו לא זהוב אחד פחות!!

אנשי הקהילה ששמעו את הסכום, נרתעו מעט, אבל מה לא עושים כדי לפדות יהודי מבין הגויים? ובפרט שמדובר בתלמיד חכם, וידוע שנגמר דינו לשריפה!! מיד יצאו היהודים לאסוף תרומות בכדי לשחררו.

כשהגיעה השמועה לרבי יהונתן, חשש מאוד פן יועבר חברו ממקומו קודם שיאסף הסכום הגדול, או שבינתיים כבר יוציאוהו להורג, מה עשה? נכנס אל ביתו, לקח את כל הנדוניא שהיתה לו - שלושת אלפי זהובים, הלך לשומר ומסר לו את הכסף, ואכן השומר הבריא את היהודי למקום מבטחים.

מכיון שהדבר נעשה בחשאי גדולה - לא ידע איש מהנעשה, המתרימים המשיכו במלאכתם, אך כאשר באו אל רבי יהונתן לתת בידו את סכום הכסף שהצליחו לאסוף, אמר להם רבי יהונתן: כבר אין צורך, אני בעצמי נתתי את כל הכסף, השבוי כבר נפדה ושוחרר, ואין צורך בכסף שנאסף.

מששמעו הגבאים שר' יהונתן נתן את כל הסכום, טענו כלפיו שיקח לכל הפחות את מה שהם כבר אספו עד עתה, אף על פי שאין זה אלא חלק קטן מהסכום, באמרם: "גם אנו - בני הקהילה - חפצים לקחת חלק במצוה הגדולה של פדיון שבויים!". אך רבי יהונתן השיב שהוא כבר נתן מה שנתן, ואין הוא רוצה לקחת ממון אחרים.

הגבאים יצאו את ביתו בעצב על כך שלא זכו הם והתורמים להשתתף במצוה רבה זו של פדיון שבויים, ובפרט כאשר היה מדובר בשבוי ת"ח גדול כזה, אך אם הרב פסק כפי שפסק, מה הם יכולים לעשות?!

עבר זמן מה, ור' יהונתן מתחיל לחשוב מה יקרה כאשר אשתו תגלה שאת כל הנדוניא שנתן אביה, הוא מסר למצוות פדיון שבויים... הלא ודאי תקצוף היא עד מאד, והוא לא יוכל לרצותה, שכן אין מרצין לאדם בשעת כעס!

מה עשה? גמלה בליבו החלטה לנסוע מביתו לכמה ימים, כדי שעד שיחזור, מן הסתם תגלה אשתו את חסרון הכסף, וכבר תספיק להירגע, ואז - כשישוב - יוכל לרצותה ולהסביר לה את חשיבותה של מצות פדיון שבויים, ואת הסיבות שמחמתן החליט לתת את כל הסכום ולא להמתין עד שיאספו התרומות מכל בני העיר.

בינתיים התגלה דבר הבריחה, הכמרים גילו שהנידון למוות נמלט, ומהר הבינו שידו של השומר היתה במעל, והוא זה שהבריא את היהודי אל מחוץ לכלא, וברוב זעמם החליטו אנשי הכמורה לעשות לשומר את מה שזממו לעשות ליהודי.

השומר, שהבין שטבעת החנק הולכת ומתהדקת סביב צוארו, החליט שעליו למהר ולברוח מהר ככל האפשר, אך מכיון שהיה שומר ותיק בכנסיה במשך עשרות שנים, והספיק במרוצת הזמן לגנוב הרבה כסף ויהלומים מרכוש "בית התיפלה", לא ידע מה יעשה עתה בכל רכושו הרב... הרי לא יוכל לסחוב את כל רכושו...

בצר לו הלך ולקח את כל רכושו, כסף זהב ויהלומים, ושלושת אלפי הזהובים שקיבל זה עתה, הכנים הכל לחבית אחת, נכנס לביתו של ר' יהונתן, ושאל את אשתו: איפה האיש?

האשה ענתה שהוא לא יהיה בבית כמה ימים, השומר פחד להשתהות אף לרגע, ובליט ברירה עמד וסיפר לה כל מה שקרה, ושעליו למחר עתה ולהימלט על נפשו, ואמר: "אינני מוכן בשום אופן להשאיר את רכושי לכמרים שרוצים להרוג אותי!! לא ולא! לא אשאיר להם מאומה מכל זה!"

וכאן התחיל להרעיף שבחים על ראשו של ר' יהונתן, והמשיך: "גיליתי יהודי אציל כזה - המוכן לתת מכספו שלושת אלפי זהובים בשביל להציל את חברו! אני בטוח שהוא אדם ישר ונאמן, ולפיכך: דבר ראשון - אני מחזיר לכם במתנה את שלושת אלפי הזהובים שנתן לי בעלך, ומלבד זאת - אני מפקיד בידיכם את כל שאר רכושי שנמצא בחבית הזו, והיה אם אחזור בשלום - בודאי יחזיר לי בעלך הצדיק את כל הסכום, ואם לא - אזי מעדיף אני שישאר כל הכסף אצל אדם כמותו, אשר לבטח יידע לעשות בכסף דברים טובים!"

כך קרה שהאוצר הגדול נותר בביתו של רבי יהונתן, ואילו שומר "בית התיפלה" יצא לדרכו, וברח הרחק מהכנסייה. לאחר זמן מה הגיעה השמועה שהכמרים שלחו אחריו שליחים להשיגו ותפסוהו, ותיכף ומיד הטביעוהו בנהר.

עתה כבר ממילא ידעה אשתו של רבי יהונתן את כל סיפור המעשה, והבינה שהקב"ה שילם להם על המעשה הטוב והנאצל שעשה בעלה הגדול, באשר לא זו בלבד שכספם הושב להם - אלא אף זכו לעושר שהוא עשרות מונים רב יותר ממה שהיה להם קודם.

היא כמובן התמלאה ששון ושמחה, וחכתה בציפיה דרוכה שר' יהונתן - אשר לא ידע מאומה מהנעשה - יחזור, בכדי שתוכל לבשרו את הבשורה הגדולה.

בינתיים רבי יהונתן יצא לדרכו חזרה אל ביתו, ומשהגיע סמוך לביתו הודיע את מחשבתו: מה יאמר לאשתו. כיצד יגלה ויספר לה מה קרה עם שלושת אלפי הזהובים? וכך כשהוא הולך תפוס במחשבותיו - יוצאת אשתו לקראתו, שמחה וצוהלת, וקוראת לעומתו: "אני כבר יודעת הכל! הקב"ה כבר גמל לנו בכפל כפלים!", כך עמדה וסיפרה לו את כל הסיפור, כשהיא בטוחה שבודאי ישמח גם הוא על כל הטובה שבאה להם מן השמים.

אבל להפתעתה, ההיפך הגמור קרה! כאשר שמע ר' יהונתן את דבריה - פרץ בבכי עז!! הוא בוכה ומילל, והאשה עומדת ותמהה: "למה זה תבכה? הלא הרבנונו של עולם כבר שילם לנו שכר גדול עבור המצוה!"

ענה לה ר' יהונתן ואמר: "דוקא מפני כך אני בוכה!! מכך שרואה אני שמיהרו לשלם לנו על המצוה, מבין אני שמשליכים לי את המצוה בפנים!! אילו היו מרוצים בשמים ממצוה זו, היו מניחים לי אותה לעולם הבא, שכן ידוע שאין מתן שכון של מצוות בעולם הזה! רק מצוה שאינה נרצית משתלמת בעולם הזה, כביכול אומרים לו לאדם: קח ולך!"

רבי יהונתן עמד ובכה ללא הפוגה בלא שהיה מסוגל להירגע, עד שהחליט לצום שלושה ימים רצופים, ואחרי כן לעשות שאלת חלום, ולבקש לדעת על מה ולמה לא רוצים את המצוה שלו.

ואכן כך עשה, ומן השמים השיבו לו: "אמנם כן, צדקת בבכיך, לא חפצו בשמים במצוותך! והכל מפני שלא זיכית גם את הגבאים ואת שאר הציבור, ולא איפשרת להם ליטול חלק במצוה הזו!! רצית את כל המצוה לבד - בבקשה, קח ולך!"

סיים המגיד רבי שלום זצ"ל את דרשתו ואמר: הנה כל בעל לב ונפש יבין וירגיש כי הסיפור הזה הוא נורא, להתבונן עד כמה צריך האדם להיזהר ולדעת שהמצוה אינה רק שלו, אלא צריך הוא לשתף את כל מי שיכול, ורק בכך תהיה זכותו שלימה ונרצית.

"וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה קַח לְךָ סָפִים נָטָף וְשַׁחֲלֵת וְחִלְבָּנָה סָפִים וְלִבְנָה זָכָה בֶּדֶד יִהְיֶה: וְעָשִׂיתָ אֹתָהּ קְטֹרֶת רֶקֶחַ מְעֻשָּׂה רֶקֶחַ מְמֻלָּח טָהוֹר קָדֵשׁ" (ל, לד-לה)

הסגולות של פרשת הקטורת

קריאת פרשת הקטורת הינה סוד אדיר עצום ורב, והיא אחת הסגולות הגדולות ביותר לכל תחומי החיים: לבריאות, רפואה, פרנסה ועשירות, לבטל דינים, ולהינצל מכל הבעיות, ובכוחה לבטל את המוות מהקורא ומכל העולם, ואין אומות העולם יכולות לשלוט על מקום שיקראו בו את פרשת הקטורת.

פרשת הקטורת היא ה"נשק הסודי" של עם ישראל, והיא "ערכת המגן" האמיתית שלו להינצל מכל צרה וצוקה ממלחמות ומהאויבים, כפי המובא באורך רב בדברי קודשו של התנא האלהי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א במספר מקומות בספר הזוהר הקדוש (ראה פרשת ויקהל דף ריח). במאמר זה נביא בע"ה בקצרה מעט מעיקרי דבריו, ומדברי רבותינו הקדושים.

המתנה שנתן מלאך המוות למשה

תחילה נבאר כיצד ירד לעולם הסוד הזה של סגולת הקטורת: הגמרא בשבת (פח:): אומרת: "אמר רבי יהושע בן לוי בשעה שעלה משה למרום אמרו מלאכי השרת לפני הקב"ה:

רבונו של עולם, מה לילוד אשה בינינו? אמר להן: לקבל תורה בא. אמרו לפניו: חמודה גנוזה שגנוזה לך תתקע"ד [974] דורות קודם שנברא העולם, אתה מבקש ליתנה לבשר ודם? וקראו המלאכים לפני הקב"ה את הפסוקים (תהלים ח) "מה אנוש כי תזכרנו וכן אדם כי תפקדנו. ה' אדנינו מה אדיר שמך בכל הארץ אשר תנה הודך על השמים".

אמר לו הקב"ה למשה: החזר להן תשובה! אמר לפניו: רבונו של עולם, מתיירא אני שמא ישרפוני בהבל שבפיהם. אמר לו: אחוז בכסא כבודי וחזור להן תשובה, [נשמות האדם חצובות מעולם הבריאה, והמלאכים מעולם שתחתיו הוא עולם היצירה, לכן אמר לו אחוז בכסא כבודי] שנאמר (איוב כו) "מאחז פני כסא פרשו עליו עננו". ואמר רבי נחום: מלמד שפירש שדי מזיו שכינתו ועננו עליו.

אמר לפניו, רבונו של עולם, תורה שאתה נותן לי מה כתיב בה? השיב לו: "אנכי ה' אלהיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים" (שמות כ). ואז אמר למלאכים: וכי למצרים ירדתם? לפרעה השתעבדתם? תורה למה תהא לכם? שוב שאל מה כתיב בה: "לא יהיה לך אלהים אחרים", וכי בין הגויים אתם שרויין שעובדין עבודה זרה? שוב שאל מה כתיב בה: "זכור את יום השבת לקדשו" כלום אתם עושים מלאכה שאתם צריכין שבות? שוב שאל מה כתיב בה: "לא תשא", משא ומתן יש ביניכם? שוב מה כתיב בה: "כבד את אביך ואת אמך" כלום אב ואם יש לכם? שוב מה כתיב בה: "לא תרצח לא תנאף לא תגנב", קנאה יש ביניכם? יצר הרע יש ביניכם?

מיד הודו מלאכי השרת לקב"ה, שנאמר "ה' אדנינו מה אדיר שמך" וגו' (תהלים ח), ובפעם הזאת לא כתוב "תנה הודך על השמים", מיד כל אחד ואחד נעשה לו אוהב, ומסר לו דבר, שנאמר (תהלים סח) עלית למרום שבית שבי לקחת מתנות באדם, בשכר שקראוך "אדם" [והשפילו אותך - רש"י] לקחת מתנות, ואף מלאך המות מסר לו דבר, שנאמר (במדבר יז) "ויתן את הקטרת ויכפר על העם", ואומר "ויעמד בין המתים ובין החיים" וגו', אי לאו דאמר ליה, מי הוה ידע? עד כאן לשון הגמרא.

הרי לפניך שמלאך המוות העניק מתנה למשה רבנו ע"ה, בזה שגילה לו את הסוד האדיר והנורא הטמון במעשה הקטורת שבכוחו לעצור את המוות.

הס"מ הוכרח לגלות את הסוד למשה רבינו

והנה הס"מ בהתחלה לא הסכים לתת מתנה זו של הקטורת, כי היא פועלת כנגדו, וכמו שאומרים רבותינו, שכאשר ברא הקב"ה את אדם הראשון, הקב"ה נועץ במלאכים, ואמר להם "נעשה אדם בצלמנו כדמותנו", אמר להם, אני רוצה לברוא אדם שנשמתו מן העליונים

וגופו מן התחתונים, והוא נזר הבריאה, ואני שמח בבריאה הזאת מאוד, והוא יעבוד אותי בעולם התחתון, ויהיה מלוכש בגוף ויעשה מצוות ומעשים טובים, ולכן אני רוצה שכל אחד מהמלאכים וכל העולמות העליונים והספירות כל אחד יתן לו חלק ממנו. אמרו לפניו: רבונו של עולם, כולנו שלך, כולנו בידך, עשה בנו כרצונך, אמר להם אני רוצה שכל אחד יתן ממנו מרצונו ולא שאני אקח בכח, נענו כולם ואמרו: מה שהקב"ה אומר לנו כן נעשה.

ולמה רצה הקב"ה כך? יש בזה סוד גדול, והוא, כשעושה האדם מצוות, המלאכים וכל העולמות העליונים מקבלים אורות שפע בעולמות העליונים, כי יש להם חלק בבריאתו. ומאידך גיסא, אם חלילה האדם חוטא ורוצה הקב"ה להענישו, כאשר הוא לוקה גם הם לוקים כי הם חלק ממנו, ולכן כולם מבקשים עליו רחמים.

ואכן כל המלאכים נתנו את חלקם לאדם. אבל מי לא נתן חלק ממנו לאדם? הס"מ וסיעתו, הם בשום אופן לא הסכימו לתת חלק לאדם הראשון, מדוע? משום שהחלק שלהם זה י"א סממני הקטורת שהם החיות של הסטרא אחרא, ומהם הם ניזונים, ואם היו נותנים לאדם חלק זה, יהיה כח לאדם הראשון לברר ניצוצי הקדושה שמלוכשים באחד עשר סממני קטורת, ולא יהיה להם יותר כח וחיות, ויתבטלו מן העולם, לכן לא רצו לתת חלק מהם. מה עשה הקב"ה? הפיל אותם למטה כידוע, ולמה הפיל אותם למטה? שלא יהיה להם כח לינק מהקדושה למעלה. מה עשה הס"מ? רדף אחרי אדם הראשון להחטיאו, כדי שגם האדם יפול למטה לעולם הזה, והצליח להפיל את אדם וחווה, ובמקום שיתן לאדם חלק ממנו, חטף ממנו הנשמות הקדושות וניצוצי הקדושה.

מה עשה הקב"ה? אחרי אלפיים וארבע מאות שנה [שנת ב' תמ"ח], העלה לשמיים את משה רבינו בחיר הבריאה, ובעל כח גדול לקבל את התורה בהר סיני, וגם משה היה כדוגמת אדם הראשון, שהנה נשמת אדם הראשון היתה כלולה מכל נשמות של בני אדם שהיה אבי אבות כל הנשמות, והיה כולל כל עם ישראל, [ואמנם אחרי שחטא הוריד את נשמות ישראל למטה לקליפות], וכן משה רבינו היה כולל כל נשמות עם ישראל, וזה המכנה המשותף בין אדם הראשון למשה רבינו.

[ומשה היה גם גלגול של הבל, שאדם הראשון אחרי שפרש מאשתו מאה ושלישים שנה חזר אצל אשתו, הביא ממנה בן וקרא שמו שת, שהיה גלגול של הבל, ומשת הושתת העולם. ואחר כך בא שת בגלגול במשה, אם כן יוצא לנו שהבל בא בגלגול בשת, ואחר כך בא בגלגול במשה, ולכן משה ראשי תיבות מ'שה ש'ת ה'בל. והנה משה רבינו אמו הייתה בת מאה

ושלשים שנה כשילדה אותו, וגם זה דוגמת שת שלאחר מאה ושלשים שנה שפרש אדם, נולד ממנו שת].

ואז הקב"ה העלה את משה למעלה לקבל את התורה, וכולם נתנו לו מתנות, ואז לא היתה ברירה לס"מ וסיעתו כיון שמשה רבינו היה זך ונקי, ולכן גם הוא נתן מתנה, את הכח של י"א סממני הקטורת, את החלק הזה של הקדושה נתן למשה, ומאז כאשר מקטירים קטורת או אומרים הקטורת בכוונה, אנו מבררים נצוצי הקדושה מהקליפות ומבטלים גזירות קשות ורעות.

משה רבינו משתמש בסגולת הקטורת לעצור את המגפה

וכפי שאומרת התורה בפרשת קורח, משה רבנו ע"ה השתמש בסגולה האדירה הזו לבטל את המגפה שפשטה בעם. כמו שכתוב: "וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל אֶהֱרֹן קַח אֶת הַמִּחָתָה וְתֵן עָלֶיךָ אֵשׁ מֵעַל הַמִּזְבֵּחַ וְשִׁים קֶטֶר וְהוֹלֵךְ מִהֶרָה אֶל הָעֵדָה וְכִפֶּר עֲלֵיהֶם, כִּי יֵצֵא הַקָּצֵף מִלִּפְנֵי ה' הַחֹל הַנֶּגֶף: וַיִּקַּח אֶהֱרֹן כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר מֹשֶׁה וַיֵּרֶץ אֶל תּוֹךְ הַקָּהָל וְהִנֵּה הַחֹל הַנֶּגֶף בָּעָם, וַיִּתֵּן אֶת הַקֶּטֶר וַיִּכָּפֶר עַל הָעָם: וַיַּעֲמֹד בֵּין הַמֵּתִים וּבֵין הַחַיִּים, וַתַּעֲצֹר הַמִּגָּפָה: וַיָּשֶׁב אֶהֱרֹן אֶל מֹשֶׁה אֶל פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד, וְהַמִּגָּפָה נִעְצְרָה".

בפרשה זו מודגשת המהירות שנקטו משה רבנו ואהרן הכהן בעשותם את הסגולה של הקטורת, זאת כדי לעצור כמה שיותר מהר את המוות. משה רבנו אומר לאהרן: "והולך מהרה" ואכן, אהרן ממחר ורץ דכתיב: "ורץ אל תוך הקהל".

רבי שמעון בר יוחאי זיע"א מבאר פסוקים אלו כך: מֵה פְּתִיב בְּאַהֲרֹן, וַיַּעֲמֹד בֵּין הַמֵּתִים וּבֵין הַחַיִּים וַתַּעֲצֹר הַמִּגָּפָה. דְּכַפִּית לִיָּה לְמִלָּאךְ הַמָּוֶת, דְּלֹא יָכִיל לְשַׁלְטָאָה כָּלֵל, וְלֹא לְמַעַבְד דִּינָא. תרגום: מה כתוב באהרן, "ויעמוד בין המתים ובין החיים ותעצר המגפה", שכפת את מלאך המוות, כך שלא היה יכול לשלוט כלל ולא לעשות דין.

הקטורת מבטלת את כח הטומאה

ולא לחינם הס"מ חשש לגלות למשה רבינו את הסוד הזה של הקטורת, כי הקטורת מבטלת את כח הס"מ. וכמו שאומר המדרש שהקטורת מבטלת הארס של נחש הקדמוני ואלו דברי המדרש: "שאלו התלמידים את רבי, מנין שהקטורת מבטלת את ארס הנחש? אמר להם תראו מה פרש הפסוק בין השנים לחמישה". והמדרש הזה הוא מדרש פליאה, ולכאורה אינו מובן.

ומסביר רבינו יוסף חיים (תורה לשמה): שהנה הגמרא בכריתות (דף ו' ע"ב) אומרת, אמר רבי יוחנן: אחד עשר סממנים נאמרו לו למשה בסיני, אמר רב הונא, מאי קראי? 'קח לך סמים' - תרי, 'נטף ושחלת וחלבנה' - הא חמשה, ו'סמים' אחרני - חמשה, הא עשרה, 'ולבונה זכה' - חד, הא חד סרי.

אומר רבי יוסף חיים: נשים לב שהמילה 'סמים' הראשונה [קח לך 'סמים'] נדרשת מיעוט רבים שנים, והמילה 'סמים' השניה ['סמים' ולבונה זכה] נדרשת לחמישה סמים. ובין המילה 'סמים' שרומזת לשנים למילה 'סמים' שרומזת לחמישה, מה כתוב? נטף שחלת חלבנה, ראשי תיבות נחש, וכאן רמזו שהכח של סממני הקטורת מבטל את הכח של הטומאה הגדולה שהכניס הנחש הקדמוני.

ועוד אמרו רבותינו שהקטורת מעבירה כח ארבע קליפות. שהנה ביחזקאל (פ"א) כתוב "והנה רוח סערה באה מן הצפון ענן גדול ואש מתלקחת ונוגה לו סביב", ארבע קליפות כתובות כאן, נוגה ענן רוח אש וסופי תיבותיהן "הנחש", ועם ישראל ביקשו ממשה להסיר מעליהם הקלי' הזה כדכתיב "ויבא העם אל משה ויאמרו חטאנו וכו' ויסר מעלינו את הנחש". והנחש נרמז דוקא בסופי תיבות של ד' הקליפות, כי בקליפה הדינים קשים בסופם, וגם זמן שליטתם בלילה, ולכן אומרים לפני ערבית והוא רחום יכפר "עון" ולא "ישחית" והרבה להשיב "אפו" ולא יעיר כל "חמתו". כנגד ארבע הקליפות.

והנה 'משחית' אף ו'חימה' הם הזכרים של הקלי', ו'עוון' הוא כנגד הנקבה. ולכן במלחמת עמלק עלו משה אהרן חור ראשי תיבות משחית אף חימה. וסופי תיבותיהם הוא "התף" גימטריא של שמה של פלונית הנקבה של הקלי' [עם הכולל והכולל]. ולכן באה הנקבה של הקדושה שהיא מרים והכניעה אותה "ותקח את התף בידה".

והאותיות האמצעיות [חוץ מהראשי תיבות והסופי תיבות] של המילים 'משחית אף וחימה' הם: משחית אף חימה גימטריא שס"ח כנגד שס"ח המנים שבקטורת [כמו שאומרת בברייתא: "שלוש מאות ושישים ושמונה מנים היו בה"], שהם מכניעים הקלי' והם רמוזים בסממנים המפורטים.

נטף, שחלת, חלבנה, ראשי תיבות נחש, וסופי תיבות תפה, כי יש כח בקטורת לבטל הקלי' הנוכרת הזכר והנקבה. וכן תהלים גימטריא תפ"ה, שהוא מכון כנגד ב' שמות "אל" ו"אלהי"ם" שגימטריא של שמות אלו עם מילוי האותיות עולה תפ"ה. שיש בכוחם להוציא הניצוצות מן הקלי'.

ובילקוט ראובני סדר בן קהת כתב, כי אחד עשר סממני הקטרת הם סגולה נפלאה להכניע אחד עשר מחנות של הס"מ.

מבטלת כישופים

ובכוח פיתום הקטורת לבטל כישופים, כמו שאומר הזוהר הקדוש: וְקִימָא לְבַטְלָא חֲרָשִׁין וּמְלִין בִּישִׁין מִפִּיתָא [ועומדת לבטל הכשפים והדברים הרעים מהבית], רִיחָא וְעֶשְׂנָא דְקִטְרַת דְּעֶבְדֵי בְּנֵי נֶשֶׁא בְּהֵוָה עוֹבְדָא אִיהוּ מְבַטֵּל [אפילו ריח ועשן של הקטורת שעושים סתם בני אדם בביתם מבטל כשפים] כֹּל שְׁכֹן קִטְרַת [כל שכן מה שהקטירו אבותינו בבית המקדש שהוא מבטל כוחות הסטרא אחרא].

אין דבר בעולם ששובר את הסטרא אחרא חוץ מהקטורת

רבי שמעון בר יוחאי זיע"א אומר לנו דברים נחרצים: "קִטְרַת, תְּבִירו דִּיצֵר הָרַע אִיהוּ", "לִית לָךְ מְלָה בְּעֶלְמָא, לְמַתְבֵּר לִיָּה לְסִטְרָא אַחְרָא, בֶּר קִטְרַת". ביאור הדברים: הקטורת שוברת את היצר הרע, אין בעולם דבר שבכוחו לשבר את כח הסטרא אחרא [כוחות הטומאה] חוץ מהקטורת. רק הקטורת יכולה לשבור את הסטרא אחרא!

התפילה הראשונה שהתפלל אדם הראשון

הנה ידוע שהתפילה הראשונה שהתפלל אדם בעולם היא תפילת מנחה של אדם הראשון, ועל תפלת מנחה כתוב "תכון תפילתי קטרת לפניך משאת כפי מנחת ערב", דהיינו שהתפילה תהיה כמו הקטורת. וטראו כמה שנים חי אדם הראשון תתק"ל (930) שנים, ששבעים שנה נתן לדוד המלך. "תכון תפילתי קטרת לפניך", ראשי תיבות תתק"ל (חומת אנך), לרמזו שהתפילה הראשונה שהתפלל אדם בעולם היא תפילת מנחה של אדם הראשון, ועל זה מבקש שתפילתו תהיה כמו הקטורת.

הקטורת חביבה יותר מכל הקרבנות

עוד אומר הזוהר הקדוש: "דְּלִית לָךְ מְלָה חֲבִיבָה כְּמִי קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כְּקִטְרַת [שאינ לך דבר חביב לפניי הקב"ה כמו הקטורת]. ובמדרש תנחומא (תצוה סימן ט"ו) כתוב: "אמר הקב"ה, מכל הקרבנות שאתם מקריבין, אין חביב עלי כקטורת. תדע, שכל הקרבנות כולן לצרכיהן של ישראל, כיצד, החטאת באה על החטא, והאשם גם כן, העולה על הרהור הלב, והשלמים באין לכפרה על מצוות עשה. אבל הקטרת אינה באה לא על החטא ולא על עון ולא על האשם, אלא על השמחה, הוי "שמן וקטורת ישמח לב" (משלי כו, ט).

נאמר בתהילים (סו, טו) "עֲלוֹת מִחִים אֶעֱלֶה לָךְ עִם קִטְרֹת אֵילִים אֶעֱשֶׂה בְּקָר" וגו'. וכן אתה מוצא שלא נשתבחו קרבנות בעולם כקרבנות הנשיאים, ולמה, מפני שהיו מקריבין קטורת תחילה בקרבנותיהם. שכן הוא אומר על כל אחד ואחד בקרבנו (במדבר ז) "כֹּף אֶחָד עֲשֶׂה זֶהב מִלֵּאָה קִטְרֹת", ואחר כך "פֶּר אֶחָד". ולפיכך הקב"ה משבח קרבן כל אחד ואחד מהן, זה קרבן פלוני זה קרבן פלוני, לומר שערב לפניו והוא משבחן". וברש"י בפרשת קורח (במדבר טז, ו) כתב: "הא לכם תשמיש חביב מכל, היא הקטורת החביבה מכל הקרבנות". והנה מזבח העולה שהיו מקריבים עליו קרבנות היה עומד מחוץ לאהל מועד, ואילו מזבח הקטורת היה בפנים אהל מועד, לפני ארון הקודש, מפני שהיה חשוב מאוד לפני הקב"ה.

ובבית המקדש, בשעה שהיו מדליקין את המנורה, אז היו מקטירים את הקטורת, כמו שנאמר "ובהעלות אהרן את הנרות בין הערבים יקטירנה" ולכן היתה הקטורת חשובה מאד בפני הקב"ה.

אמירת הפרשה באה במקום ההקטרה

בזמננו כאשר אין בית המקדש קיים, ועדיין לא זוכים להקטיר קטורת, מכל מקום אמירת פרשת הקטורת נחשבת כמו הקטרה, בבחינת "נשלמה פרים שפתינו" כמו שמפורש בגמרא בתענית (דף כז: ודומה לו במסכת מגילה לא): לגבי כל הקרבנות:

"אמר רבי יעקב בר אחא אמר רב אסי, אלמלא מעמדות לא נתקיימו שמים וארץ, שנאמר (בראשית טז, ח), "ויאמר ה' אלהים במה אדע כי אירשנה", אמר אברהם, רבוננו של עולם, "שמה ישראל חוטאין לפניך אתה עושה להם כדור המבול וכדור הפלגה", אמר ליה "לאו". אמר לפניו, "רבוננו של עולם, הודיעני במה אירשנה", אמר ליה, "קחה לי עגלה משלשת ועז משלשת" וגו' (שם ט). אמר לפניו, "רבוננו של עולם, בזמן שאין בית המקדש קיים מה תהא עליהם", אמר לו "כבר תקנתי להם סדר קרבנות, בזמן שקוראין בהן לפני, מעלה אני עליהם כאילו הקריבום לפני, ואני מוחל להם על כל עונותיהם".

וככה אומר גם הזוהר: (מדרש הנעלם וירא דף ק ע"ב) "רב דימי אמר, בטלו הקרבנות לא בטלה התורה, מי שלא עוסק בפועל בקרבנות, שיעסוק בתורה ויועיל לו יותר, שאמר רבי יוחנן כשפירש הקב"ה למשה פרשת קרבנות, אמר משה, רבוננו של עולם תינח בזמן שיהיו ישראל על אדמתם, כיון שיגלו מעל אדמתם מה יעשו? אמר לו, משה, יעסקו בתורה ואני מוחל להם בשביל זה יותר מכל הקרבנות שבעולם, שנאמר (ויקרא ז) "זאת התורה לעולה למנחה" וגו', כלומר, זאת התורה בשביל עולה בשביל מנחה בשביל חטאת בשביל אשם.

וממשיך שם הזוהר: אמר רבי כרוספדאי האי מאן דמדכר בפומיה בבתי כנסיות ובבתי מדרשות עניינא דקרבנות ותקרובתא ויכוון בהו, ברית כרותה הוא שהמלאכים שמקטרגים על האדם לא יוכלו לעשות לו אלא רק טוב.

וממשיך רבי כרוספדאי, שדבר זה רמוז בפרשת וירא: "והנה שלשה אנשים נצבים עליו" - עליו, לעיין בדינו של האדם. מה יעשה? "וימהר אברהם האהלה" וגו' - מהו האהלה? בית המדרש, "מהרי שלש סאים" - ענין הקרבנות. רבי פנחס למד זאת מגזירה שוה: כתיב (במדבר יז) "ויאמר משה אל אהרן קח את המחטה והולך מהרה", כתיב הכא מהר וכתיב התם "מהרי שלש סאים" מה להלן קרבן להצלה אף כאן קרבן להצלה.

[**ובמדרש** תהילים (שומר טוב קמא, ב): 'תכון תפלתי קטורת לפניך משאת כפי מנחת ערב'. מהו 'תכון תפלתי', כך אמר דוד, 'רבוני, כשהיה בית המקדש קיים היינו מקטירים לפניך קטורת. עכשיו אין לנו לא מזבח ולא כהן גדול, תקבל תפלתי ותקרע הרקיע ותכנס תפלתי'. לכך נאמר 'תכון תפלתי וגו' מנחת ערב').]

וכמו כל הקרבנות גם אמירת הקטורת חשובה לא פחות - ואולי אף יותר - מהקטרת הקטורת עצמה.

אמירת הקטורת כמו ריח הקטורת

כתב בספר "כסא מלך": ותדע שכשגורם היחוד למעלה מתבטל כח הס"מ, וכבר דברנו פירוש הגמרא (יומא דף לט ע"ב), "כלה שבירושלים אינה צריכה להתבשם מריח הקטורת", היינו כלה העליונה השוכנת בירושלים אינה צריכה להתבשם, היינו להמתיק דינים, אפילו מריח הקטרת, היינו בזמן הזה שאין קטורת בפועל רק אמירת הקטורת, היינו ריח הקטורת".

סגולת האמירה כסגולת ההקטרה

ואם קריאת פרשת הקטורת היא כמו עשיית מעשה הקטורת, אם כן גם בכח האמירה יש את כל הסגולות שיש בעשיית הקטורת עצמה [שעצרה את המגיפה מעל כלל ישראל].

וכן מפורש בזוהר הקדוש: מִלָּה דֵּא גְזִירָה קִיָּימָא קִמִּי קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּכָל מָאן דְּאִסְתַּפֵּל וְקָרַי בְּכָל יוֹמָא פְּרָשְׁתָּא דְקַטוֹרֶת, יִשְׁתַּזְיֵב מִכָּל מַלְיָן בִּישׁוֹן וְחִרְשׁוֹן דְּעִלְמָא, וּמִכָּל פְּגָעִין בִּישׁוֹן, וּמִהֲרִהוּרָא בִישׁא, וּמִדִּינָא בִישׁא, וּמִמּוֹתָנָא. וְלֹא יִתְזַק כָּל הָהוּא יוֹמָא, דְּלֹא יָכִיל סִטְרָא אֲחֵרָא לְשַׁלְטָאָה עָלֶיהָ. תרגום: גזירה עומדת וקיימת לפני הקב"ה, שכל מי שיתבונן ויקרא בכל

יום את פרשת הקטורת ינצל מכל דברים רעים וכשפים של העולם ומכל פגעים רעים ומהרהורים רעים ומדין רע וממוות, ולא ייזק כל אותו היום, שלא יכול הסטרא אחרא לשלוט עליו.

עוד אומר הזוהר דברים נפלאים: תא חזי, האי מאן דדינא רדיף אבתריה, אצטריך להאי קטרת, ולאתבא קמי מאריה, דהא סינעא איהו לאסתלקא דינין מניה, ובהאי ודאי מסתלקין מניה, אי הוא רגיל בהאי לאדפרא תרין זמנין ביומא, בצפרא וברמשא.

תרגום: בוא וראה, אדם שדינים רודפים אחריו [כל הצרות שיש לאדם הן בגלל הדינים שיש עליו, מהעוונות], צריך לקרוא את הקטורת ולשוב בתשובה שלמה לפני ה', שהרי הקטורת גורמת שיסתלקו הדינים ממנו. ובדבר זה ודאי יסתלקו ממנו, אם הוא רגיל לקרוא את פרשת הקטורת בכל יום בבוקר ובשעת בין הערביים.

אמר רבי שמעון, אי בני נשא הוו ידעי פמה עילא איהו עובדא דקטורת קמי קודשא בריך הוא, הוו נטלי פל מלה ומלה מניה, והוו סלקי ליה עטרה על רישיהו, ככתרא דדהבא. ומאן דאשתדל ביה, בעי לאסתכלא בעובדא דקטורת, ואי יבין ביה פכל יומא, אית ליה חולקא בהאי עלמא ובשלמא דאתי, ויסתלק מותנא מניה ומעלמא, וישתזיב מפל דינין דהאי עלמא, מסטרין בישין, ומדינא דגיהנם, ומדינא דמלכו אחרא.

תרגום: אמר רבי שמעון בר יוחאי זיע"א, אם בני האדם היו יודעים כמה עליון הוא מעשה הקטורת לפני הקב"ה, היו לוקחים כל מילה ומילה ממנה ושמים אותה על ראשם ככתר של זהב. וכל מי שמשתדל בו, צריך להתבונן במעשה הקטורת, ואם יקרא את פרשת הקטורת בכל יום ויכוון בה, יש לו חלק בעולם הזה ובעולם הבא, ויסתלק המוות ממנו ומהעולם וינצל מכל הדינים של העולם ומכל רע ומדין גיהנם ומדין של מלכויות אחרות.

ראינו כאן מקטעי הזוהר המובאים, שהקורא פרשת הקטורת, ניצול מכל פגע רע, ומכשפים, ומהרהורים רעים, ומדין רע, וממוות, ולא ייזק כל אותו היום, ולא יכול הסטרא אחרא לשלוט עליו, ויסתלקו הדינים ממנו, ויש לו חלק בעולם הזה ובעולם הבא, ועוד מעלות.

מעלת אמירתה בהתעוררות

ועוד אומר הזוהר: "סימנא דא אתמסר בידנא, די פכל אתר דקאמרי בכונה ורעותא דלבא עובדא דקטרת, דלא שלטא מותנא בההוא אתר, ולא יתזק, ולא יכלין שאר עמין לשלטא על ההוא אתר".

תרגום: סימן זה נמסר בדינו, בכל מקום שאומרים בכוונה והתעוררות הלב את פרשת הקטורת, לא ישלוט מוות באותו מקום ולא ינוק, ולא יכולים שאר העמים לשלוט על אותו המקום. ורואים כאן שכאשר אומרים את הקטורת בהתעוררות הלב, כוחה של הקטורה גדול כל כך, שהיא מגינה על כל אותו המקום שבו היא נאמרת.

קריאת י"א סממני הקטורת מבררת הניצוצות

הרש"ש [היה גדול המקובלים וראש ישיבת "בית-אל", וכידוע שהוא איזן וחקר וסידר את כל תורת האר"י, ומכנים אותו המקובלים "בן עמרם" שאם הוא מדבר אין מה לדבר אחריו כמו בן עמרם], כותב בספרו "נהר שלום", שהקב"ה נתן כח לעם ישראל בששת אלפים שנה שאנחנו נמצאים כאן, לברר ניצוצי הקדושה שנמצאים בתוך הקליפה. שכבר בבריאת העולם הקב"ה ריחם על ניצוצי הקדושה, שירדו לקליפה, ולכן הקב"ה לקחם והעלם ותיקנם אבל נשאר עוד מעט ניצוצי קדושה שאנחנו צריכים לתקנם, מה עשה איתם הקב"ה? חילק אותם לאחד עשר בחינות של הקליפה, כמו שכתוב "אחד עשר יריעות עזים", "אחד עשר אלופי עשו", ולכן יש אחד עשר קליפות לפי שהם מחולקים כל ניצוצי הקדושה באחד עשר קליפות אלו, [ובקדושה זה עשרה, בקליפה הם אחד עשר, בסוד כל המוסיף גורע], והם עשרה ספירות ועוד אחד מקיף עליהם, והם נשמה פנימית וחיות שלהם.

וכאשר האדם אומר אחד עשר סממני הקטורת שהם נמצאים בתוך הקליפה, הוא מוציא את ניצוצי הקדושה מתוך הקליפות, וכל אדם לפי כוונתו, ולפי איך שאומר את פרשת הקטורת כך מברר ניצוצי קדושה, וכמה טוב שאדם יבין מה שאדם מוציא מפיו בפרשת הקטורת, כי ההבנה הפשוטה היא מעלה גדולה.

ואחד עשר סממני הקטורת הם לפי הספירות, אבל סדר הסממנים אינו לפי סדר הספירות, ויש לזה טעם לפי הסוד, ומכוונים בהם "קח לך סמים" זה שנים כנגד ספירת "התפארת והנצח", אחר כך "נטף שחלת וחלבנה" זה "הוד יסוד מלכות", אחר כך "סמים" זה חמישה והם "כתר חכמה בינה חסד גבורה", ו"לבונה זכה" זה המקיף. וזה תלוי במעלתו של כל אדם.

ובזה נבין את מה שכתוב בשער הכוונות (דף י"ג) מרבינו האריז"ל, כי יש י"א סממנים שהם אורות המחיים את הקלי" [והם ניצוצות קדושה שלא נתקנו בעת תיקון העולמות] וכוונתו בעת אמירת הקטורת לסלקם מתוכם ולהעלותם למעלה, וישארו הקליפות מתים והם י"א ניצוצי הקדושה עשרה באו"פ, ויש ניצוץ אחד שהוא או"מ.

וזה הסוד שאמרו במשנה תמיד (פ"ג ח'), שהעזים היו מתעטשות מריח הקטורת, כי העיטוש נועד להוציא גוף זר ממערכת הנשימה וכן ריח הקטורת היה גורם לקלי' להוציא את ניצוצות הקדושה מתוכן.

וכנגד י"א דקדושה, יש י"א של סטרא אחרא: י"א אלופי עשו, י"א יריעות עזים, י"א ארורים, י"א מראות נגעים, י"א יום שבין נדה לנדה, י"א תיבות בפסוק "ויאמר כי יד על כס יה" וכו', י"א ימים ששנת חמה יתירה על שנת הלבנה, את כל אלה מתקנים ומבררים על ידי י"א סממני הקטורת, ועל ידי י"א אותיות שיש ב"יתגדל ויתקדש".

ולמה הם דוקא במנין י"א? משום שהם יונקים מאותיות ו"ה שבשם למטה [כשהשם נכתב מלמעלה למטה, ואותיות ו"ה עולים י"א]. ולכן אין השם שלם עד שימחה עמלק, כי אותיות ו"ה נפרדות מאותיות י"ה, ויורדות למטה לקלי' ומשם יש אחיזה לסטרא אחרא.

והנה אחת מכוונות הקדיש היא להעלות אותיות ו"ה לי"ה, ועל ידי כך לעשות את השם שלם, ואז יתחברו עמהם ואז יתבטלו הקליפות. כי אותיות ו"ה יש להם הרוחניות של י"א סממני הקטורת, וזה מה שאומרים יתגדל ויתקדש "שמי"ה" - נוטריקון שם י"ה, יהיה "רבא" - על ידי חיבור ו"ה יהיה השם שלם.

והנה י"א במילוי האותיות [יו"ד אל"ף], הוא גימטריא סמא"ל. ועל ידי הקטורת משתלם שם הוי"ה כי יש י"א סממנים שהם ו"ה, ומקטיר קטורת ב"יד" שהיא - גימטריא י"ה, כי יש בה י"ד פרקים [כל אצבע ג' פרקים מלבד האגודל שהוא שנים] ויחד עם כף היד עולה י"ה, ונשלם צירוף הוי"ה.

לכן אדם צריך להזהר לומר פיטום הקטורת כל יום, ויש לנו אותה בתפילה פעמיים בכל בוקר, אחת בקרבנות ואחד אחר התפילה, ולפני תפילת מנחה, ולא יזלזל בזה, כי זה מעלה גדולה, וטוב שאדם ילמד את הפירוש של פיטום הקטורת, ואין לנו מושג כמה זה מבטל את הסטרא אחרא.

הקטורת מכניעה את עמלק

כותב בספר יפה ללב, שטוב ביום הפורים לקרוא פרשת כי תשא, והטעם, כי יש בה את פרשת הקטורת, והקטורת מבטלת קליפת עמלק, והמצווה בפורים היא להלחם בעמלק.

והנה "עמלק" ראשי תיבות ע'יקר מ'פלתו ל'ימוד ק'טורת, [וכן ראשי תיבות ע'יקר מ'פלתו ל'ימוד ק'בלה].

גם כתוב בפרשת כי תשא: "ואתה קח לך בשמים ראש מר דרור". אומרת הגמרא (חולין קלט:): על זה: "מרדכי מן התורה מנין, דכתיב "מר דרור" ומתרגמינן: מירא דכיא. עד כאן הגמרא. וגם "מרא דכיא" היינו "טיפה קדושה".

"בשמים" שהם מבררים כל ניצוצי הקדושה שנמצאים בסטרא אחרא. "מר" גימטריא "עמלק", ואיך יוצאים מהעמלקים והסטרא אחרא? על ידי דרור, שהם בשמים של הקטורת.

גם על דרך הפשט והמוסר ניתן לפרש מדוע הקטורת יש בה מלחמה בעמלק: הנה אותו הנחש הקדמוני מתגלה בגלגול הבא בעשו, ובצאצאיו - עמלק: "ויבא עמלק וילחם עם ישראל בריפידים" ומבאר הכלי יקר "כי רפידים אותיות פרידים... שנפרדו מאת ה' ופירוד לבבות שביניהם". גם בזה עולה ריח הקטורת להלחם בעמלק, כי סוד הקטורת - באחדות העם, שהרי כך שנינו בגמרא (כריתות ו): "א"ר חנינא בר בזנא כל תענית שאין בה מפושעי ישראל אינה תענית, שהרי חלבנה ריחה רע, ומנאה הכתוב עם סממני הקטורת. אביי אמר מהכא, ואגודתו על ארץ יסדה". וכן פירש רש"י "חלבנה ריחה רע ומנאה הכתוב בין סממני הקטורת שלא יקל בעינינו לצרף עמנו פושעי ישראל בתפלתנו", בבחינת "ואם חסר אחת מכל סממניה..."

כנגד גורם הפירוד שמנסה עמלק להחדיר בעם ישראל, עומד בפניו "צבור" שהוא התלכדות של - צדיקים בינוניים ורשעים [ראשי תיבות צבור^ר]. כי בתוך כלל ישראל, גם פושעי ישראל מלאים הם מצוות כרימון. גם הם עוזרים להעלות את ריחם הטוב של ישראל. ועל כן הקטורת, המכילה גם את סימנם של פושעי ישראל שריחם רע, היא הסגולה למלחמת עמלק.

ורמז מצא מרן החיד"א (בהגהות ניצוצי אורות על הזהר ח"ב דף קי"ז ע"א, הובא בבאר משה [אפשטיין] דברים עמוד כ"ו): "עמלק בגימטריא 'מר' - כלומר, הקטורת [מור] מבטלת ומכניעה כוחו של עמלק, שהרי על ידה לא יכול הסטרא אחרא לשלוט". ועוד הוא כותב: "מחיית עמלק עם הכולל עולה במכוון קטרת [שבתורה נכתבת חסר ו'] - משום שהקטורת מבטלת את היצר הרע, ומוחה ומכניעה את עמלק - שורש הקליפות, והיינו בגלל האחדות שיש בה, בנגוד לעמלק שמהותו פרוד".

וגם בזה מצאנו קשר בין מחיית עמלק לפורים, שעיקרו מחיית עמלק. הבה נתבונן במצוותיו של יום הפורים. מצוות היום סובבות סביב "איש לרעהו", להגדיל האחדות בעם, בין ב"משלוח מנות", בין ב"מתנות לאביונים", ובין בלגימה היתרה המקרבת אף את הרחוקים, בכולם שזורה היא מצות גמילות החסד. כי בזאת המידה מקדימים אף אנו רפואה למכתו של עמלק - הפירוד בעם, ובאותה מידה גם מתחדש עלינו בכל שנה אורו של פורים. כנגד "עם

אחד מפוזר ומפורד בין העמים" מצוה אסתר "לך כנוס את כל היהודים", כי האחדות היא סוד כוחנו במלחמה עם עמלק שהתחילה ברפידים - לשון פרידים. (מעין השבוע)

אין לנו דבר מסוגל לבטל כל פגע רע כפרשת הקטורת

מרן החיד"א כותב בספרו ציפורן שמיר (אות ט"ו): "עין בעין יראה הפלגת השבח שמצילה מכל מרעין בישין וכו' ומזה ישכיל לכוין בו הרבה לעשות נחת רוח ליוצרנו".

וכן כותב בספר מעבר יב (מאמר עתר ענן הקטורת פרק ב): "וכל מי שדבריו נשמעים חובה להשתדל בכל עוז שהחזון יאמר סדר זה לפני התיבה בקול מילה במילה, כדרך שאומר היוצר והעמידה בקול, ולא יפנה עצמו אנה ואנה בעת קריאתו. ובה כל אחד מהקהל יהיו לאחדים עמו, כי עתה בעונותינו בגלות החל רזה אין לנו דבר מסוגל לבטל כל נגע וכל פגע רע כהזכרת מעשה הקטורת בבתי כנסיות בכוונת הלב, וכן כל אחד בביתו".

וכך כותב היעב"ץ בסידורו (סידור בית יעקב לפני אמירת הקטרת בקרבנות אות ב) כתב: אמירת פרשת הקטורת שתי פעמים בכל יום במתון וקדוק, היא סגולה לסייעו לחזור בתשובה, וינצל מכל דברים ופגעים רעים, והרהור רע, ודין רע, ודבר, וגיהנם, ולא יזק כל היום, ויש לו חלק בזה ובבא, וכל מעשי ידיו יתברכו.

והצדיק רבי צבי אלימלך מדינוב זצ"ל בספרו 'אגרא דפרקא' (אות לו) כתב: "אם אומר פיטום הקטורת בכוונה אחר תהילה לדוד, מתיש כח הס"מ ומסיר כל חיותו, ואפילו נמסר גזר דין בידו עליו להמיתו או על אחד מבני ביתו, מתבטל הגזר דין בכח פיטום הקטורת.

סגולה לעשירות והצלחה

ויש באמירת הקטורת גם סגולה לפרנסה ועשירות, כמו שרבותינו מבארים את סמיכות הפסוקים בספר דברים (ל"ג י"א): "ישימו קטורה באפך וכליל על מזבחך - ברך ה' חילו". "ישימו קטורה" - זו הקטורת, ובזכותה "ברך ה' חילו" - שהקטורת מעשרת את עושיה.

ומבואר במסכת יומא (כו.) שהקטורת הייתה מעשרת לכהן המקטיר אותה, והכהנים היו מתברכים בזכותה, וכל מי שהקטיר היה מתעשר וממונו מתרבה, ולפיכך רוב הכהנים היו עשירים.

וממילא עתה בזמננו, אדם הקורא את סדר פיטום הקטורת, שהאמירה כהקטרה, אף הוא זוכה לזה. ואכן כך עולה מדברי ה'נודע ביהודה' בתשובותיו (מהדורה קמא חלק אורח חיים

סימן י').

וכן כותב האבודרהם (סדר מוצאי שבת): "וכתב אבן הירחי, נהגו בפרובינצא לומר במוצאי שבת: 'אין כאלהינו' ו'פטום הקטורת', והטעם משום דתניא ביומא (דף כו.), מעולם לא שנה אדם בה מפני שמעשרת, שנאמר (דברים לג, י) "ישמו קטורה באפיך" וסמך ליה (שם יא) "ברך ה' חילו" ונשלמה פרים שפתינו למען נתעשר ונצליח בכל דרכינו".

קטורת מכפרת על לשון הרע

ועוד אמרו חז"ל: קטורת מכפרת על לשון הרע - יבא דבר שבחשאי ויכפר על מעשה חשאי.

סגולה לזיכרון

כתב מרן הגר"ח פלאגיי בספר 'כף החיים' (סימן יב אות ז): "כשאומר בפיטום הקטורת "ממולח טהור קודש" יכוין בשם הקדוש היוצא מסופי תיבות דהוא "רחש", דיש בו כח לגרש החיצונים, ויעיל לזכירה כמו שכתב בספר שערי חיים על פסוק 'רחש לבי דבר טוב' (תהלים מה, ב)".

סגולה לזרע של קיימא

ב'תשובות והנהגות' (חלק א' סימן תש"צ) כתב: "סגולה לזרע של קיימא שיכתוב הבעל על קלף פרשת קטורת עם כל הברייתא, ויאמר שתי פעמים ביום, ויקרא המקרא בנגינות וטעמים דוקא, וכל הברייתא יאמר במתינות".

בציבור - סגולה לרפואה

"חייבים להקפיד לומר קטורת בציבור, והרי זה רפואה הכי טובה ומועילה, בפרט למחלות שבדורנו" (סידור בית אהרן וישראל עמוד מה, אזהרות הקודש מאדמו"ר רבי יוחנן מסטולין זצ"ל).

דברי אליהו הנביא בשבח פרשת הקטורת

הזוהר הקדוש מספר [מתורגם]: אמר רבי פנחס, פעם אחת הייתי הולך בדרך ופגשתי באלהיו הנביא, וביקשתי ממנו שיגיד לי דבר טוב ומועיל לבריות. אמר לי, כך גזר הקב"ה כאשר היו לפניו כל המלאכים הממונים להזכיר עוונותיו של האדם, שבכל זמן שיאמרו את מעשה הקורבנות שציווה משה רבנו ויתנו ליבם וכוונתם בהם, כל המלאכים המקטרגים יזכירו אותם רק לטובה! ובשמים ממעל יש מלאכים הממונים להזכיר עוונותיהם של ישראל לפני כסא הכבוד, אך בעת שמזכירים בני ישראל את הקרבנות אשר ציוה ה' את משה ואומרים אותם בכוונת הלב, חייבים הממונים להזכירם לטוב, וללמד עליהם זכות.

ועוד אמר לו אליהו הנביא שבשעת מגיפה רחמנא ליצלן, יוצא הכרוז מפי א-ל עליון לכל צבא השמים, שאם יתקבצו עם ה' בבתי כנסיות ובתי מדרשות ויאמרו בכוונת הלב את פרשת הקטורת, תתבטל המגיפה מהם.

לפיכך שומה עלינו להתחזק ביתר שאת וביתר עוז להקפיד על אמירת הקרבנות והקטורת כדת הראוי ויושפע עלינו שפע רב ממרומים וכל מיני ישועות.

הקטורת מסייעת לשוב בתשובה שלמה

וכבר הבאנו מה שאומר רשב"י זיע"א בזהר (ויקהל ר"ח) "קטרת, תבירו דיצר הרע איהו" ביאור הדברים: הקטורת משברת את היצר הרע. ועוד אומר הזהר: "לית לך מלה בעלמא, למתבר ליה לסטרא אחרא, בר קטרת" ביאור הדברים: אין לך דבר בעולם המשבר את כוח הסטרא אחרא כמו הקטורת. לאור זאת, ניתן להבין שאמירת הקטורת מסייעת לאדם לחזור בתשובה, כי בזמן שנשבר כוחו של היצר הרע, ומתפורר כוח הסטרא אחרא, מייד תשובה קרובה לבוא.

וכאור לעיניים יש לנו את דברי קודשו של המקובל רבנו יהודה פתיה זצוק"ל זיע"א בספרו "שמירה לחיים", שהזהיר על חשיבות עשיית התשובה, ובפרט בעת צרות רח"ל, וכתב בזה הלשון:

"**יחזור** בתשובה שלמה, ואם רוצה לעשות תשובה ואינו יכול, כתב רבנו האר"י ז"ל: ישתדל בקריאת הקטורת, ואז יוכל לעשות תשובה שלמה".

ורמז נאה יש לזה, שהנה המילה "קטורת" עולה 715 כמנין שטות, ו"אין אדם חוטא אלא אם כן נכנסה בו רוח שטות", והיא גורמת לאדם לעשות תשובה כי מבטלת את ה"שטות" מהאדם, ועל ידי זה גורמת שלא יחטא.

זאת ועוד, כתוב בזהר הקדוש (ויקהל) שהקטורת היתה תרופה מהירה לטהר את הבריות מן החטא שכל מי שהיה מריח בריח הקטורת בשעה שמקטירין אותה על גבי המזבח היה מתעורר לבו לתשובה שלמה, והיה לבו נטהר מכל הרהור רע ושובר את כל הסטרא אחרא.

וגם בספר משנת חסידים (מסכת תפילת העשיה תחילת פרק ה) כותב, שאמירת פרשת הקטורת היא סגולה לתשובה. וכן כתב גם בספר 'קב הישר' (פרק נ"ט) ובספר 'יסוד ושורש העבודה' (שער האשמורת פרק יא) בשם האריז"ל. ובאמת מבואר כן בספר 'נהר שלום' (דף כה ע"ב) דאמירת הקטורת בכוונה תסייענו לחזור בתשובה.

סיפור מהזוהר הקדוש על מגפה שנעצרה

בזוהר הקדוש (פרשת וירא דף ק ע"א ע"ב) מובא מעשה מופלא, על גודל מעלת קריאת פרשת הקטורת ומעשה הקורבנות, וזה תוכנו בלשונו:

רב אחא הלך לכפר טרשא, ובאותו הזמן היתה שם מגיפה, אך רב אחא לא ידע על כך דבר, והלך לבית בו היה צריך להתארח. בני הכפר אמרו זה לזה: אדם גדול בא לכאן, בואו ונלך אליו. באו ושאלו אותו: אתה לא חס על אוכדננו? אמר להם רב אחא: מה הבעיה? אמרו לו, שמגיפה קשה פרצה בכפר זה שבעה ימים והמוות הולך ומתרבה מדי יום ולא נחלש. אמר להם רב אחא: נלך מיד לבית הכנסת ונערוך תפילה גדולה לפני הקב"ה, שיבטל את הגזירה.

בעוד הם הולכים לבית הכנסת, באו אל רב אחא ואמרו לו, שעוד שני אנשים מתו ועוד שניים נוטים למות.

אמר רב אחא: אין השעה מתאימה עכשיו לעריכת תפילה, השעה דוחקת ביותר ויש לעשות דבר שבכוחו לעצור את המוות מיד, ומהו? יש לבחור ארבעים איש, את היותר זכאים מבני המקום, ולחלקם עשרה עשרה, בכל פינה מארבע פינות הכפר, ויאמרו בכוונת הלב את סדר פרשת הקטורת ומעשה הקורבנות.

מיד עשו כן שלוש פעמים, לאחר מכן הורה להם רב אחא לעשות כסדר הזה גם בבתיהם של הנוטים למות ולהוסיף הפסוקים: "ויאמר ה' אל משה קח את המחתה ותן עליה אש וגו' ויקח אהרן וגו' ויעמוד בין המתים" וגו'. בני המקום עשו כדברי רב אחא, ומיד התבטל המוות והמגיפה פסקה. באותו הזמן שמעו בת קול שיצאה מהשמיים ואמרה לגזירות: "העצרו למעלה! שהרי דין שמיים לא שורה כאן, כיוון שהם יודעים איך לבטל אותו". ועוד אמרה הבת קול לרב אחא: "במקום לסלק את המוות, תחזיר אותם בתשובה, כי לא סתם בא להם הצרות האלו".

כששמע את זה רב אחא הכניס אותם לבתי כנסיות ודרש להם דברים כדורבנות שיחזרו בתשובה, וכן זכה להחזירם בתשובה, וקראו למקום הזה בתי מחסיא, וזה כפר טרשא וכל זה מאמירת הקטורת.

אחים יקרים, אין מדובר כאן בספר מעשיות וסיפורים חלילה, מדובר בספר הזוהר הקדוש! והזוהר בא ללמדנו ולהורות לנו את החשיבות האדירה של פרשת הקטורת ומעשה הקורבנות אשר בכוח קריאתם לבטל את המוות וכל גזירות קשות.

ובפרט אם יתארגנו מניינים של קוראי פרשת הקטורת ומעשה הקורבנות בכל קצות הארץ, ובכל עיר ועיר בארבע פינות העיר - לא תשרה באותו המקום מידת הדין, ויתבטלו בעזרת ה' יתברך כל הגזירות הקשות!

כמו כן נלמד מכאן את החשיבות העצומה שיש לקריאת פרשת הקטורת ומעשה הקורבנות לרפואת חולים, ואף אותם שכבר נוטים למות רחמנא ליצלן. ומה טוב אם יתמיד החולה עצמו בקריאת פרשת הקטורת פעמיים ביום - בבוקר ובין הערביים - בכוונת הלב ובהתעוררות. ומצווה גדולה וזכות עצומה לכל אדם שיזכה לארגן מניינים של קוראי פרשת הקטורת בבתי החולים בארץ, כמה רפואה וישועה עשויות להימשך על ידי פעולה זו, ואשרי מי שישתדל בכך! [וגם אם זה נעשה באופן חד פעמי, יש לדבר חשיבות גדולה].

כפר שלם חזרו בתשובה על ידי אמירת הקטורת

המעשה ברב אחא שהבאנו, מסתיים בזה שרב אחא נרדם, ושמע בשנתו שאומרים לו מן השמיים, שיגיד לבני הכפר לחזור בתשובה שלמה, שהרי כל גזרות המוות והמגיפה נגזרו בגלל עוונותיהם, ומסיים הזוהר: "קם רב אחא והחזירם בתשובה שלמה". המתבונן במעשה זה, יראה פלא עצום, כיצד הצליח רב אחא להחזיר בתשובה שלמה את כל בני המקום?

אמנם יש לתרץ, על פי מה שאומר רשב"י זיע"א בזוהר (ויקהל ר"ח) "קטרת, תבירו דיצר הרע איהו" ביאור הדברים: הקטורת משברת את היצר הרע. ועוד אומר הזוהר: "לית לך מלה בעלמא, למתבר ליה לסטרא אחרא, בר קטרת" ביאור הדברים: אין לך דבר בעולם המשבר את כוח הסטרא אחרא כמו הקטורת.

לאור זאת הדברים מובנים: בזמן שנשבר כוחו של היצר הרע, ומתפורר ונשבר כוח הסטרא אחרא, מייד תשובה קרובה לבוא. ואם כן זו הסיבה שאחרי שקראו בני הכפר את פרשת הקטורת, מיד היה לכם פתוח לתשובה.

המגפה בחאלב נעצרה בזכות פרשת הקטורת

בחאלב בזמן הרב לניאדו זצוק"ל, היתה מגפה והיו מתים הרבה רחמנא ליצלן, והרב אירגן אמירת הקטורת בארבע רוחות העיר, ושלח את השמש שיתחבא מתחת לספסל בבית הכנסת ואמר לו שבחצות לילה יבואו מלאכים, ולפני שיקראו שמות לא יפחד ומיד יתפוס בהם ויאמר להם שהוא השליח של הרב ומגרש אותם מן העיר, והשמש פחד בתחילה ואחר כך

תפס עוז ואמר להם, אמנם כבר הם הספיקו לומר כמה שמות ואותם השמות הלכו לבית עולם אבל מאותו יום נתבטלה הגזירה.

בזמן מלחמת עולם השניה עשו קטורת

סיפר לנו מו"ר רבי אברהם רפול זקן רבני חלב, שהוא כל יום היה נכנס לכיתה אחרת בפורת יוסף והיה אומר לנו מוסר, ובזמן שהגרמנים רצו להכנס לארץ ישראל הלכו חכמי ישיבת "פורת יוסף מקובלים" שנקראה "עוז והדר" לארבע רוחות העיר וקראו פיטום הקטורת בכל מקום בעשרה אנשים לבטל הגזירות הקשות ובפרט את הגרמנים.

"טיסת הכפרות" להצלת ארץ ישראל מהשואה האיומה

הרב יהודה פתיה זצוק"ל, ידע שמצב היהודים בארץ ישראל בסכנה ממשית, מה גם שהמופתיה הערבי שיתף פעולה עם הנאצים כדי לעזור להם לאתר את בתי היהודים, כדי להקל עליהם את הטבח ביהודים, ולכן החליט לעשות מעשה נועז ומקורי מתוך מטרה לפרוש רשת הגנה ושמירה על כלל ישראל: "טיסת כפרות" בשמי הארץ שתחסום כל גישה ופלישה עם פיטום הקטורת הארוך ושבעה כורתי ברית ועוד...

רבינו הקדוש, חכר [השכיר] מהאנגלים מטוס בריטי ששילם עליו אבא של רבי מנחם כהן, והעלו עליו 7 מגדולי המקובלים בארץ, עם לולי תרנגולות. כשהמטוס הגיע לשמי הארץ, עמדו המקובלים מול דלת המטוס הפתוחה, שחטו את התרנגולות והקיזו את דמן על גבולות הארץ.

הטייס חג כמה פעמים סביב גבולות הארץ, על פי בקשתו של הרב פתיה, ובכל הזמן הזה המקובלים שחטו ושפכו את דם התרנגולות על אדמת ישראל, כדי ליצור מעגל דמים שדרכו אף גורם עוין לא יוכל לחדור חלילה.

והנה יש מנהג בערב יום הכיפורים, לעשות לאדם כפרות עם תרנגול, ששוחטים את התרנגול ואומרים זה התרנגול ילך למיתה, ואתה תלך לחיים טובים ולשלום.

הרב פתיה ידע שלא ניתן לעשות טקס פרטי כזה לכל אדם מישראל, לכן הגה את הטקס כפרות בשמי הארץ, כדי שהתרנגולות ילכו כפרה על עם ישראל ודמם המפוזר בגבולות הארץ, לא יאפשר חדירת אויב.

בעיתון ג'רוזלם פוסט מתאריך (35/8/41) התקיים ראיון עם הטייס, שביצע את טיסת הכפרות, ששמו "ויין ואן ליד" - שהיה בעצמו ממוצא יהודי, וסיפר בהתרגשות על אותה טיסה

שהיתה המוזהרה בחייו, ושבה היה עד ל"מנהגים המוזרים של היהודים" - מנהגים שלא הכיר, וסיפר בזעזוע על המראה הקשה של המקובלים המבוגרים לבושים בחליפותיהם השחורות ומכוסים בדם של התרנגולות, שניתו עליהם בעקבות זרמי האויר שהגיעו מדלת המטוס הפתוחה.

מדבריו של הטייס: "דם התרנגולים היה אמור להיות מותו לכל אורך המסלול, ולכן הסירו את אחד מפתחי ההטענה, ונפרשה רשת על הפתח כדי למנוע את נפילת הרבנים החוצה".

בשעת הטיסה קראו הרבנים פרקי תהילים, והמשיכו להתפלל ולסחוט את דם התרנגולים מחוץ למטוס. בסוף הטיסה חזרו כולם להרים את הכלובים, כאשר גופות התרנגולים מתפזרות על רצפת המטוס.

הטייס מספר ששאר חבריו הטייסים צחקו ולגלגו לו "אתה והתרנגולים שלך..."

והנה כשלושה שבועות אחרי "טיסת הכפרות", רומל נסוג והובס, ועם ישראל ניצל מפלישת הנאצים...

הטייס פגש שוב את חבריו בחדר האוכל בתחושת נצחון, ואמר להם: "נו, מה עכשיו אתם חושבים על התרנגולים שלי? הטייסים השתתקו. "אני עצמי לא הייתי מאמין לסיפור הצלה כזה - לולא אני עצמי השתתפתי בו!"

ימים ספורים אחרי נסיגת הנאצים נפטר רבינו הקדוש לבית עולמו, אחרי שסיים את משימתו להציל את עם ישראל, אך לא זכה בעצמו לראות את פירות מעשיו. בדיוק כאשר הצבא השמיני של הגנרל מונטגומרי ניצח במערכה, נפטר הרב בשקט בירושלים בסוף 8/1942.

[**עוד סיפר ר'** עמנואל כדורי שאביו סיפר לו שהיה מקורב מאוד לחכם יהודה פתיה, ואמר להם חכם יהודה אני זקן וקשה לי לילך תעשו איך שאומר לכם תקבלו עליכם צום ותלכו לקבר של האור החיים הקדוש עם ספר תורה ותתפללו ותזעקו שם כל היום כולו, וכך עשו ומשהתחילו להתפלל באו שלשה יונות יושבות שם כל התפילה. בסוף היום חזרו לחכם יהודה וסיפרו לו על היונות, ואמר ג' יונות אלו הם אבות העולם וא"כ מעתה הכל יסתדר, וכך היה].

לאומרה בכוונה ומתוך קלף בכתב אשורית

בספר "סדר היום" (חלק סדר עבודה) כתב: "וענין הקטורת הוא ענין גדול לבטל כל נגע וכל פגע רע, כמו שהביא הזוהר פרשת ויקרא שהוא משבר הקליפות ומונע ממנו יצר הרע. הנה

בדבר נקל יכול אדם להנצל מכמה ענינים גדולים, סוף סוף יהיה קורא אותו בכוונה ובדעת שלמה. והחושש עליו ועל נפשו ראוי להשתדל בכל עוז בענין הזה ולכתוב כל ענין הקטרת בקלף כשר בכתיבת אשורית ולקרות אותו פעם אחד בבקר ובערב בכוונה גדולה, ואני ערב".

ומרן רבינו חיים פאלאג'י זי"ע בספרו כף החיים (סי' יז סעיף יח): "הזהיר בספר שכחת לקט מערכת ב', דכשאומר פטום הקטרת יסתכל באותיות, כתב בספר ערך לחם למוהריק"ש ז"ל, דיקרא מתוך הספר".

אמנם מרן רבינו עובדיה יוסף זי"ע א בשו"ת יביע אומר (חלק ט' יורה דעה סימן כ"ג) מביא את המנהג לכתוב פרשת הקטרת על קלף בכתב אשורית, ודן בזה, שהרי אסור לכתוב על קלף בכתב אשורית פרשיה אחת מפרשיות התורה (ראה שו"ע יורה דעה סימן רפ"ג סעיף ב) וסיים בזה הלשון: "ועל כל פנים נראה דלכתחילה אין ראוי לכתוב פטום הקטרת בפני עצמה, רק בדיעבד מותר לקרוא בה, כמו שכתב בשו"ת גת ורדים, ובכף החיים (סופר, סימן קל"ב אות כ"ג) הביא דברי הגר"ח פלאג'י שנכון לכתוב פטום הקטרת בכתב אשורית על קלף, עיין שם. ולפי האמור אין לעשות כן לכתחילה", עד כאן דברי היביע אומר. ועצה לזה כתבו האחרונים שלא יכתוב יותר משלוש תיבות בכל שורה, ובזה יצא אליבא דכולי עלמא.

ימנה את הסממנים באצבעותיו

כתב בסדר היום: יזהר לומר סדר הקטרת שבפסוקי התורה ובסדר הברייתא, בכוונה גדולה ובמתון. שכל תיקון העולמות וההצלה מצרות הכלל והפרט, תלויים בזה. וגורם לקרב הגאולה ולאקמא שכינתא מעפרא, ויזהר שלא ידלג שום אחד מהסממנים. וטוב מאוד למנותם באצבעותיו, כדי לעשות קצת פעולה בדינו, ואז יצטרפו הדיבור והמעשה כאילו הקטרנו ממש. עד כאן דבריו.

ועיין מה שכתב הבן איש חי (שם אות ח) פרשת התמיד והקטרת יאמר בכוונה גדולה, שרבו מספר מעלותיה, והקריאה עומדת במקום ההקרה. וימנה באצבעותיו הסממנים של הצרי והצפורן וכו'. וכתבתי בספרי "מקבציאל" בסיעתא דשמיא שהמנין מורה על חשיבות ומעלה. ולכן קימא לן ש"כל דבר שבמנין אפילו באלף לא בטל", ועוד, שבזה תתעורר הכונה יותר, ועוד איכא טעמא במנין האצבעות שאף על גב שקריאתינו עולה במקום הקטרה, עם כל זה לרוב יקר תפארת המצוה הזאת, נצרף עם שיח שפתותינו איזה תנועה של מעשה, ולכן נמנה באצבעות כדי לעשות קצת פעולה בדינו בדבר זה, ואז יצטרפו הדבור והמעשה כאלו הקטרנו ממש.

ולכן נראה לי דטוב למנות באצבעות הימין דוקא, ודלא כמו אלו שכתבו למנות בשתייהן כדי לזכות שתי ידות כאחד, חדא דמעשה הימין מסוגלת יותר בכ"מ, ועוד כי הכהן המקטיר בבית המקדש היה מקטיר בימין. ועוד כתבתי שם טעם למנות באצבעות כי הי"א סמנים הם בירורים של ז' מלכים שהם ז' ספירות חג"ת נהי"ם, וידוע דחמש אצבעות הם כנגד ספירות חסד גבורה תפארת נצח והוד כמו שכתוב בשער הכוונות (דרוש הציצית), ונמצא רוב ז' ספירות נרמזים באצבעות היד לכך מונה בהם.

ובספר כתר מלכות (כתב יד) איתא, שגם כאשר קורא המקרא של קח לך סמים וגו' גם כן ימנה באצבעות לפי הדרשה שדרשו חז"ל מהמילים האלו י"א סמנים, דהיינו "קח לך סמים" ימנה שתיים, וב"נטף ושחלת וחלבנה" ימנה עוד שלש, וב"סמים" השנית ימנה עוד חמשה, וב"לבונה זכה" ימנה עוד אחת, ויפה כתב בזה, ומסתבר טעמיה, וכן אני נוהג, עד כאן לשון הבן איש חי.

מעלת קריאת פרשת הקרבנות

הקטורת נקראת "קטורת" מלשון "קשר" כי היא מתחברת וקושרת את כל הספירות ביחד, והיום בזמננו, אף שאין לנו קטורת, יש לנן את קריאת פרשת הקטורת, בבחינת "ונשלמה פרים שפתינו".

ובאמת אם יכול האדם יאמר גם פרשת קרבנות, כידוע שבא אברהם אבינו לפני הקב"ה, אמר לו במה אתה אומר לי שיוציא את בני ישראל ממצרים ברגע שאני יודע שהן יחטאו, אמר לו הקב"ה על ידי הקרבנות אני מכפר להם, אמר לו אברהם ומה יעשו שלא יהיה בית המקדש, אמר לו הקב"ה יקראו לפני פרשת הקרבנות, וכאילו הם הקריבו ממש, התורה מכפרת על הכל ויש לה כח גדול, ובפרט שאדם מתעסק בפרשת הקרבנות.

במגילת אסתר כתוב "בלילה ההוא נדדה שנת המלך" בא המן הרשע ואמר לו המלך מה לעשות לאיש אשר המלך חפץ ביקרו, ואמר לו יביאו לו לבוש אשר לבש המלך וסוס וכו' אמר לו המלך כך תעשה למרדכי, הלך, וכי יש לו בריה, לבית מדרש ששם היה יושב מרדכי ועסוק בשקו ותעניתו, וראה שלמד עם תינוקות של בית רבן, מה למד איתם, קמיצה של העומר, ולכאורה מה לומד זאת עכשיו, יש גזירה, אלא זה ענין הקרבנות, כשבא המן הרשע שאל מה אתם לומדים אמר לו הלכות קמיצה, אמרו לו זה קצת לקחת מהסולת ולהשים אותו ע"ג המזבח, אמר להם דעו לכם באה קמיצה קטנה זו, ודחתה כל עשרת אלפים ככר כסף שלי,

סך הכל למד איתם ענייני קמיצה, אומר החפץ חיים כמה מעלת מעשה הקרבנות וללמוד מעלתם, וידוע שהיה לו לחפץ חיים כולל מיוחד ללמוד מעשה הקרבנות. וכן לחפץ חיים יש מכתבים ארוכים על הקטורת, [וכן אמר לתלמידים שלו אתם כל שבת תקראו את הזהר של הפרשה וכן עשה בעצמו].

התרופה לכל בעיות זמנו

היום בפרט יש בעולם את המחלה הקשה ויש חולים לא עלינו רחמנא ליצלן, זה התרופה וזה זוהר מפורש, וגם כעת שכל אויבנו קמים עלינו, אנחנו צריכים להכין נשק למלחמה וזה הקטורת, ואין צריך צומות וסיגופים אלא רק אמירת מעשה הקטרת.

ה' יזכינו שיבטל מעלינו כעם ישראל גזירות קשות ורעות ויגזור עלינו גזירות טובות, ויהיה בכל בית בישראל שמחה וישועה.

וַיִּרְאֵהָ הָעָם כִּי בָשַׁשׁ מֹשֶׁה לְרֹדֶת מִן הָהָר וַיִּקְהַל הָעָם עַל אֶהֱרֹן וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו קוּמ עֲשֵׂה לָנוּ אֱלֹהִים אֲשֶׁר יִלְכוּ לִפְנֵינוּ כִּי זֶה מֹשֶׁה הָאִישׁ אֲשֶׁר הֶעֱלָנוּ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לֹא יָדַעְנוּ מָה הָיָה לוֹ (לב, א)

התמיהה העצומה במעשה העגל

הנה יש לתמוה בענין חטא העגל, שלכאורה הוא דבר שאין הדעת משיגתו ולא מובן בשכל אנוש, כיצד עם ישראל אחרי שראו את כל הניסים והנפלאות שעשה להם הקב"ה במצרים, וקריעת ים סוף, והורדת המן, ופלאי מתן תורה, כולם ניסים מעל הטבע, אחרי שראו כל זאת, כיצד העיזו עכשיו לעשות הרעה הגדולה הזאת לכפור בהקב"ה? ועוד, כיצד שיערו בדעתם שהזהב שהוציאו מנומיהם שממנו נעשה העגל, הוא אלהיהם שהעלו אותם ממצרים, והרי דבר זה לא יאמרו אפילו חסרי הדעת שאין חסרי דעת כמותם בעולם?

ולכן ראינו לנכון להביא כאן מה שכתב ה"מעם לוועז" והמדרשים והזוהר הקדוש והמפרשים על חטא העגל, זאת כדי שנוכל להבין מעט את כל המעשה הזה איך וכיצד היה.

הטעות במנין הארבעים יום

בשבעה בחודש סיון כשעלה משה רבנו להר סיני לקבל את לוחות הברית, אמר להם לישראל, "דעו שאני עולה למרום להביא לכם את לוחות הברית, ואני עתיד להתעכב שם

ארבעים יום ולא יותר", ובסוף ארבעים יום, בתוך ו' שעות של היום אחזור אליכם עם לוחות הברית.

וחשבו ישראל שיום ז' בסיון - יום עלייתו - הוא בכלל החשבון של הארבעים יום, ואם כן מניין הארבעים יום מתחיל מאותו יום, ומסתיים בט"ז בתמוז. אבל הם טעו, כיון שהארבעים יום היו ימים שלמים עם הלילות [שלפניהם], ואם כן ז' בסיון לא נכלל במנין, כיון שלא היה לילו [שלפניו] עימו, ואם כן הארבעים היום נשלמים רק ב"ז בתמוז.

ויש אומרים שבאמת היו צריכים הארבעים יום להסתיים בט"ז בתמוז [שלא היו ארבעים שלמים עם הלילות] ואותו יום שעלה, היה בכלל ארבעים, והטעות היתה רק בשעות היום, שיום ט"ז בתמוז היה מעונן, והיו סבורים שכבר עברו שש שעות מתחילת היום, ומשה אמר להם שיבוא אחרי ארבעים יום בתוך ו' שעות של היום.

ואף על פי שלאמיתו של דבר, משה לא בא באותו יום אלא למחרתו, ואם זה נכון שטעו רק בשעות הרי היה צריך לבוא באותו היום לאחר ו' שעות? אלא שלאחר שאמר הקב"ה למשה שישראל עשו את העגל, נתעכב עוד יום אחד, כדי להתפלל עליהם.

ואז אמרו ישראל, כיון שעברו ארבעים יום שקבע, וגם עברו שש שעות ולא בא, סימן שהוא נפטר, וזהו שנאמר כאן "וירא העם כי בשש משה לרדת" שראו שנתעכב ואמרו ודאי נפטר, ו"בשש" הם תיבות "בא שש", אמרו כיון שעברו שש שעות ולא בא, משמע שהוא נפטר.

והיה להם גם טעם והגיון שמשה נפטר, כי אמרו בלבם, כיצד יתכן הדבר שיתקיים משה ארבעים יום ולילה בלי מאכל ומשקה? ואם כן בודאי נפטר.

השטן השתדל מאוד לבלבל דעתם

והשטן השתדל מאוד באותה שעה לבלבל את דעתם, כי ידע שאם יקבלו את הלוחות הראשונות שנעשו בידי הקב"ה, שוב אין מלאך המות - השטן - שולט בהם, והיה מתבטל המות מישראל, והיו עוד מעלות אחרות מיועדות להם בגין אותם לוחות. לכן נכנס השטן למשוך את לבם לעשות העגל, כדי שמשה ישבור את הלוחות ויאבדו ישראל מעלת הלוחות הללו, והשטן לא יאבד את השליטה עליהם.

ולכן השטן בלבד את העולם, והראה להם חושך וערפל גדול בעולם, כדי שיאמרו בודאי נפטר משה, והראה שיש חושך גדול וערפל בעולם, וגם הלא עברו שש שעות.

ולא הסתפק השטן בזה, אלא גם הראה להם דמות ארונו של משה פורח באויר, שיראוהו כמת, וראו אותו ישראל ואמרו הנה האיש משה מת, וזהו שנאמר כי "זה" משה האיש, שכל מקום שנאמר "זה", פירושו שהדבר לפנינו וניתן להצביע עליו באצבע, והרי משה לא היה לפניהם עתה, ואיך נאמר "זה"? אלא רמז בזה למה שאמרנו, שהראה להם השטן את ארונו באויר השמים שיראוהו מת.

וזה שאמרו "לא ידענו מה היה לו", ולא אמרו בפירוש שהוא מת, שאמרו בלבם יתכן שכל זה שאנו רואים הוא מעשה שטן, ובאמת אינו מת, ולכן לא אמרו בפירוש שמת, אבל אמרו "לא ידענו מה היה לו", שמא בהיותו מקודש ביותר, פרח ממנו חומר ונעשה כולו רוחני כמו מלאך ונשאר ברקיע, או שמא נשרף באש היוצא מן המעיין שבראש ההר, או שבלעו ענן אחד, או שזרקו למקום נדח ולא ידענו מה היה לו.

עיקר העגל נעשה על ידי הערב רב שנתקנאו בישראל

באותה שעה עמדו כל אנשי הערב רב שהיו ארבעים אלף נפש, וביניהם היו שני מכשפים גדולים שנקראו **יונוס ויומברוס**, שהיו המכשפים הגדולים של פרעה במצרים והם היו בניו של בלעם [ויש אומרים בניו של בעור אבי בלעם] ונכדיו של לבן הארמי. והלכו ובאו כל הערב רב אצל אהרן בכוונה רעה.

ויש אומרים שכמה מבני ישראל הצטרפו לערב רב, אבל יש אומרים שבני ישראל לא דיברו כלום בעניין זה של העגל, אלא הכל בא רק מן הערב רב, ורק הם ביקשו בקשה זו.

ודע שכל העצה הרעה הזו של הערב רב לעשות העגל באה מתוך קנאה שנתקנאו בבני ישראל, מפני שראו את שבעת ענני הכבוד מכסים את ישראל במדבר ושומרים עליהם יפה, ואילו עליהם לא כיסו ונשארו בחוץ יחד עם הבהמות. ועוד ראו שרק בני ישראל אוכלים את המן מיד כאשר הוא יורד, כמו שנאמר בפרשת בשלח: "ובני ישראל אכלו את המן", כלומר, רק "בני ישראל" הם שאכלו את המן, אבל הערב רב אכלו ממנו רק אחר שנמס ונעשה מים.

ודברים אלו גרמו להם לקנאה בבני ישראל. וכשהיה משה ביניהם, היה מפיסם בדברים, ולא היה להם עוז לקום כנגד ה' יתברך, אבל עכשיו שמשה לא היה שם, היה להם העזות הזו.

ועוד שאמרו הערב רב בלבם, הקב"ה לא רצה לקבלנו, ורק משה ביקש מאתו לקבלנו, עכשיו שהוא מת יאמר הקב"ה לישראל להדיח אותנו מקרבם, וזה שלא צוה כן עד עכשיו, מפני

כבודו של משה לא צוה, ועכשיו שהלך מביננו רוצים אנו לעשות מנהיג במקומו של משה שיהיה מנהיגנו ומגיננו.

והלכו אצל אהרן שיעשה להם מנהיג לחוד, שהיו הערב רב חושבים שבני ישראל מתנהגים על פי ענני הכבוד בראותם שהם חונים במקום שחונים העננים, ונוסעים בעקבותם, והעננים היו בזכות אהרן. ולכן חשבו שהמנהיג של ישראל הוא אהרן, בראותם שכל הנהגתם היא למעשה על פי אהרן כי העננים בזכותו. לכן נתכנסו כל הערב רב אצל אהרן וביקשו ממנו שיעשה גם בשבילם מנהיג לחוד. וזהו שאומר הכתוב, "קום עשה לנו אלהים", "לנו" - בא להודיענו שהם ביקשו מנהיג לעצמם, ואמרו לאהרן בעזות מצח גדולה, קום עשה לנו אלהים. וכן תראו שהטעם על התיבה קום הוא "פסק", לפי שאמרו לו בעזות גדולה קום ועשה לנו מנהיגים שילכו לפנינו וינהיגו אותנו. וכשם שאתם יש לכם ב' מנהיגים והם עמוד הענן ביום ועמוד האש בלילה, אף אנו רוצים כאלה, שכן משה רבנו שהיה מנהיגנו גרם לנו הרבה רעה, שהוציא אותנו ממצרים שם היינו שרוים בטובה, שלא היה עלינו שום שעבוד של עבדות, ועשה לנו רעה כזאת שהוציא אותנו ממקום שלווותנו אל המדבר הזה, לא ידענו מה היה לו, לכן אנו רוצים עכשיו מנהיג שינהיגנו.

הרגו את שבעים זקנים ואת חור ואז באו לאהרן

והלכו תחילה אצל שבעים הזקנים ואמרו אליהם: "דעו שבשעה שעלה משה למרום, אמר לנו שיחזור לכאן כעבור ארבעים יום, ועכשיו עברו ארבעים יום וגם עברו ו' שעות ועדיין לא בא, ולא ידענו מה היה לו, ועכשיו קומו ועשו לנו אלהים [אלילים] אשר ילכו לפנינו ויורו לנו את הדרך שעלינו ללכת".

אמרו להם הזקנים: "כיצד אתם מעיזים לכפור בה' יתברך ורוצים לעבוד עבודה זרה אחרי כל הניסים והנפלאות שראיתם במו עיניכם?" משראו העם שאין הזקנים מטים אוזן לדבריהם עמדו והרגו את כל שבעים הזקנים.

באותה שעה קם חור בן מרים ואמר להם: "כלום אין אתם זוכרים את כל אותם הניסים שעשה לנו משה? ואם כן למה אתם מתפללים על שהוא נמצא בהר כל כך הרבה ימים בלי מאכל ובלי משתה? בודאי שלגבי משה רבנו שנעשו על ידו ניסים מרובים כל כך אין בזה משום חידוש, ואפילו אם נאמר שמת משה, כיצד אתם מעיזים למרוד בהקב"ה אחרי שעשה לכם חסדים מרובים כל כך?" כאשר ראו שאף חור אינו נותן להם לעשות דבר, עמדו והרגו גם אותו.

עמדו והלכו אצל אהרן ולקחו עמם דגלים כאנשי צבא, ואמרו לו: "דע, אם אין אתה עושה רצוננו, אנו הורגים אותך בדרך שהרגנו את אלה המוטלים לפניך, ולכן חשוב יפה בזה". ואמנם היה אהרן מוכן למסור עצמו למיתה ולא לעשות רצונם, אלא שלאחר שחשב הרבה נימוקים, אמר, מוטב להודות לדבריהם ולעשות רצונם. ולהלן בעזרת ה' נביא את הנימוקים שהביאו את אהרן להשמע להם.

בני ישראל לא בקשו עבודה זרה אלא אמצעי בינם לבין ה'

ואף על פי שאנשי הערב רב הם שהתחילו בדבר זה, כדי להחטיא את ישראל, עדיין קשה כיצד התפתו ישראל ללכת אחריהם והאמינו במה שאמרו הערב רב שהעגל הוא שהעלה אותם ממצרים?

אבל באמת עלינו לדעת, שישראל לא ביקשו עבודה זרה ממש כדי לעבדה, שאם כן, היה הכתוב צריך לומר: "קום עשה לנו אלהים אשר נעבדהו", ומאחר שנאמר: "אלהים אשר ילכו לפנינו", משמע שלא התכוונו לעשות אלהות כדי לעבדה.

ועוד, אילו היו מבקשים מאהרן לעשות להם אלהות כדי לעבדה, למה אמרו "כי זה משה האיש אשר העלנו מארץ מצרים לא ידענו מה היה לו", שמדבריהם משמע שזה שהיו מבקשים לעשות אלהות, היינו מפני שלא ידעו מה היה למשה, וביקשו להם משהו שיהיה במקום משה, ואם את משה לא החזיקו לאלהות, ודאי שמה שביקשו שיהיה במקומו לא נתכוונו שיהיה להם אלהות. אלא בודאי שהם האמינו בה' יתברך שהוא אחד ושמו אחד, והוא שברא אותם והוציאם ממצרים ועשה להם את כל הניסים, ולא כיחשו בו.

וגם שכבר נוצר העגל, לא החזיקו אותו לאלוה, והראיה הגדולה ביותר לכך, שהרי למחרת כשירד משה ושרף העגל וכתשו לעיניהם לא אמרו לו דבר, ואם היו מחזיקים אותו לאלהות, כיצד נתנו למשה לשרוף אלהותם ולא אמרו דבר.

מכל זה מוכח, שהם ביקשו רק מנהיג שינהיגם ויראה להם הדרך, ויובילם במדבר וינהיגו על פיו, בדרך שהלכו אחרי משה. וזהו שאומר הפסוק: "קום עשה לנו אלהים אשר ילכו לפנינו", כלומר, זה שאנו מבקשים אינו ח"ו אלהות שנעבדהו, אלא מנהיג שיראה לנו הדרך במדבר, לפי שדבר זה עשה לנו משה, ועכשיו לא ידענו מה היה לו, ורצו מנהיג אחר במקום משה.

ולפי זה המילה "אלהים" שבפסוק "עשה לנו אלהים", אין פירושה אלהות ממש כמו בשאר מקומות, אלא הכונה "אדון" כמו שנאמר: "ראה נתתיך אלהים לפרעה" (שמות ז), ששם הכונה עשיתך אדון לפרעה.

ואם כן בקשת מאהרן היתה, שיעשה להם דמות הדומה לאחד המזלות, שתדיר הרוחניות שלה לעולם הזה, ותודיע להם העתידות ותנהיג אותם במקומו של משה, ותשמש אמצעי בינם ובין הקב"ה כמו שראו במצרים שהיו המצריים עושים דמויות של מזלות, ואמרו לישראל שהם יודעים להוריד הרוחניות של אותם המזלות ושיש ממשות בהם, כך רצו לעשות עכשיו ישראל. ואמרו לו שאין בזה שום איסור, כיון שאין עושים צורה זו כדי לעבדה אלא כדי להוריד את הרוחניות של אותו המזל המושל עליה, ותהיה אמצעי ביניהם ובין הקב"ה שתודיעם כל מה שעתיד לקרות, וכל האיסור שאסר לנו לעשות פסל ותמונה, הרי זה רק כשמתכוונים לעבדם, כמו שנאמר: "לא תעשו לכם פסל וכל תמונה.. לא תשתחוה להם ולא תעבדם", אבל כשאין עושים אותם לשם עבודה, אין בכך כלום.

עם ישראל יחסו למשה כוחות כישוף

ויש אומרים, שאמנם ישראל האמינו בקב"ה אבל אמונתם היתה חלשה, שהם ייחסו את כל הניסים והנפלאות לכוחו של משה, שאחרי כל הניסים והנפלאות שעשה להם משה בשם ה' יתברך, עדיין עלתה בליבם מחשבה שמשה עשה הכל מדעת עצמו על ידי כשפים חלילה, וכפי שראו את המצריים שעשו הרבה דברים בכשפיהם. ולפי מחשבה זו, גם יציאת מצרים לא היתה על פי ה' אלא בכח כשופיהם של משה ואהרן שחכמתם היתה יתירה מזו של המצריים ולכן ניצחום והוציאום ממצרים. וכן אנו רואים שישאל ייחסו היציאה ממצרים למשה ואהרן, כפי שנאמר בפרשת בשלח שאמרו: "כי הוצאתם אותנו אל המדבר הזה", שהתלוננו על משה ואהרן שהוציאו אותם מארץ מצרים למדבר הזה להמיתם ברעב, ולא היה על פי ה' יתברך, ואילו משה ואהרן השיבו להם ואמרו: "וידעתם כי ה' הוציא אתכם מארץ מצרים בכוחו הגדול" ואנו לא עשינו כלום מדעתנו.

ואף על פי שבקריעת ים סוף נאמר "ויאמינו בה" ובמשה עבדו", שמשמע מכאן שהאמינו מכאן ואילך שכל מה שעושה משה הוא על פי הקב"ה, בכל זאת חזרו בהם לאחר מכן ואמרו: "היש ה' בקרבנו אם אין" (שמות יז), דהיינו, שהתחילו לפקפק אם זה שמשה עשה, על פי הקב"ה הוא, או מדעתו עשה. וכל זמן שהיה משה ביניהם לא היה להם העוז והאומץ לחקור בדבר הרבה, לפי שהיו מתייראים ממנו. ועכשיו שראו שלא בא משה, התקהלו על אהרן, ואמרו

בודאי יודע אהרן כיצד עשה אחיו את כל הפלאים האלו, ואם כן יעשה לנו איזה דבר שיהיה במקומו של משה, ויעשה לנו כל הניסים שעשה לנו משה.

למה לא המליכו את אהרן במקום משה?

ולפי זה בני ישראל אמרו לאהרן, רוצים אנו שתעשה לנו דמות ותשרה עליה רוחניות מן השמים, ויהיה לנו במקומו של משה, שיעשה לנו כל הנפלאות שעשה לנו משה, וזה שאנו רוצים שתעשה לנו דמות של משה ואין אנו מבקשים ממך שתהיה אתה מנהיגנו במקום משה, מפני שאנו רוצים מנהיג שלא יחסר לנו אפילו רגע אחד, ולא יהיה כמו משה שהניח אותנו והלך. וזהו שאומר הכתוב, "אשר ילכו לפנינו", כלומר: שיהיה מנהיג שילך תמיד לפנינו, ומעתה ואילך אין אנו רוצים במנהיג שיהיה בשר ודם, כיון שכל הצרות שסבלנו עד עכשיו הרי הם בגלל זה שמנהיגנו הוא בשר ודם כמונו, ולכן אין אנו יודעים מה היה לו. שאין אנו יודעים אם הוא חי או אירע לו אחד המאורעות העלולים לארע לבשר ודם. וזהו שנאמר: "כי זה משה האיש אשר העלנו מארץ מצרים לא ידענו מה היה לו". "האיש" למה נאמר? והרי ברור שהיה איש ולא מלאך? אלא כך אמרו ישראל, מאחר שמשה מנהיגנו הוא "איש" ולא רוחני, אירע לו מה שאירע, ולכן אנו רוצים שמכאן ואילך יהיה לנו רוחני שיהיה קיים לעד ולא תהיה לו קיצבה.

"וַיֵּרָא הָעָם כִּי בָשָׁשׁ מֹשֶׁה לְרֹדֶת מִן הָהָר וַיִּקְהַל הָעָם עַל אֶהֱרֹן וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו קוּם עֲשֵׂה לָנוּ אֱלֹהִים אֲשֶׁר יֵלְכוּ לִפְנֵינוּ כִּי זֶה מֹשֶׁה הָאִישׁ אֲשֶׁר הָעֵלְנוּ מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם לֹא יָדַעְנוּ מָה הָיָה לוֹ" (לב, א)

למה משה לא ירד לפני הזמן כדי שלא יחטאו בעגל?

האור החיים הקדוש מקשה: מדוע הקב"ה לא הוריד את משה קודם הזמן, ומה בכך שיפסיד שש שעות בשמיים, ובלבד שעם ישראל לא יעשו את החטא הנורא, חטא העגל?

מתרץ האור החיים הקדוש: שמשה היה חייב להיות בהר ארבעים יום מלאים, כדי שיוכל ללמוד את כל התורה, כי בארבעים יום הוא למד את ארבעת חלקי התורה "פשט רמז דרש וסוד", והם התחלקו כך: עשרה ימים ללימוד הפשט, עשרה ימים ללימוד הרמז, עשרה ימים ללימוד הדרש, ועשרה ימים ללימוד הסוד, ואם כן, אם היה יורד שש שעות קודם, הרי מלימוד תורת הסוד יחסרו שש שעות, ולא רצה הקב"ה למסור לו תורה חסרה שאינה שלימה.

שמטו העם פני השור שבמרכבה

כשעשו ישראל העגל ואמרו "קום עשה לנו אלהים", שמטו פני שור שבמרכבה. כי הישר המנהיג פני שור שבמרכבה שמו "אמציה", שהוא בגימטריה "קום", וזהו הלשון "קום עשה לנו אלהים", שבמילת "קום", שמטו פני השור שבמרכבה על ידי הממונה אמציה.

"וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶהְרֹן פָּרְקוּ נִזְמֵי הַזֶּהָב אֲשֶׁר בְּאָזְנֵי נְשֵׁיכֶם בְּנֵיכֶם וּבְנֹתֵיכֶם וְהִבִּיאוּ אֵלַי" (לב, ב)

הטעמים שהסכים אהרן לעשות את העגל

התמיהה נוספת שיש במעשה העגל, מדוע אהרן הסכים להם לעשות העגל, אחרי שהזקנים חזרו מסרו נפשם כדי לא לעשות את זה, מדוע אהרן גם כן לא מסר נפשו כמותם? ונאמרו בזה כמה וכמה נימוקים:

הנימוק הראשון: הגמרא במסכת סנהדרין (ז.) אומרת: אחרי שהרגו את חור שהיה נביא, עכשיו אם יסרב יהרגו גם אותו שהוא כהן, ויתקיים בהם הכתוב: "אם יהרג במקדש ה' כהן ונביא" (איכה ב), ויגדל עונם מאוד מאוד, ולא תהיה להם כפרה על עוון כזה לשפוך שני דמים של כהן ונביא, ולכן סבר אהרן שמוטב שיעשה להם העגל שהוא עוון שיש לו תקנה, ולא יעשו העוון הזה להרוג כהן ונביא שאין לו תקנה.

ועוד שראה אהרן שהם אדוקים ברעתם, ואין שום אפשרות שישובו מרעתם, לכן אמר, אם אסרב להם ולא אמלא מבוקשם יהרגוני, ואחר כך ממילא יעשו מה שהחליטו לעשות, ונמצאים עושים ב' עבירות, שופכים דם נקי וגם עובדים עבודה זרה. לפיכך אסכים לדבריהם, ובזה יעברו רק עבירה אחת עבודה זרה.

הנימוק השני: אמר אהרן, יודע אני שמשה יבוא סוף סוף, ואם לא היום, יבוא מחר, ולא יתעכב הרבה. ואם אומר להם שאינני רוצה למלאות מבוקשם, ילכו ויעבדו עבודה זרה כבר היום, לכן אסכים עימם, וכך אעכב הדבר, ובינתיים יבוא משה ולא יבוא לידי עבודה זרה.

משל למה הדבר דומה, לבן מלך שמרד באביו, וביקש להכנס לארמון המלך לבצע את זממו, ומצא פתח פתוח שדרכו יוכל ליכנס. לקח דקר והתחיל להרוס כותל הארמון. אמר לו פדגוג [החונך שלו] תן לי הדקר ואני אהרוס לך הכותל, כדי שלא תתעייף. וכונת הפדגוג היתה לקחת ממנו הדקר ולהראות כאילו רוצה לעשות רצונו, ויעכב הדבר עד שיראה המלך וימנעהו

מכך. והיה הפדגוג קודח הכותל לאט לאט, עד שנסתכל המלך וראה מה הוא עושה, אמר המלך, יודע אני שאתה קודח בכותל מתוך כוונה טובה לעכב את בני ממעשהו הרע, אף אני אגמול לך שכרך שאתה תהיה פדגוגו ולא אחר. אף כאן ראה אהרן שישראל עמדו עליו והם צועקים, ואם לא יעשה רצונם יהרגוהו ויעבדו עבודה זרה, אמר להם המתניו ואני אעשה לכם, שאני כהן, ואני בעצמי אבנה לכם המזבח ואקריב הקרבן. וכונתו היתה לעכב הדבר ככל האפשר שכך בינתיים יבוא משה. אמר הקב"ה לאהרן, יודע אני מה היתה כונתך, שביקשת לעכבם שלא יעבדו עבודה זרה, והיה נוח לך להיות בעצמך כומר לעבודה זרה ובלבד שלא יעבדו עבודה זרה, חייך, שאתה תהיה הממונה על ארמוני, שאתה תהיה הכהן ועל ידך יוקרבו הקרבנות בבית המקדש.

הנימוק השלישי: אמר אהרן, אם הם עצמם יעשו העגל, יאמרו אחר כך, מי שעשהו בודאי ידע מה שהוא עושה, ודבר גדול הוא שיש בו ממשות ויבואו הרבה לטעות אחריו. אבל אם אני אעשהו לא יבואו רבים לטעות אחריו, שאני אומר להם, זה שעשיתי אותו מפני שאני יודע שאין בו כל ממש וכולו הבלים, ואם כן כיצד אתם באים לטעות אחריו.

הנימוק הרביעי: אמר אהרן, בין כך ובין כך הם כבר עבדו עבודה זרה, אחרי שכבר חשבו על כך בלבם, שבכל עבירות שבתורה אין מחשבה מצטרפת למעשה, חוץ מאיסור עבודה זרה שמחשבה רעה הקב"ה מצרפה למעשה, אם כן הם כבר עברו את העבירה והקב"ה יכול ליפרע מהם. נמצא שבה שאני עושה אינני גורם להחטאם, כיון שבין כך נחשב הדבר שכבר עבדו עבודה זרה. וכנגד זה אם לא אעשה להם העגל ולא יהיה להם עגל, יהיה להם נזק אחר, שהם יחשבו שלא עבדו עבודה זרה, כיון שרק הרהרו, כי יסברו שעבודה זרה דינה בזה כשאר עבירות שמחשבה איננה מצטרפת, ואם כן לא יחזרו בתשובה. והיום או מחר כשתבוא עליהם פורענות יחשבו בלבם שהקב"ה עשה להם עוול ששלח עליהם פורענות בלא חטא. וגם יהיה בדבר משום חילול ה', שיאמרו הגוים מבלי יכולת ה' להביא אותם אל הארץ המובטחת הרג אותם במדבר על לא עוול בכפם.

לכן עשה להם העגל ובכך התגלה עוונם, וביודעם חטאם יחזרו בתשובה, וכן כשתבוא עליהם פורענות ידעו שבחטאם באה עליהם, והקב"ה לא עשה להם עוול, שידעו שעשה להם כן בעוון העגל. וכן לא יהיה פתחון פה לאומות שיראו רעתם, שיבינו שבא להם בגלל שאחרי כל הפלאים שעשה עמהם הקב"ה, הלכו הם ועשו העגל וכפרו בה' יתברך.

ונימוק זה רמוז בפסוק שנאמר אחר כך (לב, כה): "וירא משה את העם כי פרוע הוא כי פרעה אהרון לשמצה בקמיהם", ומפרש רש"י ש"פרוע" הוא מלשון "מגולה". ולפי הנ"ל כוונת הפסוק, כשראה משה את העוון שעשה העם שעוון גלוי הוא, שגילהו אהרון.

ומדוע עשה כן אהרון לגלות העוון? ממשיך הפסוק: "לשמצה בקמיהם". פירוש, שיהיה לבזיון לעומדים להגן עליהם ולדבר עליהם טובות, שיאמרו מה חטאו האנשים האלה שבאה עליהם פורענות, שאז יראו העגל שעשו יסתם פיהם ולא יהיה להם עוז לדבר כן.

משל למה הדבר דומה, לאדם שיצא לו נגע קשה בבשרו והראה את הנגע לרופא, אם הרופא אינו בקי במלאכתו הוא נותן לו רטיות שונות המכסות את המכה עד שנעלמת מעין רואים, ומבחוץ נראית כאילו עברה, אבל באמת לא עברה, אבל אם הרופא מומחה במלאכתו הוא מתחיל לחתוך בבשר סביב המכה והוא מגלה אותה, ועושה כן לטובה, לפי שרוצה לראות מה נעשה בתוכה, ואחר כך נותן עליה סממנים לרפאותה והוא מרפאה כליל. אף אהרון עשה העגל כדי לגלות את עוונם ויעשו הרפואה, שיחזרו בתשובה.

ומפני כל הטעמים האלה האמורים כאן, הסכים אהרון לעשות העגל, ולא נהרג כמו הזקנים וחור.

"וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶהְרֹן פֶּרְקוּ נִזְמֵי הַזָּהָב אֲשֶׁר בְּאָזְנֵי נְשִׁיכֶם בְּנֵיכֶם וּבְנֹתֵיכֶם וְהָבִיאוּ אֵלַי: וַיִּתְּפְּרוּ כָל הָעָם אֶת נִזְמֵי הַזָּהָב אֲשֶׁר בְּאָזְנֵיהֶם וַיָּבִיאוּ אֶל אֶהְרֹן" (לב, ב-ג)

הנשים סרבו לתת את התכשיטים

אומר רש"י אם נדייק בפסוק נראה שאהרון ביקש להביא את הנזמים של הנשים והילדים, שהרי כתוב: "נזמי הזהב אשר באזני נשיכם בניכם ובנותכם", ואילו מה קרה בפועל? "ויתפרקו כל העם את נזמי הזהב אשר באזניהם", והרי היה צריך להיות כתוב "את נזמי הזהב אשר באזני נשיהם", אלא משמע שהם הביאו את הנזמים של עצמם ולא של הנשים. וצריך להבין מדוע לא עשו כדבר אהרון?

מסבירים חז"ל (פרקי דרבי אליעזר פרק מה), שהעם הלכו אצל נשותיהם כדי ליקח מהן את נזמיהן, אמרו להם נשותיהם, "חס וחלילה שניתן את נזמינו לעבודה זרה, ונכפור בה' יתברך אחרי כל הניסים והנפלאות שעשה לעינינו במצרים ובים ובהר סיני, לא נשמע לכם ולא ניתן את נזמינו לעבודה זרה!"

משראו הגברים שאין נשותיהם שומעות להם להתפרק מנזמיהן, אז: "ויתפרקו כל העם את נזמי הזהב אשר באזניהם", שכן דרך המצריים והערביים הגברים לעגוד נזמים באזניהם.

ראש חודש הוא המועד של הנשים שלא חטאו בעגל

ומוסיפים חז"ל (בפרקי דרבי אליעזר שם) שבגלל אותה טובה שעשו הנשים שסירבו לתת את נזמיהן לעבודה זרה, פרע להן הקב"ה שכר מיוחד, שיש מועד אחד שאין לאנשים חלק בו, והוא "ראש חודש" שנקרא "יום טוב של הנשים" [ולכן יש נוהגות שלא לעשות בו מלאכה], וזה מלבד מה שיהיה להם שכר טוב בעולם הבא.

ולמה ניתן להם דוקא ראש חודש? יש לפרש, לפי שהמועדים הם כנגד האבות: פסח - כנגד אברהם, שבועות - כנגד יצחק, וסוכות - כנגד יעקב. וי"ב ראשי החודשים שיש בשנה, הם כנגד י"ב השבטים. וכיון שחטאו האנשים בעגל, הוציאו מהם את י"ב ראשי החודשים וניתנו לנשים.

וזהו שאמר שלמה המלך בקהלת: "אדם אחד מאלף מצאתי, ואשה בכל אלה לא מצאתי", ודרשו במדרש רבה קהלת: "אדם אחד מאלף מצאתי" - זה מעשה העגל, שרק אחד מאלף חטא, "ואשה בכל אלה לא מצאתי" - שבכל מעשה העגל לא נמצאה אשה אחת שחטאה [ואף גברים רק אחד לאלף]. ויש בלשון הפסוק הזה רמז לחטא העגל, כי בחטא העגל אמרו החוטאים "אלה אלהיך ישראל", וזה הכוונה אשה בכל "אלה" לא מצאתי, - שלא היתה אשה אחת שחטאה ואמרה "אלה" אלהיך ישראל.

ועוד טעם למה ניתן לנשים דוקא ראש חודש, מכיון שחטאו ישראל בעגל, גילו בזה שרצונם להשאיר תחת שלטון המזלות, ולהיות נידונים על פיהם כפי שמונהגים האומות. ולכן עשו צורת עגל, להיות נתונים תחת מזל שור שהוא הגדול במזלות. וי"ב ראשי החודשים הם כנגד י"ב המזלות, וכיון שהנשים לא רצו לתת נזמיהן לעגל, סימן שרצו להיות תחת הנהגת הקב"ה, לכן הוצאו ראשי החודשים מן האנשים וניתנו לנשים.

אהרן ביקש דוקא נזמי זהב שהם יקרים

ויש להעיר למה אהרון ביקש דוקא תכשיטים מזהב, ולא מין אחר של תכשיטים כגון שעשויים מכסף או נחושת?

והסיבה לזה היא, שכל כוונתו של אהרן היתה לעכבם ככל האפשר, כדי שיבוא משה בינתיים, או שאולי יתחרטו, ולכן ביקש זהב שהוא יקר ויתקשו להביא דבר כזה יקר.

ועל פי הטעם הזה יובן גם למה ביקש מהם דוקא נזמים, ולא כל כלי זהב שיש להם. שאילו היה מבקש מהם כל זהב שיש, היו מביאים לו מיד. אמר: יבקשו מנשותיהן הנזמים מזהב, שזה דבר קשה בעיני הנשים לתת אותו, וכך יבואו לידי מחלוקת ועל ידי כך יתעכב הדבר, וגם בעיני עצמם יהיה קשה הדבר להתיר נזמים שכבר נעשו, ואולי בינתיים משה כבר יבוא או שכבר יתחרטו.

בנזמים היו צורות עבודה זרה

ועוד סיבה למה ביקש אהרן דוקא נזמים: לפי שידע אהרן שהנזמים שהביאו ממצרים, היו חקוקים בהם צורות עבודה זרה, ורצה אהרן שהנזמים הללו יבואו לידי, ויסיר מהם הצורות, או ישמידם, כדרך שעשה יעקב אבינו לבני ביתו כשכבשו את שכם, כמו שנאמר בפרשת וישלח (פ"ד): "הסירו את אלֵהי הנכר אשר בתוכם... ויתנו אל יעקב את כל אלֵהי הנכר אשר בידם ואת הנזמים אשר באזניהם ויטמון אותם יעקב" וגו', וכך רצה גם אהרן לעשות, ולכן אמר להם פרקו נזמי הזהב אשר באזני נשיכם, ולא ביקש מין זהב אחר, לפי שרק בנזמים היו חקוקות צורות עבודה זרה.

והטעם שהגויים חקקו את צורות העבודה זרה דוקא בנזמיהם שבאזניהם ולא בשאר תכשיטים, משום שרצו לומר בזה, שכיון שבחרו בהם כאלהות, עליהם להאזין לכל מה שיאמרו.

וַיִּקַּח מִיָּדָם וַיִּצֹר אֹתוֹ בַּחֶרֶט וַיַּעֲשֶׂהוּ עֵגֶל מִסִּפְּהָ וַיֹּאמְרוּ אֵלֶּה אֱלֹהֵיךָ יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הָעֵלְיוֹךְ מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם" (לב, ד)

איך יצא העגל מתוך האש

לא מפורש בפסוק היאך קרה שכאשר זרק אהרן את הזהב לתוך האש, יצא העגל, ונאמרו בזה כמה הסברים:

מעשה כישוף: אותם האנשים של ה"ערב רב" שבארנו עניינם למעלה שהם התחילו במעשה העגל, היו להם הרבה תחבולות של כשפים, והיו להם שעות קבועות ביום שבהן היו עושין את כשפיהם.

ומחמת הכשפים נקראו "ערב רב", כי יש ביום ב' מיני ערבים, האחד משבע שעות ועד התחלת השעה התשיעית, וזמן זה נקרא "ערב רב", רצונו לומר ערב גדול, שעדיין היום גדול, [ואז שלטון המכשפים]. והערב השני, הוא מתשע שעות ביום, עד חצות הלילה, שאז זמן שלטון המשחיתים. ולכן נקראו "ערב רב", כיון שהיה שלטונם ב"ערב רב".

ועתה כשראו המכשפים האלו שהגיעה השעה השביעית מן היום, שהוא זמן שלטונם, אז שני מכשפים שנקראו "יונוס ויומברוס" שהיו בני בלעם [ויש אומרים בני בעור], לקחו את הזהב ונתנו בידי אהרון, ועשו מיני כשפים, ואהרן לא ידע על אותם הכשפים, ולקח בתום לב הזהב מידם, וקשר אותו במטפחת. כי פירוש "ויצר אותו בחרט", "ויצר" - קשר, "בחרט" - מטפחת. כמו שנאמר בישעיה פ"ג "המטפחת והחריטים".

ולפי הסבר זה שהעגל נעשה על ידי כישוף, צריך להבין, מדוע נחשב שאהרון עשה את העגל, כמו שכתוב "ויעשהו עגל מסכה", והרי נעשה על ידי כשפים? ויש לומר ששני דברים שעשה אהרון בטעות, גרמו להם שהצליחו כשפיהם ויצא עגל מתוך האש: האחד - שלקח הזהב מידם, ואם לא היה לוקח מידם, אלא היה אומר להם להניח הזהב על הארץ והוא היה נוטלו משם, הכישוף לא היה שולט בזה ולא היה מצליח. השני - שקשר אותו בחרט, ובכך לא שלט בו עין הרע, פירוש, שגם אחרי שעשה את הטעות הראשונה שלקח מידם, אם היה נותנו גלוי על הארץ שיראוהו הבריות, לא היו מצליחים כשפיהם אחרי שהיתה שולטת בזה עין הרע.

והכתוב רומז לשני הדברים הללו, שאומר הכתוב: "ויקח מידם ויצר אותו בחרט ויעשהו עגל מסכה". רצונו לומר, כל הרעה שעשה היא "שלקח מידיהם" וכן "שצר אותו בחרט". ומפני שני הדברים האלו שבהם טעה אהרן "ויעשהו עגל מסכה" - שנחשב הדבר כאילו הוא עצמו עשה העגל, אף על פי שרק זרק הזהב לתוך האש.

[ויש אומרים שבגלל ההתכה בלבד נקרא שהוא עשה העגל].

אהרון יצר צורת עגל: יש אומרים שהעגל לא נעשה על ידי כשפים אלא אהרון עשה את העגל, שלקח הזהב והתיכו, ואחר כך לקח מכשיר חירוט והתחיל לצייר עגל. אולם אהרון הפך את הסדר, כי בדרך כלל כאשר יוצרים צורה מזהב, עושים קודם כל דפוס תבנית, ומרוקנים לתוכו את הזהב, אבל הוא התחיל ליצור בידי את צורת העגל מזהב המותך, וזהו כדי לעכבם ככל האפשר, וזהו שנאמר "ויצר אותו בחרט ויעשהו עגל מסכה" - שהוא עשה את הזהב לעגל מסכה. ויש מפרשים שהמילה "בחרט" היא מלשון חרטה, וכך הביאור: הוא התחיל לציירו בציורים אולי מתוך כך יתחרטו.

ויש אומרים שהרבה לצייר בו ציורים, משום שאם יתברר אחר כך שאין בו ממשות, שלא יאמרו מפני שלא היה עשוי יפה אין בו ממשות. לכן ייפה אותו בכל האפשר שלא ימצאו אחר כך שום תירוץ לכך שאין בו ממשות.

דרוש לפרשת פרה

פרשת פרה דאורייתא

הנה אנו קרבים לחג הפסח, ואם נזכה לבנין בית המקדש, נעלה לציון ברנה להקריב שם קרבן פסח ולאוכלו בירושלים בקדושה ובטהרה.

לפיכך קוראים אנחנו פרשת פרה, כדי להשריש בנו את חובת הטהרה לפני העליה לבית המקדש, ולפני הקרבת הקרבן.

ומרן בשולחן ערוך (סי' קמ"ו ס"ב, וסי' תרפ"ה ס"ז) פסק, כי פרשת 'פרה' היא מן התורה, וכל דיניה כפרשת "זכור". ופרשה זו של "פרה אדומה", שעל ידי הזאת אפרה נטהרים מטומאת מת, עמוקה וסתומה היא, ושלמה המלך אמר (קהלת ז, כג): "אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני". כלומר על הכל עמדתי והבנתי, אבל פרשת פרה חקרתי ושאלתי וכו' והיא רחוקה ממני.

"והיא רחוקה" גימ' פרה אדומה. (רבינו בחיי במדבר יט, ב).

מצות פרה אדומה - שורש הטהרה

פרשת פרה אדומה ניתנה לישראל בר"ח ניסן בשנה השנית לצאתם ממצרים ביום הקמת המשכן (גיטין ס: וברש"י ד"ה פרשת פרה), כי כל ישראל היו חייבים להיטהר כדי שיוכלו להקריב את פסחיהם ואפילו מי שלא נגע במת מעולם, שכן כולם חטאו בחטא העגל וכידוע עבודה זרה מטמאה כמת, ועל כן לאחר שהקב"ה סלח לישראל וציוה עליהם לעשות לו משכן, נתן להם מצות פרה אדומה כדי להטהר לגמרי מכל הטומאה שדבקה בהם מטומאת מת ומטומאת עבודה זרה שהיא שורש המיתה בעולם.

נמצינו למדים כי מעשה פרה אדומה הוא שורש הטהרה של עם ישראל ומאחר והוא שורש הטהרה, לכן צריך לעשות אותו בטהרה המושלמת ביותר שאפשר, שכן כל דבר ששורשו טהור אפילו אם אחר כך נפלה בו טומאה בענפיו שוב אין הטהרה נפגמת, וזהו יסוד עצום שהוא עיקרן של כל אותן מצוות שמקדשות את שורש המעשה, כגון מצוות מעשרות, חנוכת הבית, הפרשת חלה, וכיו"ב שכל דבר מעולם המעשה צריכים להתחיל אותו בקדושה ואז ממילא הכל מתקדש. ולדוגמא אדם מתחיל את היום בתפילה בכונה ואז בעזה"י כל היום כולו מתקדש.

ולכן הפרה אדומה שבאה לטהר מטומאת מת, ובאו לעשות שורש לטהרה על ידה, הרי החמירו בה חומרות רבות ועשאוה במעלות של טהרה שאין למעלה מהן כפי שיבואר להלן.

עשר פרות אדומות

הרמב"ם (הלכות פרה פ"ג ה"ד) מונה תשע פרות אדומות שנעשו מאז ומעולם, הראשונה עשה משה רבינו ע"ה והיו מטהרים באפרה כל ימי הבית הראשון, והותירו ממנה מעט למשמרת. שניה עשה עזרא הסופר. ושבע מעזרא ועד חרבן הבית. והעשירית יעשה בעזה"י מלך המשיח במהרה בימינו אמן.

ומבואר בחז"ל (סוטה ט). שאין שונאיהם של משה ודוד שולטים במעשי ידיהם, ואם כן כח הטהרה של פרה אדומה קשור עם ענין נצחיות משה רבנו, וכל יתר הפרות האדומות נאצל כוחן מכוח פרתו האדומה של משה רבנו, וגם השימוש באפר פרת משה נתארך שנים רבות, שהרי עד ימי עזרא לא הוצרכו לפרה שניה, וזה קרוב לאלף שנה השתמשו בפרתו של משה, ואילו במשך ה-ת"כ שנים של בית שני עשו ח' פרות, ועוד אמרו המפרשים (ילקוט שמעוני חקת יט ד"ה ויקחו אליך ריב"ח אומר) שבכל הפרות היו צריכים לערב בהם מאפר פרתו של משה.

ודוקא את הפרה האדומה העשירית יעשה מלך המשיח, כי עשר מראה על שלימות, ושלימות הטהרה של פרה אדומה תהיה רק לעתיד לבוא, בפרה העשירית שיעשה מלך המשיח, יחד עם המנין העשירי שימנו את בבני ישראל, שבכתובים מצאנו שעם ישראל נמנו תשע פעמים, וכן המשיח הוא זה שישיר את השירה העשירית (עי' תנחומא בשלח י), ויכבוש את ארץ עשר האומות.

סדר מעשה פרה אדומה בירושלים

הרמב"ם (הלכות פרה פרק ב) מבאר את המעלות שהיו בעשיית פרה אדומה, ואלו תורף דבריו, כשם שהיו מפרישים את הכהן הגדול מביתו שבעת ימים קודם יום הכיפורים לעבודת

יום הכיפורים (יומא פ"א מ"א), כך היו מפרישים את הכהן השורף את הפרה שבעת ימים קודם שריפתה (יומא ד.), ללשכה מיוחדת הנקראת "בית אבן" לפי שכל מעשיה וכליה היו עשויים מאבן ומאדמה שאינן מקבלות טומאה. וכל שבעת הימים היו מזיזים עליו מכל אפר הפרות שהיו במקדש שנשארו למשמרת מאז ימי משה רבינו ע"ה (רש"י שם ד"ה מכל חטאות), שמא נטמא הוא למת ולא ידע. ומן הדין היה צריך להזות עליו רק שלישי ושביעי אלא שמזין עליו יום אחר יום, שכן מעלה יתרה עשו בפרה.

כשמוזין על הכהן בימי ההפרשה צריך שיזה עליו איש שלא נטמא במת מעולם. וכל הכלים שממלאים בהם ומקדשים להזות על הכהן השורף - כולם כלי אבנים היו, שאינם מקבלים טומאה, וכל הדברים האלו כאמור מעלות יתרות שעשו בפרה - שורש טהרת ישראל.

חצירות היו בירושלים שהיו בנויות על גבי סלע ותחתיהן חלול מפני קבר התהום, ועל כן לא היתה יכולה הטומאה להגיע לשם לעולם. שהרי כידוע טומאת מת בוקעת מקבר עד הרקיע, אלא אם כן עשו חלל בין הקרקע לסלע שעל גביו, וחלל האויר מפסיק בין הטומאה לסלע, ושוב אין הטומאה בוקעת למעלה, ולכן אותן חצירות שנבנו על גבי סלע שבדרך כלל אין חופרים שם על מנת לקבור מתים, וגם אם קברו שם הרי חלל האויר לא נותן לטומאה לבקוע. ומביאים היו לשם נשים מעוברות של כהנים ויולדות בניהן באותן החצירות ומגדלות שם את בניהן, ולא היתה טומאת מת מגיעה אליהן מעולם. משגדלו הילדים ונבחרו להיות המזין על הכהן השורף את הפרה, היו מביאים שוורים שכרסיהם רחבות ומניחים על גביהם דלתות טהורות ומושיבים התינוקות על גבי הדלתות כדי שיהיה אהל בינם לבין הארץ שמא השוורים ילכו מעל קבר בדרכם אל מעיין השילוח. כשמגיעים לשילוח היו ממלאים ממי המעיין לתוך כוסות האבן שבידם ואין חוששים במעיין מפני קברות כי אין דרכם של בני אדם לקבור במקומות כאלו. ואחר כך עולים שוב ויושבים על גבי הדלתות והולכים עד שמגיעים להר הבית. הגיעו להר הבית יורדים ומהלכים על רגליהם, מפני שכל הר הבית והעזרות תחתיהן היה חלול מפני קבר התהום. ומהלכים עד פתח העזרה, ובפתח העזרה היה כלי עם אפר והיו נוטלים את האפר ונותנים במים שבכוסות ומזין על הכהן.

כיצד שורפים אותה

הרמב"ם הלכות פרה אדומה (פ"ג ה"ב) מתאר את סדר שריפת הפרה, וז"ל: "כיצד שורפין אותה, זקני ישראל היו מקדימין ברגליהן להר המשחה ובית טבילה היה שם, והכהן, והמסעדים [-העוזרים] בשריפתה, והפרה יוצאים על כבש [-גשר] ובאין להר המשחה [-שבנו גשר מהר הבית להר הזיתים], ומטמאין את הכהן וסומכין הזקנים את ידיהם על הכהן ואומרים

לו טבול אחת, ואם היה כהן גדול אומרים לו אישי כהן גדול טבול אחת, ירד וטבל עלה ונסתפג, ועצים מסודרים היו שם ארזים אלונים וברושים ועצי תאנה תאנה חלקה, ועושין מערכה כמין מגדל ומפתחין בה חלונות כדי שתהא האור מלכבת בהן, ומראה המערכה במערב, וכופתים את הפרה בחבל של מגג, ונותנים אותה על גבי המערכה, ראשה לדרום ופניה למערב, הכהן עומד במזרח ופניו למערב שוחט בימינו ומקבל הדם בשמאלו, ומזה באצבעו הימנית מן הדם שבכפו השמאלית שבע פעמים כנגד בית קודשי הקודשים, על כל הזאה טבילת אצבע בדם, ושירי הדם שבאצבע פסולים להזייה לפיכך על כל הזאה מקנח אצבעו בגופה של פרה, גמר מלהזות מקנח ידיו בגופה של פרה, ויורד מן המערכה, והצית את האש בעצים קטנים, והכניס תחת עצי מערכה, והתחיל האש בה, והכהן עומד ברחוק ומשמר לה עד אשר תצית האש ברובה ותקרע בטנה.

ואח"כ נוטל עץ של ארז ואזוב אין פחות מטפח, וצמר צבוע בתולעת משקל ה' סלעים, ואומר לעומדים שם: עץ ארז זה עץ ארז זה עץ ארז זה, אזוב זה אזוב זה אזוב זה אזוב זה, שני תולעת זה שני תולעת זה שני תולעת זה שלש פעמים על כל אחד ואחד, והן אומרים לו הין הין הין שלש פעמים על כל אחד ואחד, וכל כך למה לפי שמיני ארזים שבעה וכו' וכורך האזוב עם הארז בלשון של שני, ומשליך לתוך בטנה שנאמר (במדבר יט, ו): "והשליך אל תוך שריפת הפרה".

נגמרה שריפתה - חובטין אותה במקלות, היא וכל עצי המערכה שנשרפה בהן, וכוברין את כלב כברות, וכל שחור שאפשר שיכתש ויהיה אפר בין מבשרה בין מן העצים כותשין אותו עד שיעשה אפר. ושאין בו אפר מניחין אותו וכל עצם שנשאר מעצמיה בלא שריפה בין כך ובין כך היה נכתש. ושלשה חלקים היו חולקים את כל אפרה. אחד ניתן בחיל, אחד בהר המשחה, ואחד מתחלק לכל המשמרות. זה שמתחלק למשמרות היו הכהנים מקדשים ממנו, וזה שניתן בהר המשחה היו ישראל מזין ממנו, וזה שניתן בחיל היה מוכן ומוצנע שנאמר (שם, ט): "והיתה לעדת בני ישראל למשמרת".

אילין עובדייא דאתון עבדין נראין כמין כשפים

איתא במדרש רבה (במדבר יט, ח) - שאל עובד כוכבים אחד את רבן יוחנן בן זכאי, אילין עובדייא דאתון עבדין נראין כמין כשפים [- העבודות האלה שאתם עובדים נראים כמעשה כשפים], אתם מביאים פרה ושורפין אותה, וכותשין אותה, ונוטלין את אפרה, ואחד מכם מטמא למת מזין עליו ב' וג' טיפין ואתם אומרים לו טהרת, אמר לו לא נכנסה בך רוח תזוית מימך? אמר לו לאו, ראית אדם שנכנסה בו רוח תזוית? אמר לו הן, א"ל ומה אתם

עושין לו, אמר לו מביאין עיקרין ומעשנין תחתיו ומרביצים עליה מים והיא בורחת, א"ל ישמעו אזניך מה שאתה מוצא מפיד כך הרוח הזו - רוח טומאה, דכתיב (זכריה יג, ב): "וגם את הנביאים ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ". מזין עליו מי נדה והוא בורח. לאחר שיצא אמרו לו תלמידיו רבנו לזה דחית בקנה לנו מה אתה אומר, אמר להם חייכם לא המת מטמא ולא המים מטהרין, אלא אמר הקדוש ברוך הוא חוקה חקקתי, גזירה גזרתי, אי אתה רשאי לעבור על גזרתי, דכתיב (במדבר יט, ט): "זאת חוקת התורה", ומפני מה כל הקרבנות זכרים וזו נקבה? א"ר איבו משל לבן שפחה שטינף פלטין של מלך אמר המלך תבא אמו ותקנח את הצואה, כך אמר הקדוש ברוך הוא תבא פרה ותכפר על מעשה העגל.

טעם שמקדימים פרשת פרה לפרשת החודש

וצריכים לדעת, מדוע הקדים פרשת פרה לפרשת החודש, והרי באחד בניסן הוקם המשכן, שני לו נשרפה הפרה, אם כן למה הקדימו קריאת פרשת פרה לפרשת החודש? אלא לפי שהיא טהרתן של ישראל. כך מבואר מדברי הירושלמי (מגילה פ"ג הלכה ה), והוא כעין הקדמה סור מרע ואחר כך עשה טוב, ראשית יש להטהר ולסור מכל טומאה, ואחר כך באה ההתעלות וההתקדשות.

ואם כן צריך להבין מדוע בסימני הסדר זה הפוך, קודם קדש ואחר כך ורחץ?

והביאור הוא, כי ביציאת מצרים עמדנו להטמע בשער הנ' של הטומאה ולא היה סיפק בידינו להכין עצמינו כמו שצריך, ומפחד שלא נכנס לשער הנ' מיד קפצנו לקדושה ואחר כך נטהרנו במ"ט ימים שקודם מתן תורה.

ומשל המשילו זאת, לאדם שהלך מוזנח ומלוכלך, ולפתע התנפלו עליו שודדים להורגו, והיה על יד בית המלך וקפץ בפנים להנצל מהאויבים, בודאי שהמלך לא יכעס עליו אלא יעניש השודדים. וכמו כן הדבר בליל הסדר, עם ישראל היה מוקף טומאה גדולה וקליפות וכו', ואם יחכו שקודם ינקו עצמם מהעוונות והקליפות והטומאות לא יצאו מזה לעולם, לכן קודם "קדש", מתקדשים להנצל מן הקליפות ואחר כך "רחץ". (ע"פ נאות דשא לגאון בעל האבני נור ח"ב עמ' קפז).

"ויקחו אליך פרה אדומה" לך אני מגלה סוד פרה אדומה

"ויקחו אליך פרה אדומה:" (במדבר יט, ב). איתא במדרש (במדבר רבה יט, ו) ויקחו אליך פרה, אמר לו הקב"ה למשה לך אני מגלה סוד פרה אדומה, אבל לאחר היא חוקה שלא יבין טעמה. ועוד כתב המדרש (שם) שכל הפרות הנעשות בטלות לעתיד, ושלך קיימת לעולם. דהיינו

שכל פרה שעשו לאחר משה, עירבו בה מעט מאפר פרתו של משה רבינו, ולעתיד לבוא יבוא אליה ויגלה את אפר פרתו של משה ויערב ויקדש בו פרות שיעשו, כי רק משה ידע סודה.

נמצא שמשה רבנו לבדו זכה להשיג סודה, וזה היה קודם חטא העגל בשעת מתן תורה, שאז זכה משה לשער הנ' מחמישים שערי בינה, כמו שכתב האר"י ז"ל (עי' לקוטי תורה ואתחנן ד"ה ויתעבר ה'). אם כן חוקת הפרה היא כנגד שער הנו"ן, ורמזו לכך אדמה גימ' חמישים, והכח שלה לבטל את אחיזת הקליפה, וממילא לבטל המיתה, כי שט"ן ר"ת נ' שערי טומאה. אבל כאשר חטאו בעגל, נחסרה השגת שער הנו"ן ממשה רבנו כדי שלא יתבטלו הקליפות טרם זמנם. כמו שאמר הכתוב (שמות לב, ז): "לך רד כי שחת עמך". רד משער החמישים גימ' ל"ך, וזה שאמר (תהלים ח, ו): "ותחסרהו מעט מאלקים".

משיח ר"ת מ'שיח י'גלה ש'ער ח'מישים

בעת שנפטר משה רבינו ע"ה (כתוב (דברים לד, א): "ויעל משה מערבות מוא"ב אל ה"ר נב"ו". מואב גימ' מ"ט, ובא לרמוז שעלה משה מהערבות של שער המ"ט, אל הר נב"ו, ר"ת נ'-בו שער הנ', דחמישים שערי בינה בו. ואם כן מאחר שפרה אדומה תפקידה לתקן את חטא העגל, לכן היא מטהרת את האדם מטומאת מת, וקראה תורה "זאת חוקת התורה" (במדבר יט, ב), משום שהפרה אדומה היא בבחינת שער הנ', שהיא כללות חוקת התורה להגיע לתכלית, להגיע לימות המשיח שיגלה שער הנ', כי משיח ר"ת מ'שיח י'גלה ש'ער ח'מישים.

והנה חוקת התורה פירושו להבין שכל התורה מה שאנחנו תופסים בשכלנו זה צמצום, כי יש למעלה מזה. והנה מחשבה אותיות חש"ב מ"ה, חש"ב ר"ת חמישים שערי בינה, שזה המעלה הגדולה ביותר כנ"ל, אבל חש"ב גם עולה בגימ' י"ש, שאדם חושב שמה שהוא יודע ומבין הוא מציאות של "יש", אבל זו טעות, צריך לדעת שיש למעלה מזה עוד עמקות לתורה.

רש"י (במדבר יט, כב) כתב משם ר' משה הדרשן, משל לבן מלך שטינף את היכל המלך אמר המלך תבא אמו ותקנח את צואת בנה, והנמשל הוא עם ישראל חטא בעגל, אמר הקב"ה זאת חוקת הפרה תבא האם ותקנח עוון הבן חטא העגל. ומסבירים המפרשים כי בחטא העגל עם ישראל חטאו באמונה כי אמרו "זה משה האיש" (שמות לב, א) אמר שיבא ביום הארבעים בשעה הששית ולא בא ולא ידעו שאותו יום שעלה לא היה ממנין הארבעים יום, כיון שלא היה לילו עמו, ולא האמינו שיחזור לכן עשו העגל, לכן נתן להם הקב"ה מצוה שלא מובן טעמה, שעושים אותה באמונה בלבד, כי אפר הפרה מטהר את הטמאים ומטמא את הטהורים. והרמז בזה מי שחושב עצמו לטמא ואינו מתגאה הוא טהור ומטהר את הטמאים, אבל אם חושב עצמו

לטהור יידע לו שהוא טמא ועדיין רחוק, וזה הרמז במה שמטמאת את הטהורים. (ע"פ ישמח ישראל דנציגר תרומה אות א).

"זאת חוקת" זה שאמר "מי יתן טהור מטמא" (במדבר רבה חקת יט, א)

המדרש רבה פותח את הפרשה: "זאת חוקת" זה שאמר (איוב יג, ד): "מי יתן טהור מטמא". וצריך להבין מה הקשר בין ב' פסוקים אלו?

ומבאר בעל השארית מנחם מויו"ניץ (חוקת ד"ה א"י), בתורתנו הקדושה יש את כח הטהרה, לטהר את נפשות ישראל מזוהמתם. וכאשר תכתוב תיבת "טמא" במילוי האותיות: טי"ת, מ"ם, אל"ף, יעלה בגימטריא: תר"י (שש מאות ועשר). והנה "תורה" בגימטריא: תרי"א. (שש מאות ואחד עשרה) וזה רמז, שגם אם הטמא הוא מלא בטומאה, יען שעשה את כל התועבות, עם על זה תורתנו הקדושה, קדושתה למעלה מטומאתו, והרי היא מעלה אותו מטומאה לטהרה...

וזה ביאור הפסוק "מי יתן טהור מטמא". למי יש כוח לטהר את הטמא מטומאתו בזמן שהוא התמלא בטומאה? על זה משיב הפסוק "לא אחד"? בתמיהה. האם לתורתנו הקדושה יבצר ממנה כח הטהרה, האם איננה יתירה במספר על הטמא, ומורה לנו שקדושת התורה מתגברת על הטמא אפילו כשהוא מלא בטומאה ומעלה אותו מטומאה לטהרה.

מצות פרה אדומה להטהר מטומאת הנחש

נתפרשה לנו תיבת חוק שהיא מצוה שאין אנו יורדים לחקר הבנתה, וכן היא מצות פרה אדומה שאין אנו רשאים להרהר אחריה, ונראה שלא ללמד על עצמו יצא, כי אם להורותנו בכל תרי"ג מצותיה של תורה, שאם כי דומה לנו שמבינים אנו את טעמיהם וכוונותיהם, אפס קצוה נראה וכולו לא נראה, כי "ארוכה מארץ מדה ורחבה מני ים" (איוב יא, ט), ואין בכח שכל האנושי להשיג עומק טעמי המצות, אשר נגזרו מהחכמה העליונה, היא חכמתו יתברך, וכל מה שאנו מבינים בטעמי המצוות, אינו אלא מקצת מן הקצת מטעמיה האמיתיים ושורשיה העמוקים, ורק שאנו טועמים בקיום המצות לפי ערכנו, את הטעמים שבכוחנו להשיג.

ודעת רז"ל (שבת קמו.) שהנחש פתה לחוה וגרם מיתה לעולם, לכן יש טומאה גדולה במת מטומאתו של הנחש, ואף שפסקה זוהמתן של ישראל בזמן מתן תורה, מכל מקום חזרה להם טומאה זו בחטא העגל, ובעבור טומאה גדולה זו הצריכה התורה מצות פרה אדומה לטהר טומאת המת בענינו של נחש, זולתי אלו המתים בנשיקה כמשה ואהרן שנאמר בהם על פי ה'

(ע"י רמב"ן חוקת יט, ב), וידוע פי ה' למה רומז בכל מקום, ואף מרים מתה בנשיקה ולא הוזכר בה פי ה' שאין כבוד להזכיר כך באשה.

ומזה תבין סוד טומאת המת, כי זהו תימה גדול היות הצורה הקדושה [-צלם אלוקים] כידוע ענינה בדרך האמת מקבלת טומאה חמורה במות האדם יותר משרץ או נבלה הטמאים והנוגע בהם מטהרין ביומן, וזה צריך ז' ימים והזאה, ועוד תימה אחר שנראה דבר והיפוכו, שהנה קבורת המת מצוה גדולה להתעסק בה, עד שאמרו כי קבורת המת מצוה הדוחה את העבודה במקדש ומיטמא בו כהן גדול ונזיר (נזיר פ"ז מ"א). מכל זה תדע שטומאתו אינה מצד הצורה עצמה כמו שרץ ונבלה אלא מצד הנחש, ולכן ג' הנזכרים שבזכותם תלויים חיי העולם היוצאים ממצרים ולא נטמאו במותם, מרים בזכות הבאר, ואהרן בזכות ענני כבוד, ומשה בזכות המן. וזכתה מרים לזה בזכות היאור ותתצב אחותו (שמות ב, ד), ואהרן שהיה מקרבן לתורה (אבות פ"א משנה י"ב), ומשה שבזכותו ירד המן וניזון העולם (תענית ט), ולכן כשמתו השניים [אהרן ומרים] חזרו [הבאר וענני הכבוד] בזכות משה כי כולם ישנם בו.

ומכל זה יובן סוד פרה אדומה שהיא מטהרת הטמאים בטומאת הנחש, ואין ספק כי ענין פרה אדומה הוא ענין עמוק וסוד נשגב ונעלם ואין כח באדם להשיגו על שלימותו, וכמו שאמר שלמה (קהלת ז, כג) "אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני", שאף על פי שעמד על כל סודות התורה בזה לא ירד לעמקה, ועל זה אמר "והיא רחוקה ממני", וכמו שאמר החכם אימתי אני יודע בעצמי, כשאני מכיר בעצמי שהחכמה רחוקה ממני, וזה הוא אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני, ואין ספק שענייניה מורים עומק סודה שהיא מטהרת הטמאים ומטמאת הטהורים, וזה מנפלאות השם יתברך כנחש שהוא ממית, ומבשרו עושין התרי"אקה [-מין תרופה שנותנים למי שנשכו נחש] להסיר הארס במה שהוא ממית, וחלילה שצריך לראיה כזו, אלא שהוא דמיון לנפלאות השם, שאפילו בדברים הארציים אדם מוצא נפלאותיו - עושה דבר והיפוכו. (דרשות ר"י אבן שועיב חוקת).

כיצד יתכן שבקש שלמה להיות כמשה הלא מקרא מפורש ולא קם נביא עוד כמשה

בספר קול יהודה למו"ר ראש הישיבה רבי יהודה צדקה זצ"ל כתב וז"ל: "ויקחו אליך" (במדבר יט, ב), כתוב במדרש (במדבר רבה יט, ו) לך אני מגלה טעמי פרה אדומה ואילו לאחרים חוקה. ואיתא בגמרא (ראש השנה כא:): על הפסוק (קהלת יב, י): "בקש קהלת למצא דבר חפץ". בקש קהלת להיות כמשה, יצאה בת קול ואמרה לו "כתוב יושר דברי אמת" (קהלת שם). והמאמר הזה סתום וחתום, מה ענתה בת קול לשלמה.

ושמועתי מפי הגאון רבי מאיר ועקנין זצ"ל רבה של טבריה, שני ביאורים נחמדים, א. כיצד יתכן שבקש שלמה להיות כמשה הלא מקרא מפורש (דברים לד, י) "ולא קם נביא עוד כמשה", אלא שלא רצה להיות כמשה בכל דבר, רק בעניני פרה אדומה, לרדת לסוף הטעם של פרה אדומה כמשה, היות שבכתוב רמוז ענין ידיעת משה בפרה, כמו שכתוב (במדבר יט, יז) "ולקחו לטמא מעפר שריפת החטאת". לטמא מעפר שריפת החטאת - ראשי תיבות למשה, כלומר שטעם שריפת החטאת נתגלה למשה, ולכך בקש שלמה להיות כמשה, כי לטמא מעפר שריפת החטאת - ראשי תיבות אותיות שלמה, אלא שהן שלא כסדרן, על סמך זה רצה שלמה להיות כמשה, כיון שגם הוא רמוז כאן, יצאה בת קול ואמרה וכתוב "יושר דברי אמת" תלך ישר, שמו של משה כתוב ישר מעפר שריפת החטאת, מה שאין כן אצל שלמה צריך להפוך, ולכן אין סמך ששלמה יוכל לדעת סוד שריפת הפרה.

ב. הגם שידע שלמה שלא קם נביא כמשה, חשב - 'נביא' לא קם אבל 'חכם' קם, לכן רצה להיות בחכמה כמשה, יצאה בת קול ואמרה לו וכתוב "יושר דברי אמת", דהנה הגמרא (ב"ב טו.) מבארת מי כתב את השמונה הפסוקים האחרונים של התורה שכתוב בהם "וימת שם משה וכו' ולא קם נביא עוד וכו'", ובדאי שמשה לאחר מיתתו לא כתבם, ואם משה כתבם בחייו איך כתוב וימת משה, דעת רבי נחמיה שמשה כתבם בדמיו, כלומר ה' מקריא למשה והוא כתוב בדמעות, אולם הגאון מוילנא בספרו אול אליהו (וזאת הברכה) מפרש דמיו לשון דימוע, תערובת אותיות, דהיינו משה כתב את הפסוקים הללו בצירופי אותיות לבד בלי שידע הבנתם, וכמו תרומה מדומעת שפירושה תרומה נתערבבה בחולין. ודעת רבי יהודה כי יהושע כתבם, מאי נפקא מינה מי כתבם, אלא אם נאמר שמשה כתבם יש בהם דין ספר תורה, וצריכים שרטוט כדי לכתוב אותם ישר כדין ספר תורה, אולם אם נאמר שיהושע כתבם, כלומר, שכתבם יהושע אחר מות משה אין להם דין ספר תורה. והנה למ"ד שיהושע כתבם יש לדייק מדוע כתב ולא קם נביא וכו' הרי היה לו לכתוב כל שבחי משה, שלא קם נביא ולא חכם כמשה, שהרי היה שלא בפניו שכבר מת, ואיתא בעירובין (יח:) שאומרים מקצת שבחו של אדם בפניו, ושלא בפניו אומרים כל שבחו, ולמה לא כתב את כל שבחו, אלא ודאי משום שנביא לא קם, אבל חכם קם, ולכן רצה שלמה להיות כמשה בחכמה, יצאה בת קול ואמרה וכתוב "יושר דברי אמת", גם שמונה הפסוקים הללו כתבם משה, וממילא יש להם דין ספר תורה וצריכים שרטוט לכתוב אותם ישר, וממילא אין להוכיח ממה שלא כתב ולא קם חכם, שחכם קם, כי זה היה בפניו כלומר, בחייו, וממילא אין אומרים כל שבחו של אדם בפניו, ולעולם גם חכם לא קם כמשה, והבן. (ע"פ יושב אהלים ענתיבי חקת עמ' שסה).

סגולת הפרה להחליא הנפש ולטמאה בעסק השריפה, ואחרי היותה אפר היא מרפאה מחלת הטומאה

הנה התמיהה הגדולה מה שמטהרת את הטמאים ומטמאת את הטהורים. האדם מחויב לילך בהשגות האלהיות כפי כוחו, ובזה מטהר את חמרו ומזככו כי נמשך אחר האלהיות, ואז מטהר את הטמא, אבל הנכנס במופלא ממנו, אז הוא כרואה פני חמה בתקפה ועיניו חשוכות, ובזה נכון - מטמא את הטהורים. (של"ה חוקת יז).

בספר החינוך (מצוה שצז) דיבר על מצות פרה אדומה וז"ל: "וגם התימא הגדול בה מהיותה נעשית מחוץ למחנה שלא כדרך שאר הקרבנות, ועל דבר זה היו מונין האומות את ישראל עליה כי יחשבו שהיא נזכחת לשעירים על פני השדה כמנהגם הרע. (עי' רמב"ן במדבר יט, ב).

ממשיך ומבאר החינוך (שם) וז"ל: "ואמנם כמה תרופות בעשבי האדמה ובאילנות מן הארז אשר בלבנון עד האזוב אשר בקיר, מלאים סגולות בהפכים - יקררו החמים ויחממו הקרים, ואלו ידענו מהות הנפש ושרשה ומחלתה ובריאותה, נבין בחולה. כי סגולת הפרה גם כן להחליא הנפש ולטמאה בעסק השריפה, אחרי היותה אפר מרפא מחלת הטומאה. והנה אין בכוחנו להשיג בענין סוד פרה אדומה כלום, אלא שחיבת הקדש והחשק להשיג ידיעה בנסתר יניד הקנה לכתוב".

ממשיך החינוך (שם) ואומר וז"ל: "ומעלות גדולות עשו חכמים בטהרת הפרה ובשריפתה, ומהן שהיו מפרישין שבעת ימים קודם שריפת הפרה הכהן השורף אותה מביתו ומאשתו כמו שמפרישין כהן גדול לעבודת יום הכיפורים ודבר זה קבלה. ובכל יום ויום מימי הפרישה מזין עליו מאפר הפרה מן הפרות שנשרפו כבר, ואין מזה עליו אלא אדם שלא נטמא במת מעולם כי המזה צריך להיות טהור" עכ"ל.

טהרת פרה אדומה ושתי צפורים

כל הפעולות והכלים שמשתמשים בהם בטהרת פרה אדומה רומזים לשבירת היצר הרע, הצבע האדום של הפרה רומז ליצר הרע, ולכן גם ה'שני התולעת' היה בצבע אדום, עץ הארז המתנשא, רומז ליצר הרע, וכנגד כל אלה לוקחים את האזוב שהוא שפל ונמוך, והאדם הבא לטהר מחבר את שניהם את האזוב עם הארז. יתר על כן, כאשר חוזר בתשובה משפיל רוחו ונפשו, ובכך נטהר. טומאת מת חמורה ויש בטמא אחיזה גדולה יותר ליצר הרע, לכן צריך פרה אדומה ששרפו אותה, לרמוז שצריך לשרוף את יצרו, ובטומאת מת מזים עליו מאפר הפרה

לאחר שהפרה נשרפה לגמרי, לרמוז שאף היצר הקשה שנדבק בו, כלה מן העולם כמו אפר הפרה. אבל במצורע שאין טומאתו קשה כל כך, אין בו יצר כל כך כמו הטמא מת. לכן המצורע נטהר בציפורים ואין צריך לשרפם. (ע"פ מגיד משרים למרן הב"י פרשת צו אור לי' ניסן).

טעם לקריאת פרשת פרה

כשעוסקים ישראל בדיני הטהרה הלכותיהם וטעמיהם, נחשב להם כאילו נטהרו בפועל מכל טומאותיהם, בבחינת "ונשלמה פרים שפתינו" (הושע יב, ג).

אותה רוח טהרה שאפפה את העם בזמן שבית המקדש היה קיים, שאז כל אחד היה עוסק בטהרתו על מנת שיוכל לעלות לירושלים ולהקריב את קרבן הפסח. אותה רוח טהרה ושמחה של קדושה לא בטלה לעולם. ובכל שנה ושנה בבוא זמן זה מתעוררת רוח טהרה במרום לטהר את בית ישראל, אשרי המרגיש קדושת הזמנים ומפעים לבבו לטהר נפשו לקראת חודש הגאולה.

ועל כן מיד לאחר הפורים באה פרשת פרה, להשלים ולגמור את טהרת הנפשות שהחלה בפורים, בבחינת "סמיכות טהרה לטהרה". (ע"פ אוהב ישראל מאפטא פרשת פרה).

הכנה לחודש ניסן

חכמים קבעו לקרוא את פרשת פרה קודם לפרשת החודש (עי' מגילה כט.), והטעם לפי שפרשת החודש היא הכנה לחודש ניסן, בה מתעוררים אורות הגאולה, ובה מתחדשים ישראל כאביב הפורח ומתחדש. ולא תתכן התחדשות והויה מבלי איבוד ההויה הישנה. דוגמת כלי זכוכית ומתכות, שבכדי לעשות כלים חדשים יפים וזכים צריכים להתיך את הכלים הישנים ולשבר את צורתם הישנה, ומהם יוכלו לעשות כלים חדשים ויפים.

כן בנשמות ולבבות ישראל, הטהרה היא התכת הטומאה, בבחינת "פושט צורה" ובכך זוכה ללבוש צורה חדשה. לכן לא תתכן רוח חדשה, רוח גאולה והתעלות בלא התכת לב האבן שנעשה ע"י הטומאה והעוונות. וזהו שקדמה פרשת הטהרה לפרשת החודש. (ישמח ישראל דנציגר פר' פרה עמ' 102).

להתנתק מן הטומאה

הנה הדרך לצאת מן הטומאה ולהנתק מן הרע, כרוכה בהחלטה תקיפה וחזקה, שאם לא כן לעולם לא יוכל להתנתק מן הרע אליו הוא קשור. כשאדם קובע לעצמו שלא יכנע ולא ישמע יותר לפיתויי היצר על ידי זה יוכל אדם לנצח ולעבור את כל המכשולים. וזה רמז במה

שאמר איוב (יד, ד) "מי יתן טהור מטמא לא אחד". כלומר, ההפיכה והיציאה מן הטומאה אל הטהרה, קשורה היא בלא! אחד תקיף, דהיינו שאומר ליצה"ר: לא! באופן מוחלט.

משל לשיכור שהחליט לא לשתות יין ולהגמל משכרותו, ופעמים רבות גברה בו תאוותו התגבר ולא שתה, פעמים היה שכבר התחיל בהליכה לבית המשתה ובאמצע התגבר על עצמו וחזר לביתו. לאחר שעמד בנסיון פעמים רבות, הרהר: אם אני כה חזק, ראוי אני וזכאי לשתות כוסית יין אחת. ומיד אחר ששתה כוסית אחת חזר לסורו ולשכרותו.

לומדים מזה שההחלטה לצאת מן הרע להנתק מן הטומאה, חייבת להיות ללא כל ויתור ונסיגה. כאשר יאמר לעצמו "לא" - אחד, באופן מוחלט אזי תתקיים ההחלטה בידו ויצא מכלל טומאה ויגיע אל עולמות הטהרה. (ישמח יהודה עמ' קלב).

גם אם נפל מעט אין להתייאש כי יבא יום ויכה היצה"ר לגמרי

ואדם שחלילה נכשל, אין לו להתיאש מלשוב בתשובה, מרן החפץ חיים זי"ע, המשיל זאת לחייל שנשלח ללחום עם האויב בשדה הקרב וחרבו שלופה בידו, והנה הגיע אליו אחד מחיילי האויב וירה חץ באצבעו ודם רב החל לזוב ממנו, אותו חייל נבהל והשליך תיכף את כלי הזיין מידי, צעקו לו חבריו, שוטה שכמותך, היאך מכניס הנך את עצמך בסכנת מוות, והרי עתה אפשר לאויב להרגך או להכות בך מכה רבה ועצומה, ואילו אם תמשיך לישא חרבך בידך אולי תוכל להשיב לו מנה אחת אפים ותפילה לגמרי. כמו כן הוא במלחמת היצר אם בשעה שנפל מעט כבר הנו מתייאש ומשליך את כל אשר לו, בזה גופא הצליח היצר עליו - שהרי זוהי כל מטרתו - 'לייאש' את הנלחם בו, אלא על האדם להתרומם ולהתחזק בכל כוחו, וכך יזכה שיבוא יום ויכה את היצר הרע לגמרי. (חפץ חיים על נ"ך קהלת י, ד).

יהודי חייב לקיים גם את המצוות שאינם מובנים לנו כגון פרה אדומה, שעטנז, כלאים

"זאת חקת התורה ויקחו אלך פרה אדומה תמימה" (במדבר יט, ב). בפרשה זו מודיעה לנו התורה שאת מצוות התורה יש לקיים גם אם נבצר ממנו הבנת טעמה של המצוה. כפי שמצינו במצות פרה אדומה שהוא חוק ללא טעם, שהרי צוה הקב"ה ליקח פרה שהיא תמימה באדמימות ושלא עלה עליה עול וכו' ולהביאה להר הזיתים שהיה בדיוק נוכח בית המקדש וישחטו אותה שם, וישרפו אותה, וימלאו מים חיים, וישומו את האפר בתוך הכלי על המים, ויזו את המים ע"ג הטמאים והמים האלו שנקראים מי נדה היתה להם סגולה שטמאים את הטהור ומטהרים את הטמא. ומצוה זו היא אחת מסודותיה המופלאים של התורה שאי אפשר לחקור ולשאול טעמה, אלא יש לקיימה כחוקה ביראה ובאהבת השי"ת.

ומפני מה נאמר "זאת חקת התורה" ולא נאמר זאת חקת פרה אדומה, לומר לך שכל מצוות התורה אפילו שיש מהם כמה מצוות שנראות לנו קשות ובלתי מובנות, זה מצד שאנחנו חמריים ושקועים בתאוות, ובכל זאת צריך לקיימם היות והשי"ת ציוה אותנו ואנו אוהבים אותו, ואז מתוך אהבתינו יהפכו הדברים בעינינו כמובנים ומתוקים, כמו שמצינו אצל אברהם אבינו עם יצחק בנו שהקריבו לעולה בשמחה לפני ה'.

חכמים מספרים על דמא בן נתינא (קידושין לא.) שהפסיד ממון רב בשביל כיבוד אב ואם, ולשנה אחרת נולדה לו פרה אדומה ושילמו לו ישראל בעדה אותו סכום כסף שהפסיד בשעתו, ויש להבין מה הטעם קיבל בשכרו פרה אדומה דוקא. מסביר הרי"ם (ליקוטי הרי"מ קידושין ד"ה צאו) שהתנהגותו של אותו נכרי, שהפסיד סכום גדול עבור מצות כיבוד אב, עוררה בשמים קטרוג נגד ישראל, ובכדי לשחק את הקטגור הזה נתנו לו מן השמים דוקא פרה אדומה כדי להוכיח שבעוד שהנכרי מסוגל לפזר הון על מצוה זו אשר השכל מחייבה, הרי ישראל מוכנים לפזר הון רב על מצוה שאינם מבינים אותה.

ועל כן יהודי חייב לקיים את מצוות השי"ת ולשמוע בקולו בשל היותן מצוות השי"ת, אף אלו שאינם מובנים לנו כגון פרה אדומה, שעטני, כלאים, כי אף על פי שטעמם כמסמאותנו אולם לפנינו יתברך גלוי וידוע וברור שאם השי"ת צונו לעשות אותן, בודאי רק לטובתנו הם.

רבי בנימין מזלוזיץ הביא משל למלך שחילו צר על איזו עיר, והוא מפקד עליהם ונותן הוראות כיצד ואיך לנהל את המתקפה, ודאי שהחיילים נשמעים לפקודות המלך ללא סייג ואז הם מנצחים במלחמה. ואם ישאל מישהו את החיילים שיסבירו לו למה התחילה המתקפה דוקא כאן ולא במקום אחר, או למה נכנסו ממקום פלוני והשתמשו בנשק פלוני, ודאי שהם לא ידעו מה להשיב, כי אין זה תפקידם לשאול שאלות אלא לקבל הוראות ולעשות אותן, כי בודאי המלך יודע מה הוא עושה וכיצד לנצח את המלחמה. כן אנו חייליו של הקב"ה עלינו לציית לפקודותיו אף שאינם מובנות לנו, משום שאין ספק כי הוא יודע לנהל לנו את הענינים וכל הפקודות שהוא נותן לטובתנו הם. (תורי זהב פרשת ואתחנן ד"ה ראה למדת).

פרשת פרה

לשם יחוד ופרשה של פרשת פרה

קודם קריאת פרשת פרה אומרים זה

לְשֵׁם יִחוּד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּשְׂכִינְתִּיהָ
זו"ן יאהדונהי

בְּדֻחִילוֹ וּדְחִימוֹ	בְּדֻחִילוֹ וּדְחִימוֹ
אִיהֵהוּיָהּ	יֵאֵהֵהוּיָהּ

לִיְיָדָא שֵׁם י"ה או"א בו"ה זו"ן
בְּיִחוּדָא שְׁלָיִם
יְהוּה

בשם כל ישראל, הנה אנחנו באים לקרות (לשמע) קריאת פרשת פרה אדמה
לתקן שרש מצוה זו במקום עליון לעשות נחת רוח ליוצאנו ולעשות רצון
בוראנו. ויהי געם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו:

קריאה לפרשת פרה

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה וְאֶל-אַהֲרֹן לֵאמֹר: זֹאת חֻקַּת
הַתּוֹרָה אֲשֶׁר-צִוָּה יְהוָה אֶת-מֹשֶׁה לֵאמֹר דִּבֶּר אֶל-בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ אֵלֵיהֶם פָּרָה אֲדָמָה תְּמִימָה אֲשֶׁר אֵין-בָּהּ מוֹם אֲשֶׁר
לֹא-עָלָה עָלֶיהָ עֹל: וּנְתַתֶּם אֹתָהּ אֶל-אֱלֹעֶזר הַכֹּהֵן וְהוֹצִיא אֹתָהּ

אֶל-מִזְבִּיחַ לַמִּזְבֵּחַ וּשְׁחֹט אֹתָהּ לִפְנֵינוּ: וְלָקַח אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן מִדָּמָה
 בְּאֶצְבָּעוֹ וְהִזָּה אֶל-נִכְחוֹ פְּנֵי אֹהֶל-מוֹעֵד מִדָּמָה שֶׁבַע פַּעַמִּים: וְשָׂרַף
 אֶת-הַפָּרָה לְעֵינָיו אֶת-עֵרָה וְאֶת-בִּשְׂרָה וְאֶת-דָּמָה עַל-פְּרִשָּׁה יִשְׂרָף:
 וְלָקַח הַכֹּהֵן עֵץ אָרָז וְאֵזוֹב וּשְׁנֵי תוֹלַעַת וְהִשְׁלִיךְ אֶל-תּוֹךְ שִׁרְפַת
 הַפָּרָה: וְכַבֵּס בְּגָדָיו הַכֹּהֵן וְרוֹחֵץ בְּשָׂרוֹ בַּמַּיִם וְאָזָר יָבֹא אֶל-הַמִּזְבֵּחַ
 וְטָמֵא הַכֹּהֵן עַד-הָעֶרֶב: וְהִשְׂרָף אֹתָהּ יַכְבֵּס בְּגָדָיו בַּמַּיִם וְרוֹחֵץ בְּשָׂרוֹ
 בַּמַּיִם וְטָמֵא עַד-הָעֶרֶב: וְאַסָּף אִישׁ טָהוֹר אֶת אֶפֶר הַפָּרָה וְהַנִּיזוֹ מִזְבִּיחַ
 לַמִּזְבֵּחַ בַּמָּקוֹם טָהוֹר וְהִיתָה לְעֹדֶת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל לְמִשְׁמֶרֶת לְמִי נָדָה
 זֹטָאת הוּא: וְכַבֵּס הָאֶסָּף אֶת-אֶפֶר הַפָּרָה אֶת-בְּגָדָיו וְטָמֵא
 עַד-הָעֶרֶב וְהִיתָה לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל וְלִנְזֵר הַנֶּזֶר בְּתוֹכָם לְזִקְתָּ עוֹלָם: הַנֶּזֶעַ
 בְּמֵת לְכָל-נֶפֶשׁ אָדָם וְטָמֵא שִׁבְעַת יָמִים: הוּא יִתְזַטֵּא-בּוֹ בַּיּוֹם
 הַשְּׁלִישִׁי וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יִטָּהֵר וְאִם-לֹא יִתְזַטֵּא בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וּבַיּוֹם
 הַשְּׁבִיעִי לֹא יִטָּהֵר: כָּל-הַנֶּזֶעַ בְּמֵת בְּנֶפֶשׁ הָאָדָם אֲשֶׁר-יָמוּת וְלֹא
 יִתְזַטֵּא אֶת-מִשְׁכַּן יְהוָה יֵאָהֲדוֹנָה טָמֵא וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַהִוא
 מִיִּשְׂרָאֵל כִּי מִי נָדָה לֹא-זָרַק עָלָיו טָמֵא יְהִי עוֹד טָמֵא: וְזֹאת
 הַתּוֹרָה אֲדָם כִּי-יָמוּת בְּאֶהֱל כָל-הַבָּא אֶל-הָאֶהֱל וְכָל-אֲשֶׁר בְּאֶהֱל
 יִטָּמֵא שִׁבְעַת יָמִים: וְכָל כָּלִי פְתוּזָה אֲשֶׁר אֵין-צִמְדִּיד פֶּתִיל עָלָיו טָמֵא
 הוּא: וְכָל אֲשֶׁר-יָצַע עַל-פְּנֵי הַשָּׂדֶה בְּזָלִל-זָרֵב אוֹ בְּמֵת אוֹ-בַעֲצָם
 אָדָם אוֹ בְּקִבֵּר יִטָּמֵא שִׁבְעַת יָמִים: וְלָקַחוּ לְטָמֵא מִעֵפֶר שִׁרְפַת
 הַזֹּטָאת וְנָתַן עָלָיו מַיִם זָרִים אֶל-כָּלִי: וְלָקַח אֵזוֹב וְטָבַל בַּמַּיִם אִישׁ

טְהוֹרֶה וְהִזָּה עַל-הָאֱהָלָה וְעַל-כָּל-הַפְּלִים וְעַל-הַנִּפְשׁוֹת אֲשֶׁר הָיוּ-שָׁם
וְעַל-הַנֶּזֶע בַּעֲצָם אוּ בַזָּלָל אוּ בַמָּת אוּ בַקֶּבֶר: וְהִזָּה הַטָּהֵר
עַל-הַטָּמֵא בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי וְזָטָא בַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי וּכְבֹּס
בְּגָדָיו וְרוּחוֹ בַמַּיִם וְטָהַר בָּעֶרֶב: וְאִישׁ אֲשֶׁר-יִטְמָא וְלֹא יִתְזַטָּא
וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַהִוא מִתּוֹךְ הַקֹּהֵל כִּי אֶת-מִקְדָּשׁ יְהוָה יֵאָהֲרֹנָה
טָמֵא מִי נִדָּה לֹא-זָרַק עָלָיו טָמֵא הוּא: וְהִיתָה לָהֶם לִזְקָת עוֹלָם
וַיִּמָּזָה מִי-הַנִּדָּה יְכַבֵּס בְּגָדָיו וְהַנֶּזֶע בַּמַּיִם הַנִּדָּה יִטְמָא עַד-הָעֶרֶב: וְכָל
אֲשֶׁר-יִזְעֹבוּ הַטָּמֵא יִטְמָא וְהַנֶּפֶשׁ הַנֶּזֶע תִּטְמָא עַד-הָעֶרֶב:

ביאור ההפטר

הפטרת פרשת פרה

הקשר בין ההפטר לפרשה

בהפטר מוספר שה' יטהר את ישראל במים טהורים, שהם מי אפר פרה אדומה, וזה מעין המפטר שקורא בפרשת פרה, שמדובר על פרה אדומה ועל טהרת הטמאים במי אפר הפרה.

תוכן ההפטר

ה' אומר ליחזקאל שישאל טימאו את הארץ במעשיהם, ולכן הוא מרחיק אותם מעל פניו כאשר נדה המרוחקת מבעלה בימי טומאתה, ולכן פיזר אותם בגולה, אך גם כאשר באו בין הגוים,

חיללו את שם ה'. כי הגוים אומרים: כיצד ה' זרק את עמו, אין זאת כי אם מבלי יכולת ה' להשאירם בארצם,

לכן ה' יעשה למען שמו המחולל בגוים, לא למען ישראל כי מעשיהם לא טובים, יטהר אותם מטומאתם, יתן להם לב רך ונכנע שישמעו בקולו, יתן להם רוח קדושה ויעשה שילכו בחוקותיו ומצוותיו, ירבה את הדגן ופירות השדה, ולא יסבלו עוד מרעב, והארץ שהיתה שוממה תיהפך לפורחת כגן עדן. ואז שמו יתברך יתקדש בעיני הגוים בראותם את הנפלאות שעשה למען עמו ישראל.

יחזקאל פרק ל"ו פסוק ט"ז – פסוק ל"ו.

וַיְהִי דְבַר-יְהוָה אֵלַי לֵאמֹר: ^{יז} בֶּן-אָדָם אַתָּה יחזקאל הנביא שמע את דברי,

הנה ^{יח} בֵּית יִשְׂרָאֵל' אשר היו יֹשְׁבִים עַל-אֲדָמָתָם בארץ ישראל בזמן בית שני

(מלבי"ם) וַיִּטְמְאוּ אוֹתָהּ בְּדֶרֶכָם וּבַעֲלִילוֹתָם ובמעשיהם (ת"י) כְּטִמְאַתְ

הַנֶּגֶד [א] הִיתָה דֶּרֶכָם לִפְנֵי הרהקתי אותם מעלי כאשר נדה המרוחקת מבעלה (מ"ד),

ובכל זאת לא גרשתי אותם לגמרי רק כטומאת נדה שעוד מעט תטהר לבעלה (רד"ק) ואני מצפה שיטהרו מטומאתם

(מלבי"ם): יח וַאֲשַׁפֵּךְ חֲמָתִי עֲלֵיהֶם עַל-הַדָּם בעבור הדם הנקי אֲשֶׁר-שָׁפְכוּ

עַל-הָאָרֶץ וגם בעבור (מ"ד) וּבְגִלּוֹלֵיהֶם בע"ז (ע"פ ת"י) טִמְאֻהָ את ארץ ישראל, והנה

עיונים והארות

כך אלו נמשלו ישראל לטומאת מת אתה אומר אין השכינה חוזרת עליהם לעולם, אבל בנדה כשם שהכהן עמה בבית ואינו חושש, כך השכינה שורה על ישראל אף על פי שהם טמאים, שנאמר השוכן אתם בתוך טומאותם (תנחומא).

א. כטומאת הנדה - מה נדה זו מטמאה ומטהרה, כך עתיד הקב"ה לטהר את ישראל, שנאמר וזרקתי עליכם מים טהורים וגו'. דבר אחר - כטומאת הנדה ולא כטומאת המת, מת בבית אין כהן גדול נכנס לשם, אבל נדה נכנס עמה בבית ויושב עמה על האצטבא ובלבד שלא תהא מנדנדת

על שתי עבירות הללו מקיאה הארץ את יושביה (מלבי"ם) ולכן: **יִטּוּאָפִיין** ופיזרתי **אתם בגוים**
ויזרו בארצות ומן הגויים פוזרו בארצות רחוקות **בדרךכם וכעלילותם** וכמעשיהם
שפטיהם אף שהגלותם לא סילקתני השגחתני מהם לגמרי אלא נתתי להם ענשם כמידת עוונותיהם (מלבי"ם):
ויבוא אל-הגוים הקב"ה בא עמדם בגולה **אשר-באו שם** לבבל, **ויחללו**
את-שם קדשי [ב] השפילו את כבודי, ומהו החילול **באמר להם** כי הקב"ה כביכול הטה
אזנו לשמוע מה היו אומרים השבאים, ושמע איך הגויים הדם אומרים על עם ישראל הנה **עם-יהוה**
אלה ומארצו יצאו ואין ח"ו בידו יכולת להצילן ולא יכול להשאידם בארצו (רש"י):
ואחמל חסתי (ת"י) **על-שם קדשי אשר חללוהו** אשר נתחלל על ידי **בית**
ישראל (מ"ד) עקב מעשיהם הרעים שגרמו לגלות ולחילול שמי (מלבי"ם) **בגוים אשר-באו**
שמה: לכן אמר לבית-ישראל כה אמר אדני יהוה לא
למענכם אני עשה התשועה שאושיעכם (רש"י) **בית ישראל** להוציאכם מארץ העמים

עיונים והארות

מקבל מקרה מגרמיים השמים הוא עלול לאותו חטא ויש לו מעט התנצלות בזה היות הרשות נתונה. וגם יש ארץ שממנה יצא רשע ע"פ המזל הממונה עליה. אולם ישראל הם למעלה מן המזל וארץ הקדושה איננה מושפעת מן המזל דעיני ה' דורש אותה ואין לישראל התנצלות כלל על חטאם ומחללין את שם קדשו באמור להם עם ה' אלה ואין נשפעין מן המזל ומארצ' יצאו דגם א"י היא למעלה מן המזל וק"ל (אהבת יהונתן).

ב. ויחללו את שם קדשי וכ"ו- הענין חילול השם הוא מפני שהם מתביישין לומר שגלו עבור חטאם מארץ טובה אל ארץ אחרת. אולם אם הם נותנין סיבה לזה כי הארץ איננה טובה ולכך הוצרכו ליישב בארץ אחרת ומחללין את ארץ הקדושה אשר עיני ה' דורש אותה. או יאמר דמחללין את השם באופן שהם טועים אחר תאות הגופניות וידוע דהם 'ותר מחללין את השם בחטא משאר או"ה. דענין החוטא הוא אם

וּלְהִבִּיא אֶתְכֶם לָאֲרֶצְכֶם (מ"ד) **כִּי אִם-לְשֵׁם-קָדְשִׁי אֲשֶׁר חָלַלְתֶּם בְּגוֹיִם**
אֲשֶׁר-בָּאתֶם שָׁם: כִּגְ וְקָדְשִׁתִּי מעתה אקדש (מ"ד) **אֶת-שְׁמִי הַגָּדוֹל**
הַמְּחַלֵּל בְּגוֹיִם אֲשֶׁר חָלַלְתֶּם בְּתוֹכָם על ידי שאביא אתכם אל אדמתכם (ע"פ
רש"י) **וַיִּדְעוּ הַגּוֹיִם כִּי-אֲנִי יְהוָה נֶאֱמַר אֲדֹנָי יְהוָה בְּהַקְדִּישִׁי בָכֶם**
לְעֵינֵיהֶם וזה על ידי שאכוף אתכם לחזור בתשובה (מלבי"ם): כד ומה הקידוש (מ"ד) **וְלִקְחֹתִי**
אֶתְכֶם מִן-הַגּוֹיִם וְקִבַּצְתִּי אֶתְכֶם מִכָּל-הָאֲרָצוֹת וְהִבֵּאתִי
אֶתְכֶם אֶל-אֲדֹמַתְכֶם נאפילו שארץ ישראל נתכווצה אחרי גלות ישראל, עתה תחזיק את כל
ישראל]: כה וזרקתי עליכם מים טהורים מי אפר פרה אדומה (רש"י ומ"ד), ומי התורה
וּמִהָרְתֶּם [ג] מִכָּל טְמֵאוֹתֵיכֶם מכל התאוות ומטומאת הנפש **וּמִכָּל-גִּלּוּלֵיכֶם**

עיונים והארות

נחפשה דרכינו ונחקורה ע"ש באריכות וז"ש וזרקתי עליכם מים וטהרתם מכל טומאותכם אשר נטמאתם למטה ומכל גלולכם למעלה במקום אחיות נשמתכם אטהר אתכם. וכאשר בתועבו' הסט"א דכא היצר הטוב שבכם ונפשכם, לז"א ונתתי לכם לב חדש ורוח חדשה כלומר דאחדש יצר טוב והרוח המדוכאים ויתחדשו מנוערים מחלאת זוהמת היצר הרע והסט"א ויהיו נראים חדשים, והסירותי את לב האבן הוא היצר הרע וכו' ואחר השבח הזה ונתתי רוחי רוח קדוש גדול יתר מאד מאשר היה לכם וז"ש ואת רוחי אתן בקרבכם וכו' והושעתי אתכם מכל טומאותיכם הם המקטרגים אשר נבראו מהעונות המה יאבדו ואתה תעמוד (החיד"א).

ג. וזרקתי עליכם - א"ר עקיבא אשריכם ישראל, מי מטהר אתכם ולפני מי אתם מטהרים, אביכם שבשמים, שנאמר וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם, ואומר מקוה ישראל ה', מה מקוה מטהר את הטמאים אף הקב"ה מטהר את ישראל (יומא ע"ה).

וזרקתי עליכם מים טהורים וכו' - לכאורה הכתובים הללו נראין כפולים ומכופלים ואפשר לפרש דכבר נודע דע"י העונות הסט"א נכנסת בקרב איש ודוחה הקדושה ומגיע הלכלוך גם למעלה בשרשי אחיזות התפשטות נשמתו בכל הדרכים אשר היה השפע קדוש יורד לנפשו וכמ"ש הרב החסיד מהר"א גאלנטי זלה"ה על פסוק

שְׂהוּא חֲטָא ע"ז **אֲטַהֲרֶנּוּ אֶתְכֶם: כו' וְנָתַתִּי לָכֶם לֵב חָדָשׁ** יצר שנתחדש לטובה

(רש"י) שיהיה נוטה רק לטוב **וְרוּחַ חֲדָשָׁה** לקבל דברי השי"ת באהבה **אֶתֵּן בְּקִרְבְּכֶם**

וְהִסְרֹתִי אֶת-לֵב הָאֶבֶן [ד] לֵב קֹשֶׁה כאבן וכבד שאינו רוצה לשמוע ולהבין **מִבְּשָׂרְכֶם**

עיונים והארות

ברעיון יפול בו הספק וכמו שמצינו במנשה מלך יהודה שהיה דורש דרשות של דופי על כל התורה כולה וכן אמר לרב אשי בחלמא אי הוית התם הות נקיטא בשיפולי גלימא ורהיטת אבתריה דמתוך שהיה חכם גדול יבקש לדעת יותר ויוסיף דעת יוסיף מכאוב. ואין תרופה לזה המכה אלא תשובה וזהו מי חטאת שישב בדד ויתחרט על המרי אשר עשה וזהו ענין מבואר בתורה דכתיב זאת חקת התורה אדם כי ימות באוהל הרצון אדם היא הנשמה הנקראת אדם וכי ימות באוהל שרעינו יעלה למעלה והציץ ומת כמ"ד בן עזאי הציץ ומת. הוא יתחטא בו במי חטאת ולא בענין אחר. וכן אמר' בגמ' דאם לא יחזרו ישראל בתשובה הקב"ה מעמיד להם מלך כהמן ויחזרו למוטב ובזה יטהרו מכל פשעיהם. וז"ש וזרקתי אליכם מים טהורים זהו התורה דהיא מים חיים ממעיין הטהור וטהרתם מכל טומאותיהם דהתורה מטהרת את הטמאין בנפש מענין שאר עבירות ולא מענין ע"ז. ואולם מכל גלולים היינו עון ע"ז שמגואל ומשוקץ ומטונף אטור אתכם היינו שהוא מעמיד מלך כהמן ויחזרו למוטב ובזה יטהרו וק"ל (אהבת יהונתן).

ד. לב האבן דרש ר' עזריא ואי תימא ר' יהושע בן לוי שבעה שמות יש לו ליצר הרע, הקב"ה קראו רע, כי יצר לב האדם רע... יחזקאל קראו אבן, שנאמר והסירותי את לב האבן מבשרכם (סוכה נ"ב).

וזרקתי עליכם מים טהורים וכו' - יש לפרש ידוע כי הקב"ה אומר שובה ישראל וישראל אומרים השיבנו ה' אליך כדאיתא במדרש היינו שקשה לנו לעשות תשובה שלימה ובפרט מאהבה בלתי סיוע מהקב"ה לכן ישראל אומרים שהקב"ה יחזירם בתשובה תחלה והקב"ה אומר שישראל יתחילו תחלה בתשובה והנה באמת מלמעלה באים הרהורי תשובה ואח"כ צריכים אנחנו להתאמץ בתשובה בכל יכולתנו ומה שאינו בכוחינו לשוב בתשובה שלימה מאהבה לזה הקב"ה יסייע לנו משלו וזה אשריכם ישראל לפני מי אתם מטהרים ומי מטהר אתכם אביכם שבשמים שנא' וזרקתי עליכם מים טהורים רק זריקה כעלמא כמי שזורק איזה טפים וזה התעוררות תשובה שבא מלמעלה ואח"כ וטהרתם אתם בעצמיכם בכל יכולתכם ואח"כ הקב"ה יסייע לגמר התשובה שלימה וזה מכל טומאותיהם וגלולים אטור אתכם וק"ל (תורת משה לחת"ס).

וזרקתי עליכם מים טהורים וכו' - יש ליישב כפל לשון טהרה והענין הוא דכל חטא בני אדם יכול לטהר בתורה כענין שנאמר הוי כל צמא לכו למים ואין מים אלא תורה והתורה מטהרת מכל חטא ועון כמו דאמר' אם פגע בך מנוול זה משכחו לבה"מ דבד' אמות של הלכה אין מקום ליצה"ר. ואולם חטא עבודה זרה אין התורה מטהרת אותו כי אם הוא מטמא עצמו

וְנָתַתִּי לָכֶם לֵב בָּשָׂר כִּנְעַד וְרֹדֶךְ כִּבְשָׂר (מ"ד): כֹּה וְאֶת־רוּחִי רוח קודשי (רד"ק) ורוח

הנבואה (מ"ד) אֶתֶּן בְּקִרְבְּכֶם ואז על ידי השראת השכינה ורוח"ק תקבלו טבע אחר מצד הטוב (מלבי"ם)

[ה] וַעֲשִׂיתִי אֶת אֲשֶׁר־בְּחַקִּי תִלְכוּ ולא תעשו עוד את הרע וּמִשְׁפָּטִי

תִּשְׁמְרוּ וַעֲשִׂיתֶם: כֹּה וְיִשְׁבְּתֶם בְּאֶרֶץ ולא תגלו עוד מן הארץ אֲשֶׁר נָתַתִּי

לְאֲבֹתֵיכֶם וְהֵייתֶם לִי לְעָם להאמין בי ולשמור מצותי וְאֲנֹכִי אֶהְיֶה לָכֶם

לֵאלֹהִים לעזור לכם ולהושיע אתכם (מ"ד): כֹּס וְהוֹשַׁעְתִּי אֶרְחִיק אֶתְכֶם מִכָּל

טִמְאוֹתֵיכֶם [ו] שְׁעָד עֵתָה חַיִּיתֶם רְגִלִּים בָּהֶם, ועתה אני יעיד את לבבכם להיות נזוהרים מהם

וְקִרְאתִי ואצוה אֶל־הַדָּגָן וְהָרִבִּיתִי אֹתוֹ שיפרה וירבה (מ"ד) וכן שיהיה בו טעם טוב

וְלֹא־אֶתֶּן עֲלֵיכֶם רָעָב: לְוְהָרִבִּיתִי אֶת־פְּרִי הָעֵץ ולא (ע"פ מלבי"ם)

תצטרכו לִיבֹא מִחוּץ לָאֶרֶץ וּתְנוּבַת הַשָּׂדֶה [ז] הצמחים ופירות השדה לְמַעַן אֲשֶׁר

לֹא תִקְחוּ תִסְבְּלוּ עוֹד חֲרִפַּת רָעָב בְּגוֹיִם ולא תצטרכו לצאת לחו"ל בעבור חרפת

עיונים והארות

על פי מה שאמרו רבותינו ז"ל (והובאו דבריהם בשער הקדושה), שאין הפירות באים לידי הרקבה אלא על ידי מעשיהם הרעים. וזהו שאומר הכתוב: "והושעתי אתכם מכל טומאותיכם", דהיינו לאחר שתחזרו בתשובה, אז יקויים: "וקראתי אל הדגן והרביתי אותו", שהפירות יהיו בשפע (תנופה חיים).

ז. עיי' רש"י ואבן עזרא דברים פרק לב (פס' יג).

ה. ואת רוחי אתן בקרבכם, - רבי חייא בר אבא אמר ואת רוחי אתן בקרבכם, בעולם הזה היא נבזקת באחד מאבריה, אבל לעתיד לבא היא נבזקת בכל הגוף. בעולם הזה ויפח באפיו נשמות חיים, אבל לעתיד לבא בנשימה, ואת רוחי אתן בקרבכם (ב"ר כ"ו)

ו. והושעתי אתכם מכל טומאותיכם וקראתי אל הדגן והרביתי אותו - אפשר לפרש את הפסוק

רעב: לא וזכרתם¹ כאשר תזכרו את־דרכיכם² הרעים וּמַעַלְלֵיכֶם³ ומעשיכם
 אֲשֶׁר לֹא־טוֹבִים וּנְקַמְתֶּם בְּפָנֵיכֶם⁴ [ח] תתחרטו ותאמרו בדין הכרתנו ה' (מ"ד)
 עַל עֲוֹנֹתֵיכֶם וְעַל תּוֹעֲבוֹתֵיכֶם⁵ מעשים רעים שעשיתם מעיוות השכל: לֵב לֹא
 לַמַּעֲנֶכֶם אֲנִי־עֹשֶׂה את הגאולה הזאת נָאִם אֲדַנִּי יְהוָה יוֹדֵעַ לָכֶם יהיה
 ידוע לכם שאין הגאולה למענכם (מ"ד), ואדרבה בּוֹשׁוּ אתם מעצמכם וְהַפְּלֵמוּ על ידי אחרים (מלבי"ם)
 מִדַּרְכֵיכֶם אשר לא טובים בֵּית יִשְׂרָאֵל: לֵבָּה אָמַר אֲדַנִּי
 יְהוָה בַּיּוֹם מִתְּהַרִי שאכפר אֶתְכֶם מִכָּל עֲוֹנוֹתֵיכֶם וְהוֹשַׁבְתִּי
 אֶת־הָעָרִים להיות מיושבות באנשים (מ"ד) וְנִבְנוּ הערים הַחֲרָבוֹת שהיו חרבות:
 לַדְּוְהָאָרֶץ הַנִּשְׁמָה השוממה תִּקְעֶבֶר אז בחרישה וזריעה (מ"ד) תַּחַת אֲשֶׁר
 הָיְתָה שְׁמָמָה רִיקָה לְעֵינַי כַּל־עוֹבֵר: לֵבָּה וְאָמְרוּ העוברים דרך שם יתמהו
 ויאמרו הָאָרֶץ תֵּלֹזֹז הזאת הַנִּשְׁמָה השוממה הָיְתָה עַתָּה כְּגֶן־הַנְּטוּעָה בַּעֲדֵן

עיונים והארות

להתודות על השגגות. וידוע דתשובה מיראה
 עבירות נעשות כשגגות וז"ש וזכרתם את דרכיכם
 וכו' היינו דיתודו על חטאים לפי דכבר בארנו
 לעיל שהאל יתב' יטהר אותן היינו באופן שיעמיד
 להם מלך כהמן וישובו ואולם זה התשובה היא
 מיראה וא"כ עבירות נעשין כשגגות לכך מבאר
 דיתודו עליהם אף אח"כ וא"ש וק"ל (אהבת
 יהונתן).

ה. וזכרתם את דרכיכם וכו' ונקטתם בפניכם על
 עונותיכם ועל תועבותיכם - פירוש דיתודו על
 עונם. ויובן עפ"י מאמר הגמ' חטאים שהתודה
 עליהם יוה"כ זה אין מתודה עליהם ביוה"כ אחר
 וחד אמר שמתודה עליהם ואמ"ו דפלוגתייהו
 תליא בהאי פלוגתא ח"א עבירה נעשות כזכיות
 א"כ אינו מתודה עליהם ביוה"כ אחר דלמה לו
 להזכיר הלא הם נעשים כזכיות וחד אמר דנעשים
 כשגגות וא"כ יש להתודות עליהם כי צריך

וְהָעָרִים הַחֲרָבוֹת שֶׁהָיוּ חֲרָבוֹת וְהַנְּשִׁמוֹת וְהַשּׁוֹמְמוֹת וְהַנִּהְרָסוֹת עַכְשָׁיו
 בְּצוּרוֹת יָשְׁבוּ נִתְיַשְּׁבוּ בְּאֲנָשִׁים בְּמִגְדָּלִים וּבְחוֹמוֹת (רש"י, מ"ד): לֹא יִידְעוּ הַגּוֹיִם אֲשֶׁר
 יִשְׁאַרֻּם סְבִיבוֹתֵיכֶם יִכִּירוּ לְדַעַת כִּי אֲנִי יְהוָה בְּנִיתִי הַנִּהְרָסוֹת
 נִטְעַנְתִּי הַנְּשִׁמָּה וְלֹא נַעֲשֶׂה הַדָּבָר בְּמִקְרָה אֲנִי יְהוָה דְּבַרְתִּי אֲנִי הַמְדַּבֵּר שֶׁכֵּן יְהִי
 וְעָשִׂיתִי וְאֲנִי הוּא הַעוֹשֶׂה (מ"ד):

📖 חדש!!! 📖

ניתן לרכוש את החוברת כל שבוע
בחנות הישיבה

"הידור מצוה"

רחוב אורט ישראל 4 בת ים

בעלות 10 ₪ בלבד

לבירורים ניתן ליצור קשר

בטלפון: 03-505-1111

